FRIEDRICH MEISTER

Răscoala BURILOR

COLECȚIA DE AUR

FRIEDRICH MEISTER

Răscoala Burilor

(Burenblutt)

Traducere din germană de d-na
Cleopatra Marinescu

2036

Editura „DANUBIU", Str. Dr. Istrate 10. Buc.
Of. Reg. Com. 1395/941

Răscoala Burilor

de Friedrich Meister

CAP. I.

Soarele de foc își arunca sulițele asupra fermei. Familia de buri isprăvise tocmai cina și șeful casei rid ca spre cer mulțumirea sa. Deși în jurul mesei se aflau mai multe persoane, domnea totuși o liniște mormântală. In general, burii sunt oameni foarte tăcuți. Astăzi erau îndeosebi de tăcuți, deoarece primiseră poruncă dela generalul comandant Joubert, ca toți oamenii în stare să mânuie o armă, în termen de o săptămână să se adune pe locul obicinuit. Era vorba, iar de o bătălie impotriva dușmanului creditar, a englezului, o luptă pentru dreptate și libertate, un match pentru salvarea patriei.

Toți cari se aflau în jurul mesei, purtau acelaș nume: Potgieter. In capul mesei, la locul de onoare, sta d-na Cornelia Potgieter, străbunica. Avea aproape o sută de ani. In dreapta ei, se afla Kornelis Potgieter, capul familiei. Avea vreo șasezeci de ani, corpul puternic și indesat, iar părul negru încă. In stânga bătrânei, luase loc o blondă fermecătoare, Alida, răsfățata intregei familii, fiica unei rude mai îndepărtate. Fata era orfană și Kornelis o luase pe lângă dânsul, deoarece nu voia ca o ființă cu numele lui, să se sbată în mizerie. La masă, se mai aflau două femei: Katharina, fiica văduvă a burului și Adriana, mai tânără decât dânsa, soția unuia din fii. Lângă ultima, sta cuminte băețașul ei.

Ca bărbați, erau Floris Potgieter, soțul tinerei mame și Stefanus, fratele său. Pe fețele lor, dârzenia și vitejia se puteau citi ca într'o carte deschisă.

Mai spre fund, se aflau trei fetițe, gemene, iar în fața acestora Frans Potgieter un tânăr de douăzeci de ani. Un băiat frumos și puternic, cel mai tânăr dintre fii burului. In celălalt cap al mesei, era Simon Potgieter, o rudă.

Kornelis, după ce citi telegrama comandantului, o puse pe masă. Tăcerea fu întreruptă de străbunica. Vorbea pătimaș. Trăia acum a patra bătălie impotriva cotropitorilor.

— Inainte, băieţi! strigă ea. La arme! Injugaţi boii şi treceţi fluviul crocodililor! N'auziţi cum urlă bestiile? Aprindeţi focurile! Vin duşmanii! Nu ne putem intemeia aici patria! Ţara noastră e departe de aici!

— Mamă, făcu Kornelis, punând mâna lui aspră peste aceia a femeici. Mamă, Domnul e drept şi nu ne va părăsi. Acum nu mai suntem nişte buri rătăcitori, ci un popor cârmuit de oameni şi legi. O să le arătăm noi englezilor, dacă nu vor să ne lase în pace!

Bătrâna căzu iar în amorţeala ei de mai înainte.

Frans se ridică dela masă, pătrunse în camera sa, îşi aruncă cureaua armei pe umăr şi pălăria pe cap şi se îndreptă spre grajd. Aici, lângă ceilalţi opt cai, se afla şi armăsarul lui. Il mângâie pe gât, il ţesălă şi-i puse şeaua, îi atârnă un sac de merinde de oblânc, apoi il scoase afară.

In prag, se afla Kornelis Potgieter. Frans se apropie de el.

— Plec chiar azi spre Steynsdorp, tată.

— Bine. După ce voi orândui toate pe aici, venim şi noi după tine. Asta în cel mult trei zile.

— Bine, tată. Şi Ohm Simon?

— Va rămâne aici, pentru a supraveghia negrii.

— Atunci mă duc să-mi iau rămas bun.

Frans intră în casă, îşi sprijini arma de perete şi se apropie de bătrână.

— Cine e? întrebă ea, cu o voce tremurătoare. Ochii ei slabi nu mai puteau desluşi trăsăturile.

— Frans, răspunse Alida.

— Te duci la luptă, Frans? Da, ştiu. Hendrik Prinsloo Cornelius Faber, Abraham Bota, Stefanus Botha, Theunis de Klerk şi Pietr Retief au făcut la fel. Au fost doborâţi. Şi pe tine te vor dobori. Englezii vor ţara şi sângele nostru. Le vor căpăta pe amândouă. Sunt mai sângeroşi ca leii şi mai mişci ca şerpii. Cum te chiamă?

— Frans Potgieter, mamă mare.

— Potgieter? Cine e Potgieter?

Ea nu-şi mai amintia nici de tatăl ei, marele Voortrekker, al cărui nume îl purtase ca fată. Lucrurile astea e... departe. Uitase totul, dar absolut totul, numai ura ei împotriva englezilor cotropitori nu. Căci avusese prilejul să cunoasră mai în de aproape pe aceşti tâ...
blia în gură, pe cari-i găsia mult mai răi decât fiarele sălbatece şi decât negrii duşmănoşi.

Işi spuneau creştini şi luptau împotriva creştinilor... alături de cafri, pe care-i socoteau fraţi. Unde veniau ei,

distrugeau bună starea și fericirea. Incet, dar sigur, puneau stăpânire pe toți și toate, alungând băștinașii până hăt departe. Citiau și ei Biblia, dar nu-i urmau învățăturile. Dumnezeul lor era aurul și diamantele și pentru asta erau în stare de orice.

— Și încotro o luați? întrebă ea pe tânăr, revenindu-și din visare. Oriunde vă veți duce, englezul vă va ajunge și vă va sdrobi. Numai pădurea, pustiul și văgăunele fiarelor sălbatece au mai rămas bune pentru voi.

- Bunicuțo, vrem să ne ducem la luptă și dacă Domnul va fi bun cu noi, vom apăra cu vitejie dreptatea cauzei noastre.

— Astă noapte am vorbit iar cu morții mei... asta e semn că vin vremuri grele pentru noi. Războì. Oh, englezii! Doamne, dece vrei tu ca să nu le ajungă tot pământul? Dece sunt atât de nemulțumiți? Du-te, fiul meu, du-te fă-ți datoria și Dumnezeul tatălui tău fie cu tine.

Ea își pune mâna uscată pe creștetul nepotului:

— Atotputernicul să te păzească. Nu uita să te rogi mereu Lui.

Tânărul întinse apoi mâna surorei lui, văduva.

— Rămâi cu bine, Katharina.

— Du-te cu Dumnezeu, Frans. Soțul meu a fost tot atât de tânăr ca tine, atunci când și-a dat viața la Amajuba. Dar a murit ca un erou. Domnul să te aibă în sfânta Lui pază.

Băiatul își luă apoi rămas bun dela fetițe și Alida. Afară il așteptau Floris, Stefanus, Simon și tatăl lui. Tăcut, el strânse mâinele tuturora.

— Mâine seară vei fi la Steynsdorp, îi spuse tatăl. Peste trei zile te urmăm. Du-te cu Dumnezeu, fiul meu.

In Transvaal, nopțile urmează zilelor aproape fără tranziție. De îndată ce apuse soarele, pe cer apărură stele.

Adâncit în gânduri, Frans se lăsa dus de cal. Deodată animalul se opri.

— Hoho, Welzier. Ce s'a întâmplat? Se plimbă vreun tigru pe aici?

Tânărul puse îndată mâna pe armă și se uită în jurul lui.

Calul continuă să pășească înainte, dar urechile lui ciulite arătau că e neliniștit. Ingândurat, Frans sări jos de pe cal, dar aproape în aceeaș clipă un om, cu o armă în mână, îi tăia drumul.

— Ce cauți pe aici la ora asta?

— Mă duc spre Steynsdorp.

— Şi e atât de grabnic încât trebuie să călătoreşti şi noaptea?

— Da. Nu ştii că toţi burii au fost chemaţi la luptă împotriva englezilor? Nu ştii c'am declarat război?

— Ştim totul, răspunseră vreo trei patru oameni, cari apărură de dindărătul unui tufiş. Cine eşti şi ce cauţi aici?

— Mă numesc Frans Potgieter.

— Eşti singur? Unde-ţi sunt fraţii?

— Tata şi cu fraţii vor veni peste trei zile. Dar voi cine sunteţi? Şi voi vă duceţi la adunare?

— Locul nostru de adunare e aici, râse unul, cu o înfăţişare foarte sălbatecă.

Şi apucându-l pe tânărul bur de umeri, îl împinse spre o poiană în care se aflau sumedenie de oameni. Unii fumau din lulele, alţii păreau că dorm.

— Cine sunteţi voi? îi întrebă Frans încăodată. Şi ce vreţi dela mine?

Inima începu să-i bată cu putere, deoarece printre albi văzu şi negri înarmaţi cu suliţe şi lăncii.

Deodată un vlăjgan îi smulse frâul calului din mână.

— Trădătorule! strigă Frans şi ridică arma.

Dar căpătă o lovitură năprasnică la ceafă şi căzu neînsufleţit, jos.

Frans Potgieter îşi reveni în simţire într'o colibă de cafri. Se ridică în capul oaselor — pe maldărul de frunze uscate pe care se afla — şi se uită în jurul lui. Lumina zilei pătrundea printr'o deschizătură, luminând încăperea. Lângă dânsul, văzu un tânăr care-l privea cu atenţie. Faţa sa uscăţivă era arămie iar pe chica de păr roşu de pe cap, avea o pălărie roasă de vremuri. La cingătoarea îi atârna un cuţit mare de vânătoare şi un revolver.

— Oamenii au crezut c'ai murit, rânji tânărul. Dacă ar fi ştiut că lovitura te va ameţi numai, îţi mai dăruau şi câteva gloanţe.

— Dar ce au cu mine? întrebă Frans pe care capul îl durea groaznic.

— E război şi câmpiile de aur dela Komalt nu mai lucrează. Banda, alcătuită din albi şi negri, fiind acum fără lucru, străbate ţara în lung şi 'n lat, jefuind fermele, văduvite de bărbaţi. Ucid burii, pentruca să vină în ajutorul englezilor.

— Câţi sunt?

— Aproape o sută.

— Dar d-ta cine eşti?

— Eu sunt Gert Lottering.

— Cum am ajuns aici?

— Eu te-am adus. Banditii te credeau mort. După ei au venit englezii cari ți-au întors buzunările pe dos. luându-ți și armele. In timp ce toți dormeau, eu m'am strecurat lângă d-ta, te-am aruncat pe cal și ștergeo In drum am găsit coliba asta părăsită unde am poposit. Asta s'a întâmplat alaltăieri. E cu putință ca pungașii să ne fi căutat, dar de găsit, după cum vezi, n'au isbutit.

Dece ai făcut asta pentru mine?

Pentrucă te numești Potgieter. Pentrucă mă interesează o fată, anume Alida Valentin și a cărei mamă purta numele de Potgieter.

Uimirea celuilalt ajunse la culme.

O cauți pe Alida?

— Da. Poți să-mi spui unde o pot găsi?

— Da, răspunse Frans, șovăind. Dar ce ai cu ea?

— Și eu sunt un bur ca d-ta. Un om bogat din Capetown m'a trimis aici s'o caut pe Alida și pe alții, încă. Dacă știi unde e fata, poți să-mi spui fără teamă. Eu nu fac parte din banda căutatorilor de aur.

— Alida se găsește la ferma tatălui meu. Dar nu cred să cunoască numele ei de familie. Imediat după moartea mamei ei, tata a adus-o. din Colonia Capului. Acum e socotită de toți drept o Potgieter. O poți găsi la ferma Potgieter.

— Ferma Potgieter? sări Gert în sus. Banditii voiau s'o atace!

Frans se sculă în picioare. clătinându-se.

— Atotputernicule- suspină el. Ce putem face?

Se strecură afară din colibă și Gert îl urmă. Welzier păstea prin apropiere.

— Uite ce-i, Baas Frans. Gonește în spre Steynsdorp sau spre cel mai apropiat loc de adunare și chiamă ajutoare. O duzină de inși hotărâți ajunge ca să sdrobim nemernicii Mie spune-mi incotro s'o iau ca să ajung mai repede la fermă și voi vedea ce am de făcut. Hotărește-te repede. Fiecare minut e prețios.

Peste câteva clipe. Gert Lottering gonia spre ferma amenințată.

Era aproape miezul nopții. Oamenii de la ferma Potgieter dormeau adânc. Numai femei, copii. Singurul bărbat. Ohm Simon. Kornelis și cei doi fii ai săi plecaseră în noaptea trecută spre Steynsdorp.

Deodată, un urlet sălbatec trezi lumea din somn. Simon își puse hainele in grabă și o sbughi pe ușă afară și văzu sumedenie de siluete.

In țarcul vitelor neliniștea era în toiu. In curte țâșniră câțiva rândași băștinași cari începură să țipe:

— Umbungu, Oubaas! (In limba lor, Umbungu înseamnă englezi, iar Oubaas — se citește Aubaas — se numește un trib de zuluși.

Bătrânul se înapoie în casă, zăvori bine ușile și se pregăti de luptă, fără să-și piardă cumpătul.

In cameră apărură acum, Katharina, văduva, care avea în mână o armă, străbunica, întinsă pe jețul ei cu roți de către Alida. Ultima veni tânăra mama, soția lui Floris. In mâini avea două arme.

Trecuseră deabia cinci minute dela prima alarmă. Fețele femeilor era învinețite, deși ochii lor aveau sclipiri ciudate. In vinele lor curgea sângele eroilor ucigători de lei, a campionilor libertății, a învingătorilor zulușilor și englezilor.

— Voi urcați vă sus, la ochiurile acoperișului, porunci Simon femeilor și acestea se supuseră în grabă.

— Cine e afară? întrebă bătrâna cu ochii morți. E Dingen, sângerosul rege al zulușilor? El a smuls lui Pietr Retief inima din piept. Vine acum să ne ucidă și pe noi? Sau sunt englezii, mai răi chiar decât Matebelii și Bușmașii?

Nimeni nu-i răspunse.

Afară urlau tâlharii, iar dintr'un colț al casei se auzea țipătul de spaimă al copiilor.

Sub acoperiș, se aflau trei ochiuri. La cel din mijloc luă loc Katarina, care trase asupra năvălitorilor, ce încercau acum să sfărâme ușa. Câțiva bandiți căzură. La celelalte două ochiuri, Ohm Simon și tânăra femeie, trăgeau foc după foc, în timp ce Alida încărca armele.

Năvălitorii se retraseră în umbra unui grup de copaci.

— Au crezut că dacă pleacă Kornelis și băeții, vom rămâne fără apărare, făcu Simon, luând din mâna Alidei o armă încărcată. Sunt Uitlanzi și Cafri, lucrătorii la câmpurile de aur dela Komali. Nu ne putem aștepta la nici o milă din partea lor. Trebuie să luptăm până la moarte.

Se auziră câteva împușcături și numeroase cărămizi aprinse, căzură cu sgomot în mijlocul curții. Deodată se observă ceva roșu. Bandiții incendiaseră grajdul.

Gloanțele bandiților sgâriară pereții, dar nu pricinuiră alte pagube. Cafrii urlau de zor strigătul lor de război. Uitlanzii rosteau blesteme teribile care înfiorară femeile, dar curajul lor nu slăbi.

Armele apărătorilor mai bubuiră de vreo trei ori și peste douăzeci de bandiți căzură la pământ, morți sau răniți. Tâlharii se înspăimântară, căci nu se așteptau la o ast-

fel de primire. Intr'un minut, toţi se retraseră, spre a se aduna la o oarecare depărtare de băiata puştilor.

— Eu mai rămân aici, voi duceţi-vă şi vedeţi de mama mare şi de copii, spuse Simon femeilor.

Cele trei femei ascultară.

Jos, găsiră străbunica, în scaunul ei obicinuit, fără suflare. Domnul luase la dânsul sufletul chinuit al acestei femei care luptase cot la cot cu bărbaţii pentru viaţa, libertatea şi avutul lor.

Katharina îi închise ochii şi femeile începură să se roage pentru pacea sufletului bătrânei.

Un ţipăt înfiorător le trezi. Copiii!... femeile se repeziră într'acolo.

Câţiva cafri, isbutiseră să pătrundă în casă, nevăzuţi de nimeni. Adriana făcu doar vreo câtiva paşi şi se simţi apucată de nişte braţe goale.

— Copiii! strigă ea. Copiii!

Se smuci cu atâta putere, încât isbi doi atacatori ale căror oase trosniră atunci când veniră în atingere cu peretele. un cuţit nemilos însă, trimis de o inimă barbară, puse capăt vieţii tinerei femei, astfel că nenorocitei mame i se cruţă durerea de a vedea patru copii nevinovaţi zăcând într'o săloacă de sânge, luminată de văpaia focului de afară.

Hoarda sălbatecă năvăli acum în camera în care se afla corpul bătrânei. Indărătul unei mese, îi aştepta Katharina, cu un cuţit mare de vânătoare în mână. Văzând moarta, cafrii şovăiră o clipă, dar albii se repeziră, furtunoşi, spre văduvă. Inainte de a ajunge la dânsa, mândra bură căzu pe un fotoliu, cu cuţitul adânc înfipt în inimă.

Soarele dimineţii îşi risipi razele asupra ruinelor fermei Potgieter. Cei douăzeci de călăreţi cari străbătură fluviul nu mai putură salva nimic. Puteau, doar, să mai răzbune morţii.

In timp ce casa continua să ardă, banditi tăiară un bou şi făcură un praznic mare. Era vreo şasezeci. Ceilalţi muriseră. Mai încolo, lângă vreo douăzeci de Uitlanzi — albi şi negri — şi tot atâţia cafri, zăceau găurite de gloanţe corpurile a două femei şi a unui bărbat.

Tocmai când petrecerea era în toiu, o grindină de gloanţele se abătură asupra ucigaşilor. Incepu o goană sălbatecă. Dar puţini izbutiră să ajungă în munţi căci mai toţi căzură victime gloanţelor răzbunătoare. Şi astfel se sfârşi primul episod al războiului dintre Buri şi Englezi din anul 1899.

Gert Lottering străbătu tot câmpul de luptă, cercetând pretutindeni cu privirea, spre a găsi ceeace căuta.

— Apă, apă, auzi el din diferite părți.
— Duceți-vă la dracu!
Dar în cele din urmă inima lui bună învinse și ploasca-i dela brâu fu golită de gurile însetate.
— Beți... căci tot n'o să v'ajute la nimic! Tot veți muri! Cel puțin dacă mi-ar spune vreunul din voi ce s'a făcut cu o fată de vreo șaseprezece ani. Alida Valentin, ce locuia la ferma Potgieter?
— O fată tânără și un bătrân cu părul alb? Au isbutit să fugă în spre munți, răspunse un bandit bărbos. Eu i-am văzut plecând! Mai dă-mi să beau!
— Mă duc să umplu ploasca să-ți dau apă. Asta va fi răsplata pentru vestea bună ce mi-ai dat-o. Mai mult nu pot face.

CAP. II.

In biroul său din Capetown, se afla Peter Valentin, un foarte bogat negustor din orașul întemeiat de olandezi în veacul al 17-lea și căzut sub stăpânirea engleză în anul 1806. Peter Valentin, deși era de origină olandeză, având în vedere că mai toate interesele sale erau în legătură numai cu englezii, se socotea de multă vreme drept un «pur sang». Nimeni nu-l iubea. Soția lui murise de mult. Fiul său, Karel neputându-se înțelege cu el, plecase în Transvaal. Trăia singur fără familie, fără prieteni. In Port Elisabeth, trăia un frate de al lui, dar cum acesta sărăcise în urma matrapazlâcurilor lui Peter, frații se dușmăneau.
Pe birou, în fața lui Peter, se zărea un testament pe care-l consulta cu priviri întunecate.
In clipa aceia, pătrunse în cameră advocatul Smudge.
— Prost dispus, după câte văd.
Valentin îi arătă un scaun.
— Da. Ia loc și ascultă.
Smudge se supuse.
Negustorul lovi testamentul cu pumnul, apoi ceti:
«Last will and testament of Nicolas Bank, af Port Elisabeth. Cape Colony.
«Eu, Nikolaus Paulus Bank, îmi las proprietățile cu tot ce se găsește pe ele, precum și 33.000 de pfunzi sterlingi numerar, nepotului meu Paul Bank, cu condiția ca în termen de două luni dela data prezentei, s'o găsească și să se însoare cu unica fiică a răposatului meu prieten Jakob Valentin, anume Alida. Prin asta vreau să repar ceeace lumea și vărul meu Peter au stricat. In caz că nepotul meu Paul Bank nu e de acord cu această condiție, toată averea mea mobilă și imobilă ră-

mâne să fie împărțită între Alida Valentin și Karel Valentin. In termen de șase luni, Paul Bank trebuei să afle conținutul prezentei. Drept executor testamentar îl numesc pe vărul meu, neguslorul Peter Valentin din Capetown și nădăjduiesc că aceasta va proceda astfel ca să repare nedreptatea făcută fratelui său Jacob».

Omul se întoarse spre advocat.

— E datat 7 August 1899. Ei, ce spui de asta? Nu mi-a lăsat niciun penny, mie, celei mai apropiate rude! Dece râzi?

—Nu râd... mă mir doar de — ca să-i spun așa — miopia d-tale.

— N'am ce face cu mirarea d-tale. Eu cred că-i bine să refuz cererea răposatului.

— Ba de loc, răspunse Smudge, luând documentul în mână. Mai întâi: — Paul Bank, care se găsește la Johannesbürg, e poate însurat acum. Al doilea — Alida Valentin de care nimeni nu știe, și-a pus poate și ea floarea de lămâiță pe cap. Al treilea — Paul Bank e poate mort. Al patrulea — cu Alida e poate la fel și al cincilea — și e cu putință ca Paul Bank să n'o poată găsi pe față în termenul stipulat în testament. D-ta știi unde se află ea?

— Nu. Se zice că un bur, anume Polgieter, rudă cu mama ei a luat-o în Transvaal. Dacă e adevărat, nu știu.

— Să vedem dar mai departe: glorioasa noastră regină e pe cale să pornească războiu împotriva Transvaalului, pentruca să-i învețe pe buri, cari nu sunt mai buni decât cafrii, ce înseamnă să te impotrivești englezului și să te porți atât de neruşinat, încât să nu-i cedezi minele de aur. Scurt: peste puțin va fi tămbălău mare în Johannesberg și deci nu e exclus ca și Paul Bank să pățească ceva. In cazul acesta fiul d-tale se va însura cu Alida și toată averea asta va intra în raza d-tale de acțiune.

— Hm! Ești o vulpe bătrână, Smudge. Dacă vreodată Chamberlain, ministrul Coloniilor își va da demisia din postul lui, nu cred să aibă urmaș mai bun ca d-ta.

— Mulțumesc, prietene, rânji advocatul. Fiul d-tale Karel și Paul Bank, sunt amândoi în Transvaal. Certându-se cu dumneata, Karel a devenit dușmanul patriei engleze. Deaceia nu se va înapoia acasă. ci se va înrola în rândurile burilor. Știi, tinerii romantici au întotdeauna idealuri! T... [illegible] va face și Paul Bank, ai cărui părinți au fost olandezi. După cum știi, toți olandezii sunt rebeli înăscuți.

— Și mai departe?

— Mai știu... vine un glonte. un șrapnel și s'a zis cu Paul Bank.

— Astea sunt eventualități'

— Stai, că n'am sfârşit. Am aici un om, care deşi e născut bur, a hoinărit atâta prin lume, încât azi e un om fără patrie. In ziua când a venit aici pe bordul unui vas american, poliţia l-a arestat pentrucă prea îşi făcea de cap cu un revolver. M'am interesat de el şi am văzut că-mi poate sluji, cândva.

— Cum îl chiamă?

— Gert Lottering. Arată ca un lup. Pentru bani face orice.

— Şi mai departe?

— Ii dăm 50 de pfunzi şi-l trimitem în Transvaal.

— Dece?

— Asta o întrebare de om deştept? Te învoeşti cu el şi-i mai făgădueşti încă 500 de pfunzi dacă duce la bun sfârşit proiectele d-tale. Nu trebuie să-i spui, însă, că Paul Bank are ceva de moştenit. Ţi-l trimit eu mâine. La revedere!

Advocatul eşi afară, dar apoi îşi băgă capul prin deschizătura uşii:

— Căliganul ăsta îţi nimereşte şi o muscă cu revolverul.

Apoi dispăru.

— Ce voia să spună el cu asta? se întrebă Valentin. O fi crezut, poate...

A doua zi, apăru un străin înalt, roşcovan, care ceru să vorbească cu şeful.

— Vii din partea advocatului Smudge? îl întrebă Valentin.

— Da, Baas.

Gert îi întinse o scrisoare pe care Peter o citi.

— Văd aici că advocatul ţi-a spus despre ce e vorba.

— Da? Aşa scrie acolo? Hm! Aproape că habar n'am.

— Cum? Nu ştii despre ce e vorba?

— Ştiu că trebuie să primesc 500 de pfunzi dacă în termen de şase luni predau cuiva o scrisoare.

Negustorul îl privi cercetător.

— Să fim scurţi. Eu vreau să zădărniceşti un plan de căsătorie între acest Paul Bank şi nepoata mea Alida Valentin.

— Aşa, hm! Şi mai departe?

— Acest Bank e o puşlama pe care nu-l doresc în familia mea. Ei, vrei să preiei treaba?

— Dar fata unde e?

— Cică se află în Transvaal, la ferma unui oarecare Potgieter. Misiunea d-tale constă din a-l găsi pe acest Bank şi de a nu-l pierde din ochi timp de un an de zile — în care timp, poate să şi moară sau să se căsătorească. Treaba lui. De îndată ce sfârşeşti cu el, primeşti banii d-tale. Şi cu cât

mai repede, cu atât mai bine, termină omul, cu o privire ce spunea multe.

Gert îl privi cercetător.

— Înțeleg.

— Ne-am înțeles?

— Da.

Valentin răsuflă mulțumit și-și frecă mâinile. Își și vedea planurile înfăptuite.

— Încă ceva. Și fiul meu Karel se află în Transvaal, înrolat, desigur, în armata burilor. Dacă-l întâlnești, nu vorbi prea multe, căci deocamdată e puțin cam pornit. În tot cazul, am să-ți dau o scrisoare și pentru el. Numai de Bank să te cam ferești, căci e cârcotaș nevoie mare.

— Vestea asta mă umple de plăcere.

— Ești bun țintaș?

— Cam așa ceva.

Gert Lottering primi cei cincizeci de pfunzi și un bilet de tren pentru Johannesberg.

Când ajunse în stradă, clătină din cap.

— Ce vrea păcătosul acela dela mine, știu eu. Dar și-a cam greșit socoteala. N'am poftă să devin ucigaș. Gert Lottering e un bur care-și cunoaște datoria. Asta n'ar fi trebuit s'o uite.

CAP. III.

Trecuseră trei luni dela atacul dela ferma Potgieter. Războiul începuse la 13 Octombrie. Urmară numeroase bătălii, de mare răsunet. Burii pricinuiră englezilor pierderi grele, deși numărul acestora era mult mai mare. Asta venia de acolo însă, că englezii luptau doar pentru aur, pe câtă vreme, burii pentru femeile, copiii și pământul lor.

La răsărit de Transvaal se aflau ținuturile Swazisilor și Zulușilor, cutreerate de agenți englezi, cari încercau să ridice triburile războinice împotriva burilor. Lucrul acesta izbuti în mare măsură deoarece sute de războinici zuluși porniră la luptă. Swazișii și Balutoșii rămaseră însă liniștiți.

In partea sudică a Transvaalului, în districtul Vrijheid în ținutul Insandalana. un călăreț străbătea o vale. Tânărul călăreț era Gert Lottering.

Nicăeri, o așezare omenească. Ici, colo câte o colibă de cafri părăsită. Doar câinii rătăciți îl mai primeau cu lătratul lor sfios.

In cele din urmă ajunse la un sat de cafrii. După ce-l străbătu, din umbra unei colibe apăru un războinic zulus, care, luându-și tolba de săgeți și o suliță, se furișă îndărătul călărețului.

Ajuns la marginea unei țarine, călărețul descălecă. luă jos șeaua de pe cal, aprinse un foc și începu să pregătească ceva de-ale mâncărei.

Deodată, se auzi o detunătură și căldărușa cu apă ce-o pusese deasupra focului, se răsturnă, găurită. Omul luă șeaua și se auzi o altă detunătură și aproape imediat apăru un zulus.

— Dacă e numai unul, murmură Gert, să poftească atunci încoa!

Negrul văzând că iar nu-și nimerise ținta, aruncă pușca și apucă sulița.

Gert își duse mâna la tocul revolverului, dar acesta era gol. Pierduse probabil arma în timpul galopului. Ce putea acum cu un cuțit de vânătoare în mână, împotriva unui negru înarmat cu o suliță?

Albul își înfășură brațul stâng într'o pătură, apucă cuțitul cu dreptul și așteptă pe zulus. Acesta se apropie de Gert și ridică sulița s'o repeadă în dușman, dar acesta făcu o mișcare vioaie și-l răni pe negru sub braț.

Negrul se repezi la alb și-i împlântă sulița în brațul înfășurat. Fierul atinse carnea. Urmă un corp la corp înfiorător și ambii luptători se tăvăliră la pământ. Deodată greaua suliță nimeri în mâna negrului care dintr'un salt fu în picioare, învârti fierul în jurul capului, repezindu-l apoi spre Gert. Pălăria de fetru moleși tăria loviturii, dar tăișul bur mușcă țărâna.

Când, peste câteva minute își reveni, văzu pe zulus aplecat asupra sa, cu cuțitul lui de vânătoare în mână. Nu era obiceiul zulușilor să-și lase dușmanii înfrânți, în viață, așa că Gert așteptă lovitura de grație. Sălbatecul ridică cuțitul, dar nu-l împlântă în om, ci trase cu urechea. Din depărtare se auzia un sgomot neobicinuit. Sălbatecul spuse ceva în limba zulusă, se ridică în picioare și întinse învinsului cuțitul, fără să-i fie teamă că acest gest i-ar putea deveni fatal.

Sgomotul se apropia din ce în ce.

— Sunt câini, făcu Gert, ridicându-se de jos. Credeam că sunt alți zuluși.

Sgomotul deveni mai lămurit. Probabil că erau mai mulți câini. Zulusul adună în grabă câteva pietroaie, iar lui Gert începu, pentru prima dată, să-i fie frică.

Peste puțin, apărură și câinii. Văzând pe cei doi oameni se opriră, ridicară boturile în sus și începură să urle. Pe Gert îl trecură fiori. Câinii aceștia, aparținând desigur fermelor și satelor de negri, rămași fără stăpâni, se adunaseră în haite și fără îndoială se ospătau pe câmpurile de bătaie cu carne de om.

Deodată, un dulău mare se repezi asupra lui Gert, apucându-l de piept cu colții, iar celelalte fiare îi urmară pilda. In loc să fugă, băștinașul apucă un dulău de picioarele dinapoi și începu să-l învârtească, ca o morișcă, lovind câinii ce tăbărâseră asupra albului. Profitând de această intervenție, albul se sculă repede și stând spate la spate, cei doi oameni începură să lupte împotriva fiarelor înfărâiate.

Un urlet îngrozitor se auzi în noapte și o pată albă se desemnă în întuneric.

— Calul meu! strigă Gert, mânuind sălbatec cuțitul prin mulțimea câinilor.

Dintr'un salt, zulusul ajunse la cal, sări pe spinarea lui, își făcu drum prin cârdul de bestii și apucându-l pe Gert de guler, îl aruncă, curmezișul, în șea. Peste puțin, urletele câinilor rămaseră departe în urma lor.

Calul, tremurând din tot corpul din cauza spaimei, la un moment dat se poticni, aruncând oamenii cât colo.

Gert zăcu o clipă în nesimțire, pe spate, apoi se culese de jos și privi în jurul lui. Calul dispăruse. Nici zulusul nu se mai afla acolo. Se așeză pe o piatră, cu capul în mâini. Rana pricinuită de suliță, îl durea, fără să mai vorbim de rănile făcute de colții dulăilor.

După o vreme, se sculă și o luă la drum, încet, la întâmplare, fără țintă. Merse astfel, ore întregi. Deodată, se opri. O lumină roșiatică, îi apăruse în cale și distinse o umbră.

— Bună seara! făcu Gert, așa, într'o doară.

— Bună seara! îi răspunse o voce bărbătească, în limba olandeză. Cine-i acolo?

Gert răspunse, tare:

— Vino'ncoa, prietene și ajută-mi... nu mai pot!..

Vocea i se stinse și nefericitul căzu, greoiu, la pământ.

— Cine poate fi, tată? ajunse o voce femeiască până la urechile tânărului.

— Nu știu, copilule. Mai bine intră în casă.

Gert simți că-l ridică cineva pe brațe, apoi își pierdu cunoștiința. Când își reveni, se afla într'o cameră curată, iar un bătrân cu barba căruntă îi examina rănile. O fată blondă frumoasă, se uita compătimitoare la el.

La un semn al bătrânului, fata tăiă cu grijă părul din jurul rănei dela cap, apoi se duse s'aducă o ceapă mare, verde, iar bătrânul obloji rănile cu cojile acesteia.

— Asta va trage afară otrava din mușcăturile câinilor, lămuri omul.

Gert închise ochii și căzu într'un somn adânc.

CAP. IV.

Locuitorii micuței ferme în care Gert găsise o primire atât de călduroasă, erau Barend și Maria Grenits.

Maria se afla la fermă de vreo câteva luni, deabia. Proprietarul unui car cu boi care venia dinspre nord, o găsise în drum, alături de un muribund. Ambii fuseseră goniți de hoardele de incendiatori. Bătrânul muri și fu îngropat chiar acolo, iar fata intovărăși, cu dragă inimă, caravana. Fata, îmbolnăvindu-se în urma aventurilor, rămase la Grenits și zăcu multă vreme. Se înzdrăveni, dar numele ei dinnainte nu și-l mai reaminti. Singurul lucru ce-și amintea era sânge, incendii și omoruri. O botezá simplu Maria și trecea drept fiica lui.

In casă, se mai aflau două ființe: câinele lup Wacker și o tânără zulusă cu numele Dabulala. Intr'o zi, negresa îi povesti că in drumul ei venise odată un negru cu pana de șef în păr care la despărțire îi dăruise un lanț.

— Intr'o zi voi reveni, îi spusese el și atunci vei fi Inkozikasi a mea... adică un fel de contesă. Dar trecuse multă vreme de atunci. Războinicul nu se mai arătase.

A doua zi dimineața după venirea lui Gert, omul sta cu fața încruntată, plină de griji.

— Ce-ți apasă sufletul, iubite tată? îl întrebă Maria.

— Mă întreb ce-o fi cu străinul acesta? Generalul Joubert mă așteaptă în tabăra sa dela Tugela. Chestia nu suferă nicio întârziere. Dar vezi că nu te pot lăsa singură, aici, cu străinul acesta!

Maria se uită la el cu ochii ei serioși.

— Nu sunt eu în primejdie, tată... ci tu!

In această clipă, se auzi vocea rănitului.

— Chiamă câinii îndărăt. Peter Val-Val! Dece îi asmuți asupra mea? Mă sfâșie — dar treaba murdară ce mi-o propui tot n'o voi face!

Grenits clătină din cap.

— Iți rămân Dabulala și Wacker. Mâine plec. Tu fă-ți datoria aici pe lângă bolnav.

A doua zi dimineața, Grenits încălecă și o luă spre fluviul Tugela, acolo unde Joubert își instalase lagărul.

Un miros plăcut de friptură gâdilă nările rănitului care fără să stea mult pe gânduri, aruncă blana de șacal cât colo, pentru a se ridica.

Un mârâit amenințător îi aminti locul unde se afla.

— Aha, tu ești paznicul! făcu el, atunci când întâlni ochii câinelui. Strașnică regiune! Pretutindeni numai câini. Tare aș vrea să știu unde mă aflu?

Deodată câinele mârâi mai tare și Gert auzi de afară un sgomot de copite. Peste puțin un călăreț privi prin ușa întredeschisă.

— Halo, baas. Coboară și intră, făcu Gert.

Călărețul aparținea fără îndoială miliției burilor, aflătoare in apropiere. Era foarte bine înarmat.

— Cine ești și unde este frumoasa Jouffrouw, (fecioară) a lui Grenits?

Fără să mai aștepte vreun răspuns, străinul sări pe cal și dispăru.

— Curios, făcu Gert, scărpinându-și vârful nasului.

Câinele deveni neliniștit, alergă spre ușă, apoi reveni la Gert, urcându-i-se cu ambele picioare pe piept.

— Ce vrei? Să vin cu tine? Eu nu prea înghit câinii, dar cu alde indivizi ca tine, mai fac excepție.

Se sculă și se apropie, clătinându-se de ușă. Câinele dădea vesel, din coadă.

— Ei, ce e? întrebă tânărul, aruncând o privire pătrunzătoare afară.

Câinele țâșni afară, alergă câtva timp, apoi întoarse capul, spre a vedea dacă omul îl urmează. Din depărtare, se auziau glasuri... și slăbiciunea dispăru din corpul bolnavului atunci când recunoscu un glas pe care de multe ori îl auzise în cursul delirului său. Peste câteva secunde, se afla în grădină și în ea văzu pe călăretul de mai adineauri ațināând drumul tinerei fete, care se întorcea dela fântână.

— Nu trebuie să-ți fie frică de mine, frumoasă fecioară. Nici tu nu te-ai arătat neprietenoasă cu mine.

Maria îl privi liniștită în ochi.

— N'am fost mai prietenoasă cu d-ta, decât cu ceilalți vizitatori ai tatălui meu. Lasă-mă să trec, baas Valentin.

Gert, care se afla la o oarecare depărtare, își ascuți auzul.

— Aha? Vasăzică vin mai mulți vizitatori la tatăl d-tale? întrebă străinul, ironic.

Străinul își cam greșise socoteala, deoarece câinele se aruncă deodată asupra lui, aruncându-l la pământ, dar fără a-i cășuna vreun rău. Înfuriat, Valentin sări in picioare își smulse arma dela umăr și ochi credinciosul animal.

Cu un strigăt ușor, Maria apucă câinele de grumaz.

— Nu ți-e rușine, baas? Ești un bur, sau un englez?

— Un om care înfricoșează o fată nu mai stă la discuție cu ea și un animal nevinovat, făcu Gert, apropiându-se.

Valentin își aruncă arma pe umăr și se dădu la o parte, spre a-i face loc fetei, apoi se adresă lui Gert:

— Cărui despărţământ aparţii şi cine e Feldkornetul (şeful despărţământului) d-tale?
— Nu ştiu ce vrei să spui.
— După vorbă, îmi pare că eşti un bur.
— Asta şi sunt.
— De unde vii?
— Din Capetown, dacă vrei să ştii.
— Pe cine cauţi aici?
— Pe d-ta.
Celălalt îl privi cercetător.
— Eşti bolnav? răspunse călăreţul, ducând un deget la frunte.
— Nici gând.
— După cât văd, atunci eşti în toate minţile.
— Exact... şi am o scrisoare pentru d-ta, răspunse rănitul, căutându-se prin buzunare.
— Dela cine? întrebă Valentin, înmărmurit.
— Răbdare. O să afli îndată.
— Ciudat, făcu Valentin, după ce citi scrisoarea ce i-o înmânase Gert. Citesc aci că d-ta trebuie să rămâi mereu în apropierea lui Paul Bank.
— Dacă l-oi găsi, numai.
— Nu e departe de aici. E Feldkornetul despărţământului care se află acum pe malurile lui Bufallo-Rivier. Dacă ai fi sănătos, m'ai putea întovărăşi şi acum până la el.
— Sunt sănătos, însă deocamdată mi-e foame. Dac'ai vrea să pofteşti înăuntru, ne-am putea ospăta dintr'o friptură straşnică.
— Iţi fac rost de un cal, mai întâiu, apoi vom vedea.
Şi sărind pe spinarea calului său, Valentin dispăru în depărtare.
Gert intră în casă, fata-i servi masa, dar, cu toate glumele lui, băiatul observă o adâncă tristeţă pe chipul Mariei.
— Jouffrouw Maria, făcu Gert sculându-se dela masă, m'ai îngrijit atunci când nu eram bine. Eu nu voi putea uita lucrul acesta. Trecem prin vremuri foarte grele. Englezii, sălbatecii şi câinii s'au deslănţuit împotriva consângenilor noştri. Dacă te vei afla vreodată în primejdie, nu uita că Gert Lottering îţi e prieten. Chiamă-l... şi fii sigură că va alerga în grabă.
Maria îi mulţumi, râzând.
— Imi voi aminti de cuvintele d-tale.
Afară se înfăţişă un bur cu un cal, gata înşeuat.
— Eşti gata, Neef? strigă omul prin deschizătura uşii.
— Vin Ohm! răspunse Gert.
Peste un sfert de oră, Gert se depărta de Spitzkopje.

CAP. V

Vreo opzeci de care acoperite cu foi de cort, îngrămădite în cerc şi straşnic păzite. conţineau muniţiile şi alimentele. Ici, colo, focuri. Burii veghiau. Ducând o viaţă grea, prin codrii şi prin câmpii, burii erau deprinşi din fragedă copilărie, să vegheze, să stea la pândă şi să-şi apere pielea atunci când împrejurările o cereau.

Sosirea lui Karel Valentin şi a însoţitorului său nu trezi prea mare mişcare printre oameni. Cei doi de calecara si Valentin il conduse pe Gert la general. Lukas Meyer era un bur ca oricare altul şi nimic în el nu-l deosebea pe comandantul oştilor sudafricane. Comandantul se uită, scrutător, la străin.

— Frumos din partea d-tale că vrei să ne ajuţi. De unde ai căpătat rana dela cap?

Gert îi povesti, foarte. cinstit ce i se întâmplase. adăugând şi câteva amănunte din viaţa sa de mai înainte.

— Bine, scoatem noi ceva din d-ta. Dacă vrei, poţi face parte din despărţământul feldkornetului Bank. Ştii să călăreşti şi să tragi cu puşca?

— Pune-mă la incercare, Ohm Meyer!

— Bine, tinere. răspunse generalul bătându-l pe umăr

— Dacă îngădui, Ohm Meyer, mă duc să iau mânzul acela de colo şi-l voi călări fără şea.

Gert se îndreptă spre cal, dar când ajunse în dreptul burilor şi basutoşilor. privirea lui căzu deodată asupra unuia în care, cu uimire. recunoscu pe sălbatecul de mai deunăzi. Nu, nu se înşela. Tânărul şef îi adresă o privire atât de rugătoare, încât Gert nu făcu niciun semn băştinaşului, ci se îndreptă spre cal. Prea târziu însă. deoarece Verstrok. burul care-l însoţia pe Gert, observând schimbul de priviri se apropie de zulus.

— Cine eşti tu? îl întrebă el. aspru.

— Cine sunt eu? răspunse cefrul mândru văzând că nu se mai putea ascunde. Eu sunt Menondo!

Explozia unei granade n'ar fi făcut un sgomot mai mare. Cu auzul acestui nume aparţinând celui mai curagios şef de trib din tabăra duşmanilor.

— Puneţi mâna pe el! se auziră zeci de glasuri, deodată.

Dar înainte ca vreo mână să-l atingă. cu un salt năprasnic zulusul se pomeni în spinarei unui cal. spre a o sbughi ca o săgeată.

— Nu trageţi! strigă Lukas, atunci când burii puseră mâna pe arme. Dacă e într'adevăr Menondo, alergaţi după el şi prindeţi-l de viu.

Când Gert se apropie de cal, fu depăşit de un tânăr, care apucă animalul de căpăstru.

— Nu te atinge de cal! Vreau să-l prind cu el pe zulus. Eu sunt Feldkornetul Bank.

Şi sări ca o svârlugă pe spinarea animalului.

Copitele calului aproape că nici nu atingeau pământul. Distanţa dintre el şi fugar se micşora văzând cu ochii. Deodată calul zulusului începu să şchioapete, iar băştinaşul fu nevoit să descalece.

Goana continuă, deoarece zulusul era un alergător de elită, dar în cele din urmă, bidiviul îl ajunse. Auzind copitele calului, zulusul se opri şi-l aşteptă, mândru, pe călăreţ. Depărtarea dintre cal şi băştinaş fiind prea mică, animalul depăşi pe om şi zulusul profită de această clipă pentru a sări în şea, lângă călăreţ. Cei doi oameni se rostogoliră la pământ, iar Paul Bank, din cauza loviturii căpătate, rămase în nesimţire. Dar mai înainte ca zulusul să se ridice de jos, al doilea urmăritor — Karel Valentin — cu un foc de revolver, culcă pe negru la pământ. Karel descălecă şi se repezi la Bank, dar acesta, revenit, se sculă repede în picioare.

Deodată, cu o iuţeală de nedescris, zulusul se sculă de jos, ţâşni în spinarea armăsarului lui Bank şi animalul se aşternu pe goană. Focul lui Valentin îl răni uşor şi şiretul indigen se prefăcuse că-i lovit de moarte. Adjutantul sări în şea şi vânătoarea reîncepu. Peste câteva clipe, fugarul şi urmăritorul lui dispărură din văzul burilor. Valentin se întoarse târziu de tot. Calul lui era acoperit de spume.

— Unde e zulusul? îl întrebă Gert.

Dar nu primi niciun răspuns. Nici nu era nevoe, dealtfel.

Maria Grenfils, în pragul casei, scruta zările. Peste câtva timp se apropie cineva de ea.

— Ce-i, Dabulala? o întrebă fata. Ai primit veşti proaste că ţi-a pierit surâsul de pe buze?

— Mi-e inima grea, răspunse africana.

— Ia spune-mi ce te doare.

Dabulala clătină din capul ei creţ. Maria o privi cercetător.

— Ţi-ai pierdut omul?

— L'am găsit şi l'am pierdut. Omul meu era şeful Menondo, războinicul fără frică. Acum e mort, iar eu sunt îngrijată şi din cauza ta, fată albă.

— Din cauza mea?

— Da. Omul care l-a răpus pe Menondo, te-a părăsit pe

tine azi dimineața. Dar nu l-a înfrânt pe șef în luptă dreaptă. Corpul șefului însă nu mai e de găsit. N'o fi vreo vrăjitorie la mijloc?

— Prostii, Lalo! Dar dece te îngrijorează soarta mea?

— Pentrucă urmele omului alb duc pe războinicii lui Menondo până aici. Trebue să fugi acum, Maria auzi? Furia războinicilor lui Menondo o mai mare decât aceia a tigrilor!

— N'am să pățesc nimic, Lala, pentrucă războinicii îl cunosc pe tata care e în bune legături cu ei.

Totuși, aproape imediat, Maria, care începuse să se teamă serios de furia zulușilor, fugi în pădure și peste puțin răzbunătorii zuluși năvăliră în casă. Firește că nu găsiră pe nimeni și necazul lor să măiri și mai mult.

Strecurându-se și tupilându-se din pom în pom, alba și negresa, urmate de credinciosul Wacker, dulăul uriaș, se ascunseră bine în pădure. Din ascunzătoarea lor auziau foarte deslușit urletele de dezamăgire ale negrilor.

Deodată, Maria o apucă pe Dabulala de braț. Printre pomi văzuse mișcându-se o pată nelămurită.

— Un călăreț pe un cal alb, murmură Dabulala.

Ce putea un singur călăreț împotriva unei sumedenii de războinici zuluși?

Ochii Mariei întâlniră, pe neașteptate, privirile unui sălbatec și peste o clipă urmăritorii scoaseră un urlet de triumf, văzând-o și ei. Dintr'un salt, primul sălbatec fu pe locul unde se refugiase fata, dar mai înainte ca indigenul să arunce sulița, Wacker sbură drept în pieptul războinicului și om și animal se rostogoliră pe povârniș, răsturnând în drumul lor și alți zuluși. Peste puțin, urletul câinelui se transformă într'un geamăt de durere. Maria crezu că-i sunase ultimul ceas.

In clipa aceia, aerul fu spintecat de un țipăt prelung aidoma unei trompete.

— El e, strigă Dabulala. Șeful meu!

Când războinicii auziră țipătul, un singur urlet răsună în toată valea:

— Menondo!

— Da, jubilă Lala, șeful și stăpânul meu, ștergeți-o, altfel ne va răzbuna crunt auzind că v'ați legat de niște fete nevinovate și fără apărare.

Maria nu-și reveni decât pe patul ei, în casă. Aventura ei ar fi fost ceva demult uitat, dacă în pragul ușii n'ar fi apărut un războinic zulus. Apariția acestuia o speriă.

— Sora mea albă nu trebuie să se sperie. Acesta e șeful! auzi ea vocea Dabulalei.

— Ceilalți unde sunt?

Menondo ridică brațul.

— Le-am poruncit să se înapoieze, pentrucu să nu-i aidă necazul meu, răspunse el, agale. Fata albă poate dormi liniștită. După ce mă voi odihni, plec și eu!

— Cine m'a adus aici?

— Zăceai ca o moartă, surioară, făcu Dabulala, deaceia te-a adus Șeful încoace.

— Îți mulțumesc, șefule. Pot să te servesc și eu acum cu ceva?

Șeful ridică brațul și deabia atunci băgară fetele de seamă că acesta era însângerat pe de antregul, și găurit de un glonte. Peste câteva minute, rana era curățată, desinfectată și bine bandajată. După ce șeful se ospătă pe săturate, se întinse pe un divan și adormi. Maria nu se culcă, ci rămase de pază pentru orice eventualitate.

Deodată, își aminti de Wacker, bravul animal care-i salvase viața și fără să mai stea mult pe gânduri, se repezi in căutarea lui. Nu peste mult timp, îl auzi gemând și când se aplecă jos, să-l mângâie, se ridică in picioare cu un țipăt de groază. Animalul zăcea peste un sălbatec mort. După ce-și mai reveni, se îndreptă, clătinându-se, spre casă.

— Cine e acolo? se auzi o voce bărbătească, vorbind limba burilor.

Maria se opri, încremenită. Alte necazuri acum?

— Răspunde! se auzi, iar, vocea.

— Eu sunt, răspunse fata, tremurând.

— O fată! se auzi vocea, surprinsă. Cine ești și ce cauți aici, în noapte? Dacă ești unul din strigoii din Spitzkopje, îți trimit și ție un glonte în cap.

— Nu sunt strigoi și aici mi-e casa. Dar d-ta cine ești?

Maria auzi un sgomot de copite și peste o clipă un călăreț se aplecă în șea, spre a o privi mai în deaproape.

— Wat Drommel! Heda Feldkornet! Baas Bank! la vino'n coa!

Un alt călăreț se apropiă acum.

— Welnu, Jan, ce e?

— O fată albă, după câte mi se pare.

Feldkornetul sări din șea, aprinse un chibrit și se apropie de fată.

— Iartă-mă, domnișoară, făcu feldkornetul, spune-mi cine ești și ce cauți, singură, la ora asta din noapte, pe aici?

— Casa aceia de colo e a mea. Dacă vreți, puteți pofti acolo.

— Mulțumesc. Eu, împreună cu omul meu, căutăm un războinic zulus, spion în solda englezilor.

— Căutați un zulus în regiunea asta în care se află mii de indigeni?

— A fugit pe un cal alb. Numai prin acest animal nădăjduim să-i dăm de urmă.

Maria se înfioră. Așadar Menonde, omul căruia ea îi datora viața, era spionul căutat de buri. Nu, chiar dacă era de partea englezilor, în niciun caz nu-l putea trăda ea.

Maria se înfioră. Așadar Menondo, omul căruia ea îi uităm o clipă la câinele meu. Animalul zace colo în vale, greu rănit de sulița unui zulus. Dacă vreți, aduceți-mi-l acasă, iar eu mă duc să aprind o lampă, pentru a vă lumina calea.

— Cu plăcere, răspunse Feldkornetul. Dar spune-mi te rog, cum se face că un zulus...

Maria se afla prea departe ca să mai poată auzi.

Se repezi ca o furtună în casă, îl scutură pe șef cu putere și acesta sări în picioare.

— Sboară, îi spuse fata. Burii sunt aici.

Căpetenia se uită o clipă în ochii fetei:

— Spune-i, te rog, Dabulalci că nu voi uita că i-am dat un șirag de mărgele. Când se va sfârși războiul, mă voi înapoia s'o iau cu mine. Dacă vrea să afle vești despre mine, să se ducă în satul Nek. Ție îți mulțumesc pentrucă îmi salvezi viața.

Afară îl aștepta calul bălan. Sări în spinarea lui și peste puțin dispăru în întuneric.

Maria aprinse o lampă pe care o atârnă de fereastră și peste vreo douăzeci de minute, apărură și cei doi buri, aducând câinele rănit. Fata, fără să mai piardă vremea, dădu câinelui îngrijirile trebuincioase.

Feldkornetul, un tânăr blond și înalt, se uită cercetător prin cameră.

Vrei să ai bunătate, Majouffrouw, să-mi spui și mie ce s'a întâmplat aici? Cred că ai trecut prin mari necazuri?

Maria privi în ochii mari și luminoși ai băiatului.

Aseară a năvălit aici o ceată de războinici zuluși, veniți să și răzbune șeful mort. Ne-au urmărit, pe mine pe surioarea mea și pe Wacker și numai mulțumită câinelui și apoi însuși căpeteniei lor, isbutii să scap cu viață.

Tii, ai trecut prin mari primejdii. Cum îl chema pe șef?

- Menondo

— Spionul nostru! Nu te'nşeli?
— Nu. El m'a adus apoi pe braţe până aici.
— Aşadar a fost aici! Şi unde e acum?
— A plecat.
— Incotro? Ştii?
— Spre Nek, cred.
Vorba-i scăpase din gură fără să vrea. Fata-şi muşcă buzele.
— De mult?
— De vreo jumătate de oră.
— Iţi mulţumesc, Majouffrouw.
Feldkornetul se apropie de uşă, şopti ceva celuilalt, apoi amândoi se aşezară la masă, după ce luară şeile de pe cai.
— Dacă vrei, preluăm noi paza pentru la noapte. Cred că puţină odihnă, după atâtea întâmplări, ar fi ceva foarte binevenit.
Maria nu răspunse. Gândurile ei erau departe.
— Cum te chiamă?
— Maria Grenits.
— Fiica lui Barend Grenits? Tatăl d-tale mi-a vorbit de multe ori de d-ta. Şi alţii, chiar.
— Care alţii? Poate Karel Valentin?
— Prezent! se auzi o voce hotărâtă şi adjutantul îşi făcu apariţia în pragul uşii. Iartă-mă Jouffrouw Maria, c'am intrat în casă, dar am văzut lumină. Şi d-ta aici, Baas Bank?
Privirile lui întunecoase se plimbară dela fată, la Felkornet. Abia acum observă el dezordinea din casă.
— Dar ce s'a întâmplat aici?
Maria îl lămuri, pe scurt şi Valentin îşi trecu cu mâna pe frunte:
— C'am bănuiam cu aşa ceva. Deaceia m'am grăbit să vin încoace. Deallfel credeam că-ţi voiu putea fi de folos Paul Bank.
— Am destui oameni, răspunse celălalt, rece.
— Şi ce socoteşti să faci mâine în zori?
— Să călărim spre Nek.
— Dece acolo?
— Pentrucă nădăjduesc să-l găsesc pe Menondo.
— Vreţi să-l prindeţi pe şef? întrebă Maria repede.
— Vom încerca, cel puţin, răspunse Paul Bank. Dacă isbutesc, d-tale îţi voi mulţumi.
Maria se sculă în picioare şi puse mâna ei pe braţul tânărului.
— N'o face! Ii datorez foarte mult şefului! N'o face!
Bank aruncă o privire întrebătoare spre Valentin. Ochii

acestuia aruncau scântei. Era gelos. Lui nu-i vorbise niciodată Maria atât de frumos.

— Menondo mi-a salvat viața! Amână călătoria spre Nek până mâine la amiază, cel puțin!

Bank mai privi odată spre Valentin, apoi spuse:

— Datoria înainte de toate.

Sângele începu să fiarbă în vinele fetei, care făcu un pas înapoi.

— Datoria înseamnă să faci pe cineva să devină trădătoare?

Bank închise ochii, dar nu răspunse.

Ea se întoarse spre Karel Valentin.

— Baas Valentin, nu poți spune ceva pentru mine!

— Feldkornetul are dreptate.

Și cu o scurtă plecăciune, cei doi părăsiră casa.

Deabia închiseră ușa în urma lor și fata se repezi spre culcușul Dabulalei și începu s'o sgâlțâie de umeri. Zulusa era probabil trează de mai multă vreme, deoarece nu pierdu timpul cu întrebări.

— Lala, sboară spre Nek și previno-l pe șef. Burii vor să-l prindă! Repede, copilule!

Dabulala sări în picioare, dar se prăbuși îndată jos. Fugind de sălbateci, își scrântise un picior.

Negresa o privi pe Maria drept în ochi.

— Surioară, tu l-ai trădat, tu trebue să-l salvezi acum. Dacă moare, sângele lui și al meu să cadă asupra capului tău!

Fără să mai spună o vorbă, Maria se repezi în grajd.

Feldkornetul și adjutantul ajunseseră acolo unde făcuseră bivuacul oamenii lor, când, deodată, auziră sgomot de copite și zăriră umbra unui călăreț ce se pierdea în noapte.

— Stai! Cine e? strigă Feldkornetul.

Niciun răspuns. Sgomotul de copite răsuna mereu din depărtare. Dinspre casă se auzi deodată o voce:

— Oameni albi, nu trageți! E sora mea, Maria.

Maria era un adevărat copil al Africei. Ea nu se sperie deloc atunci când auzi vâjâit de gloanțe și distinse sgomot de copite. Era urmărită, dar nu numai de un singur călăreț.

Fata alergă astfel toată noaptea și atunci când mijiră zorile văzu o colibă. Nu mai era departe de țintă.

Călăreții, cari n'o slăbiseră deloc, strigară ceva, dar fata nu-i înțelese.

— Dacă intră așa val-vârtej în satul negrilor, aceștia o vor ucide, spuse Bank lui Valentin.

— Şi va muri din vina noastră, răspunse Valentin mânios, înfigând pintenii, până la sânge, în burta calului.

Deodată Maria duse mâinele la gură şi începu să urle în dialectul zuluşilor:

— Vin Burii! Fugiţi, oameni buni!

Ii răspunse un lătrat de câini apoi ţipete de femei. Nu văzu însă niciun bărbat. In aceeaş clipă, apăru şi Paul, care-i apucă calul de căpăstru.

— Ma jouffrouw, ţi-ai făcut datoria. Lasă-mă să te conduc acasă. Aici eşti în primejdie.

Inainte ca fata să poată răspunde ceva, în partea cealaltă a drumului apăru silueta unui om.

— Cine ne previne înainte de a se face ziuă?

Maria recunoscu vocea.

— Eu sunt... fata albă dela ferma Grenits.

— Ioh! Şi cine sunt ceilalţi?

— Călăreţii cari vor să mă împiedice să te previn. O fac totuşi, pentrucă Menondo mi-a salvat viaţa.

Şeful, căci el era, tăcu o secundă, apoi glăsui.

— Nu voi uita asta niciodată.

Şi dispăru.

— Jouffrouw Maria, făcu Feldkornetul, ai făptuit ceva foarte frumos şi sunt fericit că nu ţi s'a întâmplat nimic.

Maria îi întinse mâna, în tăcere şi el o strânse cu drag.

Valentin apăru exact în clipa aceia şi numai scrâşnetul lui din măsele arătă starea de spirit în care se afla.

Peste câteva secunde, fata călăria între cei doi tineri.

CAP. VI.

Trecuseră câteva luni. Vara africană era pe sfârşite. Trupele burilor luptau pretutindeni victorioase. In faţa nenumăratelor înfrângeri. Londra hotărî ca Lordul Robtres, mareşal al Indiilor, să preia comanda armatelor africane. La 6 Februarie 1900. lordul, împreună cu generalul său Lord Kitchener, plecară din Capetown spre lagărul englezese dela Modder Rivier.

Sosirea acestor doi oameni, produse o mare schimbare Generalul Cronje, conducătorul burilor, opuse celor 50 de mii de englezi, cei 8000 de oameni ai săi. Cu toată împoirivirea lor vitejească, burii trebuiră să se retragă. La 18 Februarie, într'o Duminică, artileria şi infanteria engleză işi dădură mâna, încercuind curagiosul pumn de luptători pentru libertate.

Burii însă nu se dădură infrânţi. Voiau să arate că ştiu să moară. Si lupta decisivă începu.

Soldații se aruncară la pământ și înaintarea se desfășură foarte avantajos pentru buri. Gert Loitering se târa îndărătul lui Paul Bank. Un glonte bine țintit de Gert. culcă la pământ pe comandantul artileriei dușmane.

Toată ziua se scurse într'un groaznic concert de gloanțe, bombe și șrapnele. La asfințitul soarelui, carele burilor începură să ardă, aruncând văpăi sinistre asupra câmpului de bătaie. Doctorii, subchirurgii și brancardierii alergau de colo până colo. Dn cauza apărărei înverșunate, pierderile burilor nu erau atât de grele, cu toate acestea cursese foarte mult sânge bur.

A doua zi, lupta reîncepu cu și mai multă putere, dar burii continuau să lupte cu dârzenia lor de veacuri, deși cercul englezesc se strângea din ce în ce. In cursul nopții următoare, cu toată apărarea eroică, Cronje și 4000 de oameni, căzură în cercul de bătuie al englezilor.

Degeaba încercară ceilalți buri să facă o spărtură în cercul de fier al englezilor, pentru salvarea eroului lor. De la gloanțe și șrapnele, luptele ajunseră la baionete, dar nici de data asta burii nu se declarară bătuți.

Invinși de foame, lipsiți de muniții, cu carele în flăcări la ora 4 și 45 noaptea, în tabăra burilor fu înălțat un steag alb. Cronje, Hanibalul din Transvaal se predase.

Vreo trei mii de prizonieri — femei și copii — căzuseră în mâinile învingătorilor. Trei mii de prizonieri făcuți de o oaste de cincizecidemii! Cronje și credincioșii săi fură trimiși la Capetown și de acolo la... Sfânta Helena!

CAP. VII.

După o zi foarte călduroasă, urmă o noapte răcoroasă. Un detașament al acelor buri cari cu câteva săptămâni mai înainte isbutiseră să spargă cercul englezilor la Paardberg, poposiau în ascunzișul unui zăvoi, după un marș foarte obositor.

Gândurile lui Paul Bank erau departe, la Maria pe care doria grozav s'o revadă.

Deodată, cum se plimba așa printre copaci, auzi sgomot de pași îndărătul său și înainte de a întoarce capul pentru a vedea pricina, simți o lovitură groaznică în cap și se prăbuși, greoiu la pământ. Atentatorul se aplecă pentru a-și privi victima, apoi o târî spre un tufiș din apropiere, unde o ascunse. După aceea, necunoscutul se apropie de țarcul vitelor, scoase armăsarul Feldkornetului afară, il duse până la un luminiș, unde-i croi câteva biciuști, așa că animalul, înspăimântat, o luă la fugă. Foarte liniștit, apoi, se

întoarse în lagăr, se uită în dreapta și'n stânga trase un foc de revolver și într'o clipă se iscă un tărăboi teribil. A-dică tocmai ce voia el.

— Cine a tras? întrebă în cele din urmă comandantul anume Botha.

Niciun răspuns.

— Cine era de pază?

— Eu, Jan van der Veen. Acum o oră l-am schimbat pe Feldkornetul Bank.

— Welnu, Paul Bank n'are nimic să ne spună?

— Baas Botha, Feldkornetul nu-i aci. Șeaua e aici, dar nu-i văd calul, strigă Gert Lottering.

— Că doar n'o fi plecat fără șea, observă comandantul. Insfârșit... Devreme ce suntem acum toți treji, sunt de părere s'o luăm la drum. Feldkornetul ne va găsi el.

Peste puțin, burii mărșăluiau. Ariergarda o alcătuia Gert și Basuto Jan.

— Știi, Lottering, începu ultimul, eu nu prea dormeam astă noapte... deaceia cred că nu e lucru curat la mijloc, cu baas Bank.

La amiază, întâlniră un alt convoi de buri care-l primiră pe Botha cu prietenie. In timpul mesei, Basuto Jan se apropie de comandant.

— Da, răspunse acesta la întrebarea negrului, te poți înapoia, dacă vrei.

Basutoșul sări pe cal.

— Gert, vino cu mine.

— In regulă, răspunse tânărul, hotărît.

Deabia făcură câțiva metri, că fură ajunși din urmă de Karel Valentin.

— Merg și eu cu voi.

Basutoșul nu răspunse nimic și cei trei călăreți se îndreptară, în tăcere, spre locul unde poposiseră în noaptea trecută.

Peste câtva timp, ajunseră și nu le fu greu să descopere un loc, unde iarba era mai mult călcată în picioare. Negrus descoperi chiar o pată de sânge. Câteva urme îi conduseră până sub un tufiș, dar nu găsiră niciun corp. Deodată, negrul se plecă în jos și ridică o tabachere.

— Tabacherea unui zulus. Nu mai trebuia să căutăm. Să ne reîntoarcem.

— Dece nu căutăm mai departe? întrebă Valentin.

— Degeaba, baas Bank a fost luat de zuluși. O fi mort acum.

In fața unei colibe de indigeni, se afla un câine cenușiu.

conteliv. Stăpânul lui, un zulus, sta cu mâna streaşină la ochi, privind cum dispar în depărtare, un număr de buri.

In colibă, pe un culcuş de frunze, se afla un alb, Paul Bank. Lovitura dela cap, i-o pricinuise un revolver.

Zulusul, intrând în casă şi văzând că albul îşi revenise în simţiri, ridică suliţa să-l străpungă cu ea, dar se răsgândi. Târî pe alb până afară, în ţarcul vitelor, îl legă fedeleş, apoi începu să-şi ascută suliţa.

CAP. VIII.

Comandantul Botha nu credea altceva decât că Feldkornetul fusese ucis de vreun duşman. Un bur în niciun caz n'ar fi înfăptuit o crimă atât de mârşavă.

Când cei trei călăreţi se înapoiară, se întruni un fel de sfat. Primul fu chemat băştinaşul.

— Tu ai căpătat îngăduinţa să te înapoiezi la popasul nostru de astă noapte, începu un bur bătrân. Dece ai făcut asta?

— Când vânătorul caută vreo urmă, se duce acolo unde a văzut-o, pentru ultima oară.

— Ce fel de urme aşteptai să găseşti?

— Urme de sânge.

Burii schimbară câteva priviri. Bătrânul urmă apoi interogatoriul:

Crezi că Feldkornetul a fost rănit de cineva? Cam cine crezi tu c'ar putea fi?

— Era noapte neagră şi răcoroasă. Nu puteam dormi. Deodată cineva se ridică de lângă mine, Feldkornetul Bank. Peste câteva clipe, se mai sculă de jos cineva. Nu trecu mult şi am auzit sgomotul înăbuşit al unei lovituri, apoi un alt sgomot, ca şi când ar fi căzut cineva la pământ. Altceva nu ştiu.

Gert confirmă că intr'adevăr găsiseră urme de sânge şi se ajunse la concluzia că Feldkornetul trebuie să mai fie în viaţă.

Burii se ridicară în picioare, pentru a sparge şedinţa, dar atunci se auzi şi vocea lui Valentin.

— Vreau să spun şi eu ceva.

Sfatul îşi reluă locul.

— Ştim cu toţii că Bank n'are niciun duşman printre noi. Totuşi, eu cunosc pe cineva care are mare interes ca Bank să moară. Acest om a fost însărcinat să-l supraveghere pe Bank pas cu pas şi de a face în aşa chip, ca să nu se îndeplinească condiţiile unui testament. Sunt gata să vă dau toate amănuntele. Eu sunt convins că acest om a aten-

ul la viața Feldkornetului, pentru a putea pune mâna pe răsplată.

— Cine e acest om?

— Gert Lottering.

La auzul numelui său, Gert sări în picioare, isbindu-l pe adjutant cu pumnii.

- Mincinosule!

In secunda următoare, zeci de brațe îl încercuiră.

— Arestați-l, deocamdată, pentru indisciplină. Pentru celelalte acuzații, vom aștepta mai întâiu să fie dovedite, porunci comandantul.

După ce zulusul își ascuți sulița, o încercă pe corpul albului, înțepându-l în câteva locuri. De durere, acesta repezi piciorul drept, atât de năpraznic în stomacul negrului, încât acesta fu asvârlit ca o piatră, în praful drumului.

Gemând și blestemând, băștinașul se culese anevoie de jos. Așa lovitură nu căpătase de când era. Apoi cei doi o luară la drum.

Spre seară, ajunseră la poalele unui deal pe care se afla un sat de zuluși. Zulusul își duse prizonierul în fața căpeteniei. Cei doi se priviră față în față. Feldkornetul îl recunoscu pe Menondo și acesta pe urmăritorul său.

Sute de ochi priviau scena, deabia așteptând porunca șefului de a jertfi pe alb. Menondo nu se gândea, deocamdată, atât de mult la acest lucru.

Zulusul, care-l adusese pe Paul Bank, își luă o poză foarte teatrală și începu să povestească în urma căror lupte formidabile isbutise să prindă pe alb, iar Feldkornetul fu condus într'o colibă. Acolo, fu ținut două zile și două nopți.

Când în dimineața celei de a treia zi se deschise ușa colibei, în prag văzu o tânără zulusă. Uitându-se la ea, o recunoscu pe Dabulala, neagra servitoare a Mariei. Pentru dânsul venise oare?

Dabulala dispăru însă subit și târziu de tot auzi o voce foarte melodioasă la urechile lui:

— Scoală-te ca să putem vorbi mai bine.

El se strecură afară din coliba. Nici o santinelă. Fata îi întinse o cofă de apă.

— Ce mai face Maria? întrebă el.

Dabulala râse.

— Știam c'o să întrebi mai întâiu de sora mea albă. E bine. Ea m'a trimis aici. Ar vrea să te știe liber. Deseară, vorbesc cu Menondo. Poate te scapă el. Acum plec. Răsboinicii sunt foarte supărați pe mine.

Indată ce tatu dispăru, apărură doi lăncieri cari-l aruncară pe captiv din nou în coliba.

Maria aflase prin Valentin că Gert încercase să-l ucidă pe Paul și că acesta se află prizonier într'un sat de zuluși. La rugămintea fetei, Dabulala se grăbi să sboare spre satul zulușilor, pentru a interveni pentru alb.

Paul Bank n'avea de unde să știe asta. In ziua următoare degeaba o mai așteptă pe Dabulala. Probabil că nu isbutise.

In jurul colibei era o liniște desăvârșită. Fără să mai stea mult pe gânduri, deși era cu mâinele încătușate, eși afară.

Nicio sentinelă. Se strecură cum putu mai bine până eși din sat și cu ajutorul unei pietre ascuțite, scăpă de legăturile dela mâini.

Un strigăt sălbatec îl făcu să înțeleagă că fuga sa fusese descoperită. In depărtare văzu un punct alb. Calul lui Menondo.

Frica morții îl făcu să alerge fără să mai privească îndărăt. In depărtare, zări o tabără de buri. Ceva mai la sud.. englezii.

Ar fi vrut să strige, să-și prevină concetățenii, dar distanța era prea mare.

Dintr'un tufiș, văzu țâșnind un luptător bur, urmărit de patru zuluși. Omul ținti în spre urmăritori și un sălbatec căzu. Incă o împușcătură și un alt zulus căzu la pământ. Probabil că acesta era ultimul glonte, deoarece albul, aruncând arma cât colo, își luă poziție de boxer, așteptând pe ceilalți negri.

Dar în această clipă, apăru în arenă un alt călăreț. Cu o împușcătură culcă un zulus jos, cu patul armei îl elimină din luptă pe celălalt și apucând pe primul călăreț de gât, îl aruncă deacurmezișul șeiei. Era și vremea deoarece un nor de praf anunța sosirea lui Menondo și a războinicilor săi.

Paul Bank se uită după cei doi albi, uitând situația primejdioasă în care se afla. Cei doi călăreți erau Karel Valentin și tatăl Mariei.

CAP. IX

Gert Lottering, sub coviltirul unei cărute, nu părea pârea bine dispus. Era legat fedeleș și-și aștepta osânda.

— Jan, murmură el deodată. Sunt închis de mai multă vreme decât pot eu suferi. Am de gând s'o iau din loc.

— Bine, făcu Jan, care-l păzea. Şterge-o acum. Nu se vede ţipenie.

— Asta-i bună! Şi ce-o să faci tu dacă eu o şterg?

Jan îşi arătă arma.

— Voi trage, răspunse el, liniştit. Poate te nimeresc, poate că nu. Incearcă.

— Şi frânghiile?

— Mi-am pierdut cuţitul. Uite-l colo.

Gert se uită bine la paznicul său, apoi chicoti vesel. Jan rânji şi el:

— Nu vrei? Ţi-e teamă ziua? S'o încerci atunci la noapte. Eu voi dormi.

— Dece vrei să fug?

— Nu ştiu. Cred doar că tu nu i-ai făcut nimic Feldkornetului.

— Ai dreptate, Jan. Eu nu sunt omul care să lovesc pe la spate. Omul care a făcut asta, e Karol Valentin.

— Aşa! De unde ştii?

— M'am chibzuit eu aşa. Să dovedesc nu pot, dar sunt foarte convins.

— La ce ajută asta? Pe Valentin îl cred ei mai curând decât pe tine. Daca n'o ştergi, te vor spânzura. Ascultă-mă pe mine şi ia-o din loc la noapte.

Când veni seara, basutoşul strecură prietenului său o armă şi o pungă plină de cartuşe şi Gert se furişă afară din lagăr, fără sa prindă cineva de veste.

Lagărul se află la o bună distanţă îndărătul lui, când din iarbă răsări, deodată, o făptură. Gert puse mâna pe armă.

— Cine-i ?

— Un prieten, primi el răspunsul. Feldkornetul Bank, din detaşamentul comandantului Botha.

De surprindere, Gert nu-şi mai putu căpăta răsuflarea.

— Comandantul şi oamenii se vor bucura mult văzându-te, baas Bank. Toţi te cred mort. Nici nu-ţi închipui ce fericit sunt că te văd!

— Gert Lottering, nu? Condu-mă în tabără. Sunt mort de foame şi de sete.

— Nu se poate, baas.

— Dece ?

— Pentrucă toţi din tabără spun că eu te-am lovit pe la spate. De aceea am şi luat-o din loc.

— Dece s'o fi făcut? Aveai ceva împotriva mea?

— In lagăr nu mă mai reîntorc. Uite colo o donga. Să intrăm înăuntru şi-ţi voi povesti toate.

Feldkornetul făcu un pas înapoi.

— Cine-mi spune că nu vei încerca, poate, să atentezi acolo la viața mea.

— Ia atunci arma mea. După aceea o să faci tot ce vrei.

Gert pași înainte și Feldkornetul se luă după dânsul.

— N'am nimic cu d-ta, dar moartea d-tale m'ar face să câștig o sumuliță destul de frumoasă. Un oarecare Mynheer Nikolaus Paulus Bank a murit, lăsându-ți suma de 35.000 de pfunzi sterlingi, cu condiția să te insori cu o tânără fată cu nume Alida Valentin, în termen de un an de zile, începând dela 7 August 1899. Dacă n'o faci, cei 35.000 de pfunzi vor reveni Alidei Valentin și lui Karel Valentin, adjutantul d-tale.

El tăcu și nici Paul Bank nu vorbi o bucată de vreme.

— Welnu, făcu el în cele din urmă. Ciudată treaba. E adevărat că răposatul meu unchiu ținea întotdeauna ca eu să mă însor cu această Alida. Nu înțeleg însă la ce ți-ar servi d-tale moartea mea.

— Am fost însărcinat să împiedec această căsătorie. Firește că aș fi căpătat un onorariu frumos.

— Acesta nu este un motiv să mă ucizi. Trebuie să fie altceva la mijloc.

— După umila mea părere, adjutantul are mai multă nevoe decât mine, să nu te mai știe în viață. Să știi, baas Bank, că n'am ridicat eu mâna împotriva d-tale.

Feldkornetul șovăi o secundă, apoi întinse celuilalt mâna.

— Te cred, Lottering. Și acum vino cu mine în tabără. Nu ți se va întâmpla nimic.

— Nu, nu mă întorc. Mai bine mă duc la ferma Grenâts. La crăpatul zorilor pot fi acolo.

— Atunci ia-ți și arma și dacă Maria plutește în vreo primejdie, anunță-mă și pe mine.

Gert râse.

— După cele ce ți-am povestit, ar fi bine să ți-o scoți din cap pe această Marie. Dacă vrei să-mi comunici ceva, trimite-l pe basutosul Jan. Mariei îi voi spune că n'o vei uita.

Feldkornetul încuviință tăcut și se îndreptă spre lagăr, iar Gert o luă în direcție contrarie. Uimirea burilor fu foarte mare atunci când camaradul lor socotit mort, își făcu apariția în lagăr. A doua zi, Feldkornetul își înaintă raportul și sfârși astfel:

— Rana dela cap provine dela un revolver de fabricație americană.

— Un revolver de fabricație americană are baas Valentin, glăsui un tânăr bur.

— Am avut! spuse Karel, aruncând tânărului o privire înveninată. Bank, mă bucur că ai revenit. In ce privește re-

volverul, nu-l mai am de când l-am aruncat în capul zulusului care încerca să-l omoare pe Grenits. Ai fi fost bine dacă ați fi observat mai deaproape revolverul lui Lottering.

Un tânăr părăsi sfatul și reveni peste puțin cu revolverul lui Lottering.

Revolverul se potrivea de minune cu rana dela ceafa tânărului șef.

— Aduceți omul aici! strigară ceilalți.

— L-am văzut eu astă noapte.

— Dece nu l-ai adus aici, Feldkornete?

— Pentrucă sunt convins că e nevinovat.

— Atunci cine putea fi? întrebă Valentin.

— Cred că d-ta, adjutante, ne-ai putea lămuri. Un zulus nu era în niciun caz, deoarece omul purta cisme grele de călărie.

— Atunci a fost Lottering, făcu unul din oameni.

— Și eu sunt de părerea asta, întări adjutantul.

— Atunci haj să punem mâna pe el. Incotro a luat-o?

— Mi se pare că spre ferma Grenits.

Peste câteva minute, vreo șase oameni goneau spre Grenits, cu Valentin în fruntea lor. Ca să fim sinceri, mai curând voia s'o revadă pe Maria Grenits, decât să-l prindă pe Lottering.

Maria auzi tropotul cailor și se repezi spre ușă.

— Imi pare bine că te văd, baas Valentin! strigă ea, întâmpinându-l pe adjutant. Tata mi-a spus că d-ta l-ai salvat din ghiarele zulușilor și țin să-ți mulțumesc și eu. Cum m'aș putea revanșa vreodată?

Ochii negri ai omului sclipiră. Fetei îi trecu un fior rece prin șira spinărei.

— Socotindu-mă printre prietenii d-tale.

— Cu plăcere... Dar despre Feldkornet știi ceva? Mi-e teamă să nu fi pățit vreun rău dela zuluși.

Adjutantul simți că un cuțit ascuțit îi străpunge inima.

— Bank s'a înapoiat astă noapte în lagăr. Pe drum s'a întâlnit cu un om care a încercat, nu de mult, să-l ucidă. Nu l-ai văzut, oare?

— Eu? Când? se miră fata, fericită că Paul s'a înapoiat.

— E vorba de Lottering. Bank ne-a spus c'a luat-o spre d-ta.

— Nu l-am văzut. Dar mi s'a spus că Bank a fost rănit...

Sub mâna nervoasă a omului, calul se ridică în două picioare, apoi o luă la goană.

Când Maria se îndreptă spre casă, dinspre pădure văzu apropiându-se un om. Il recunoscu numai atunci când acesta începu să vorbească.

— Bună ziua. Jouffrouw Grenits. Dacă ai prin casă ceva bun de mâncat, sunt mare amator.

Maria se uită lung la el, ca și cum ar fi vrut să-i citească ceva pe obraz.

— Ce? Nu mă mai cunoști?

— Cum de nu m'ai știi c'ai încercat să-l omori pe feldkornetul Bank, lovindu-l pe la spate.

Omul se uită țintă în ochii fetei.

— Te înșeli, Jouffrow. Nu sunt eu acela și chiar și Feldkornetul o știe.

— Toată lumea te învinovățește.

— Atunci lasă-mă să-ți povestesc ceva și vei vedea.

Amândoi intrară în casă și după ce omul își potoli foamea, începu:

— Baas Bank poate deveni un om foarte bogat, dacă se însoară cu o oarecare d-ră. Dacă n'o face, pierde banii. Eu am fost trimis din Capetown in Transvaal, pentru a împiedeca această căsătorie. Valentin e acela care a aruncat bănuiala asupra mea.

— Cum de a putut înfăptui el așa ceva? strigă ea. înflăcărată la față. Trebuie să fugi acum, altfel te vor prinde. Pune-te în siguranță.

El clătină din cap.

— Nu, am de gând să rămân aici, pentru a îngriji de verzele în părăsire.

Spunând asta, își lepădă haina și se îndreptă spre grădina de zarzavaturi. Maria îl urmări cu ochii plini de lacrimi.

Gert Lottering munci din zori și până 'n seară. cără apă cu găleata, adună vreascuri din pădure și arătă ce înseamnă o mână de bărbat în gospodărie. După amiezile, se ducea la vânătoare. Seara mai stătea la taifas cu bătrânul Grenits, dar noaptea dormia ascuns pe undeva prin Spitzkopje.

Intre timp, Paul Bank reflectă asupra celor ce-i spusese Lottering. Despre Alida Valentin își amintia prea puține, dar în niciun caz nu se gândea la o legătură între ei. Dece oare? Maria Grenits? El se sperià. Da, nu mai încăpea îndoială. Maria Grenits!

Adjutantul cu cei șase oameni ai săi se înapoiară după o galopadă zadarnică.

Tânăra fată dela ferma Grenits, pare că te simpatizează, Neef Bank, râse un bătrân bur, spre Feldkornetul care se odihnea într'un jeț.

Acesta se trezi, par'că, dintr'un vis.

— Ce-ai spus, Ohm Petrus?

— Să-l fi auzit pe adjutant cum vorbia de d-ta! vorbi și Deker *Jonhman Maer* — precis nu te poate suferi!

— Cine?

— Adjutantul. Da, da, probabil că atenția fetei pentru tine îl supără.

Tânărul sări în sus.

— Ohm Petrus, astea nu sunt glume pentru un om ca tine, strigă el supărat, în timp ce fața i se întunecă.

Apoi Feldkornetul se îndreptă spre cortul comandantului Botha.

— Da, făcu acesta după ce auzi reclamația tânărului. Din partea mea, du-te. Dar să nu stai prea mult. Ia-ți un om cu d-ta.

Peste o oră, Feldkornetul străbătea câmpiile, întovărășit de Jan, basutoșul.

Karel Valentin, văzându-l cum galopa, îl întrebă pe bătrânul Petrus.

— Incotro. In interes de serviciu?

— Strașnic serviciu! rânji bătrânul. Bank se duse la ferma Greuits.

Valentin se schimbă la față.

CAP. X.

— Oh! facu basutoșul, surprins. Ai văzut, baas? Ce-a fost asta?

— O stea!

— Nu cred. Mai curând ochii unui strigoi!

Jan clătină din cap și nu mai spuse nimic. Peter călări până la ușa fermei — care sta deschisă, larg — strigă ceva dar nu primi niciun răspuns. Când aruncă o privire în grădină, zări pe bătrânul Greuits, pe Maria și Debuiala stând pe o bancă, sub un pom. Când cei trei îl văzură, se sculară în picioare. Maria era roșie ca focul.

— Tată, făcu ea cu o voce care suna foarte trist, acesta Mynheer Bank, Feldkornetul care a fost prins de zulusi.

— Fiți bineveniți la noi! făcu burul, foarte prietenos. De unde veniți? Faceți-vă ca la d-voastră acasă!

Cei doi călăreți descălecară.

— Poftim înăuntru, adăugă Greuits și se îndreptă spre casă. Paul Bank și fetele îl urmară, iar Jan văzu că cât timp ce negrul ducea animalele spre grajd deodată auzi o voce cunoscută:

— Hei, mă blăniță neagră, ai ceva tutun?

. — Gert! făcu negrul, mulţumit. Aşadar, ochii tăi am văzut eu!

Intr'adevăr, prietenul nostru Gert Lottering apăru dintr'o ascunzătoare şi se înfăţişă, vesel, înaintea negrului.

Cei doi flecăriră o bună bucată de vreme, apoi foamea îl goni pe Jan spre casă. In timp ce mânca, observă că se apropie de fermă un călăreţ, Karel Valentin.

— E aici Feldkornetul? întrebă Valentin, sărind jos de pe cal.

— E în casă, răspunse băştinaşul.

Valentin îi aruncă o privire întunecoasă, apoi pătrunse în casă.

Bank se aştepta cu totul la o altă primire din partea Mariei. Având în vedere că ea o trimisese pe Dabulala să intervie la Menondo pentru el, se aştepta ca fata să-l salute cu bucurie, când colo ea se arătă foarte rece şi rezervată.

— Iţi mulţumesc, c'ai trimis-o pe Dabulala la Menondo. Văd c'ai uitat de acest lucru şi deaceea ţin să ţi-l reamintesc.

Maria se înroşi.

— Nădăjduiam că Menondo mă va servi, deoarece şi eu i-am făcut pe vremuri un mare serviciu. El mi-a răspuns că e foarte greu să mă servească, deoarece războinicii lui sunt foarte întărâtaţi, aşa că o piatră mi-a căzut de pe inimă, tunci când am auzit c'ai evadat.

In casă, pătrunse acum Valentin. Urechia lui prinse ultimele cuvinte ale discuţiei. Maria îl salută prietenoasă, apoi o tăcere adâncă domni în cameră.

— Incă nu ţi-am urat noroc, Feldkornete! rupse Valentin tăcerea.

Bank îl privi surprins.

— Romantică poveste, majouffrouw, adăugă adjutantul adresându-se Mariei. Prietenul nostru e logodit din copilăr cu o fată, care e moştenitoarea unei mari averi. Aş trebui să invidiez pentru asta.

Feldkornetul se roşi ca focul, dar răspunse, totuşi, liniştit:

— Nu înţeleg, Valentin, cum poţi vorbi aici de o afacere atât de personală, ca asta.

Celălalt râse.

— Pentrucă am şi eu o vorbă de spus în afacerea asta. Dacă nu se însoară cu fata aceia, Jouffrouw Grenits, atunci jumătate din avere îmi revine mie. Eu renunţ, însă, la ea şi-i doresc, totuşi, multă fericire.

Răspunsul Mariei îl dezamăgi foarte mult

— Şi eu cred că n'avea niciun rost să vorbeşti aici de viitorul acelei fete.

— Iţi mulţumesc, majouffrouw, că mă scuteşti să-ţi dau vreo lămurire, făcu Bank. E adevărat că e vorba de nişte planuri cari privesc viitorul meu, dar acesta nu trebuia discutat acum. Felicitarea d-tale, deci, Valentin, nu şi are rostul.

Valentin simţi că fierbe. Tot succesul scontat se irosise.

Din camera alăturată, apăru Barend Grenits, care, după ce spuse fetelor să pregătească cafeaua, se adresă celor doi tineri:

— Băeţi, vorbi el serios, după ce fetele părăsiră încăperea am auzit, din camera alăturată, discuţia voastră şi vă atrag atenţia că nu ţin deloc ca din cauza unei fete să vă duşmăniţi. Vă interzic deci să mai călcaţi pragul casei mele. După război, dacă Maria va alege pe vreunul din voi, vă dau binecuvântarea mea cu toată dragostea. Până atunci, insă, uşa mea vă va fi închisă.

— Ohm Grenits, răspunse Bank, fiica d-tale mi-e tot atât de dragă, cum îţi e şi d-tale. Iţi făgăduiesc, dar, că-ţi voi respecta dorinţa. Domnul să te păzească pe d-ta şi pe dânsa.

— Luaţi-vă acum rămas bun dela ea.... dar să nu dureze mult.

Feldkornetul o găsi pe Maria pe malul apei. Ea veni râzând în întâmpinarea lui.

— Rămâi cu bine, Maria.

— Cum, pleci? se speriă ea.

— Tata o să-ţi lămurească toate. Voi veni iar după ce se va sfârşi războiul. Adio!

Bank nu se depărtă bine, că şi Valentin apăru în faţa fetei.

— Şi d-ta pleci?

— Da, râse el, ciudat. Dar voi reveni. La revedere, Maria!

Karel Valentin şi Paul Bank se depărtară în direcţii opuse. Primul se îndreptă spre localitatea Utrecht, unde avea de dus o comunicare a comandantului.

— Baas Bank! făcu Jan după o bucată de timp.

— Ce e, Jan?

— L-am văzut pe Gert Lottering. Lui nu-i place deloc privirea ciudată ce-a aruncat-o baas Valentin asupra fermei. Cu ajutorul unei oglinzi îndreptată spre soare, Gert poate face raze de lumină. Trebuie să privesc întotdeauna spre Spitzkopje după amiază, când umbra mea are o lungime de două picioare pe pământ. Dacă la fermă se va întâmpla ceva Gert ne va da de veste cu oglinda.

— Asta ar veni cam la vreo 3 după amiază, nu?

— Gert spune că atâta vreme cât va fi el la fermă, lui Jouffrouw Maria nu i se poate întâmpla nicio nenorocire.

Deodată Jan descălecă și se uită la cureaua șeii sale. Feldkornetul își văzu de drum și atunci când indigenul îl pierdu din vedere, sări iar pe cal și nu reveni decât după un ceas.

— Unde ai fost? întrebă Bank supărat.

— L-am urmărit pe baas Valentin.

— Păi ce, am luat un spion cu mine?

— Să vezi... Baas Valentin a plecat în spre satul Dwam, Acolo e Ohams Induna șef. El e un mare pișicher. Englezii îi dau bani și el atacă fermele burilor, ucigând femeile și copiii. Ce a căutat baas.

— Poți să dovedești că s'a dus acolo?

— Nu. Baas Valentin e foarte șiret, dar nici Jan nu e prost.

In fiecare după amiază. Jan se uita în spre Spitzkopje și într'o bună zi alergă într'un suflet spre feldkornet.

— Gert ne cheamă!

Când ajunseră la fermă, se făcuse noapte, dar la strigătele lor nu primiră niciun răspuns. O tăcere mormântală domnia asupra fermei. Văzând că ușa e deschisă, pătrunseră în casă, dar nu făcură decât vreo doi pași și se poticniră de un corp moale.

— Jan, repede lumină!

Jan făcu repede lumină și atunci zăriră la picioarele lor pe Wacker, dulăul credincios al casei, cu o suliță înfiptă în inimă.

In camera dealături era o dezordine grozavă. Picături de sânge pretutindeni, dar de ce se temeau ei, nu văzură nici semn. In camera cealaltă văzură o pată neagră pe pat. Când se apropiară mai mult, îl descoperiră pe Ohm Grenits. Mai trăia încă.

Bank îi examină rana ce-o avea la piept și peste o jumătate de oră, bătrânul se afla pe patul său, bandajat.

Paul începu să cotrobăiască prin casă, iar Jan eși afară strigându-l, din rărunchi, pe Gert.

— Nici urmă, făcu el, înapoindu-se în casă. Dar stai, ia te uită! O bucățică de hârtie!

Se apleacă, ridică de jos o hârtioară și o întinse feldkornetului, care citi:

„Zulușii au atacat ferma. Grenits mort. Maria răpită. Ii urmăresc, pentru a salva fata. Gert Lottering.

— Trebuie să plecăm imediat după el! spuse tânărul.

— E noapte și nu vom putea găsi nicio urmă, răspunse Jan, liniștit. Peste o oră, insă, se va face ziuă.

— Eu cred, însă, că unul din noi trebuie să rămână aici cu Grenits.

— Nu e nevoe, baas. Ştiu eu un sat de zuluşi la Grand Rivier. Aşteaptă-mă aici.

Eşi afară, sări pe cal şi se aşternu pe goană.

Soarele sta sus pe cer, atunci când negrul se întoarse, cu o legătură informă înaintea sa, pe şea. Legătura căzu la pământ cu un ţipăt. Era o zuluşă bătrână.

— Bună captură, nu? Asta să-l îngrijească pe Ohm Grenits!

Femeia, care părea să fie o tigroaică deslănţuită se mai linişti, după ce basutoşul îi spuse ceva în dialectul zulus. Apoi femeia eşi din cameră.

— Baas, ştii ce mi-a spus femeia? Că pungaşul acela de Dwani a fost aici şi a răpit fata. N'o să ajungă însă departe, deoarece Menondo e pe urmele lui.

Ştirea asta îl mai linişti pe Feldkornet, căci fetei nu-i era teamă de Menondo.

Amândoi eşiră din casă, dar după câţiva paşi, basutoşul îl apucă pe Paul de braţ.

— Semnul lui Gert! făcu el, arătând într'un colţişor nişte tutun mestecat în gură.

Mai merseră astfel o bucată de vreme şi deodată un strigăt le ţâşni de pe buze. Pământul din faţa lor era plin de sânge, lănci şi suliţe pe tot locul, iar într'un colţ leşurile a cinci zuluşi. Jan lovi un cadavru cu piciorul.

— Dwani, spuse el. Nu ne mai poate spune cine i-a smuls-o pe Maria din mâini.

— Menondo a făcut treaba asta!

— Dar unde-o fi Maria?

— Cu Menondo, desigur.

— Inainte deci! porunci Paul.

— Cine l-o fi împins pe Dwani să facă potlogăria asta? întrebă Jan, după o tăcere.

Nu primi însă niciun răspuns. Deşi Paul avea în inima lui o bănuială, nu i-o împărtăşi credinciosului său servitor.

Călăriră astfel multă vreme, fără să întâlnească om în drumul lor.

— Dar ce-o fi cu Gert? L-o fi prins Menondo?

— Nu cred. Sunt convins că peste puţin vom da şi de el.

Intr'adevăr, mai călăriră puţin şi deodată le apăru Gert dindărătul unei stânci. Omul era foarte serios.

— Te-am aşteptat, Baas Bank. Trebuie cu orice preţ s'o salvăm pe Maria.

— S'o ştergem de aici, făcu Jan. Văd câţiva zuluşi care ne spionează.

In timp ce caii se puseră pe goană, Gert povesti ceeace se întâmplase.

Cu trei zile în urmă, plecase la vânătoare. Când se înapoiă, era noapte. Nevăzând nicio lumină în casă și socotind că toată lumea doarme, se duse și el să se culce. A doua zi dimineață, constată însă că în timpul lipsei sale, ferma fusese atacată. In casă, dădu de cadavrul câinelui, îl găsi și pe Grenits zăcând în sângele său și-l crezu și pe acesta mort, dar despre Maria și Dabulala nicio urmă. După ce dădu semnalul convenit, lăsă pe jos bilețelul găsit de Jan și se puse în urmărirea răpitorilor.

Neavând o hârtie de scris la dânsul, Paul scoase o bancnotă din buzunar, scrise pe ea câteva cuvinte și Jan se întoarse cu caii la ferma Grenits. A doua zi, pe la prânz, reveni, pe jos, apoi cei trei o luară la drum, îndreptându-se spre satul lui Menondo, mulțumiți că Barend Grenits era acum încunoștiințat de cercetările lor.

Merseră astfel zile și nopți dearândul, conduși de Jan. Intr'o noapte, auziră murmure înăbușite, ce veniau din depărtare.

— Zulușii, șopti Jan. Trebuie să facem un ocol.

Intr'adevăr după un mic drum, văzură un foc mare și în jurul lui un număr de negri. Se depărtară în tăcere.

A doua zi dimineața, de pe o ridicătură de pământ, putură să zărească un sat mare în care mișunau zulușii. Printre războinici, zăriră pe Maria și pe Dabulala. Maria sta pe o piatră cufundată în gânduri iar negresa se plimba de colo până colo.

Văzând mulțimea războinicilor înarmați, aventurierii noștri clătinară, descurajați, din cap, înțelegând că misiunea ce și-o luaseră nu era atât de ușor de dus la bun sfârșit.

Deodată, văzând că femeile coboară mereu în vale de unde se înapoiau cu cofițe cu apă, lui Paul îi veni o idee.

— Să ne ascundem în apropierea isvorului, propuse el, și când Dabulala va veni să ia apă, îi vom vorbi.

— Foarte bine, făcu Jan. Și dacă nu vom isbuti așa, am cu un alt plan. Vedeți colo, sunt două colibe în cari se izolează bolnavii. Dacă putem ajunge până acolo, auzim și vedem, fără a fi simțiți.

Ideea aceasta era bună, dar nu se putea pune în aplicare înainte de venirea nopții. Și când întunericul veni, planul lor se înfăptui.

După câtăva vreme, Jan se strecură afară, pentru a reveni cu noutăți:

Au venit Oham, ca să răzbune moartea lui Dwani In-

dună. Sunt mai numeroşi. Şeful a poruncit ca Dabulala şi sora ei albă să se ascundă.

Intr'adevăr, ţipete şi urlete de luptă se auziră peste puţin. Femeile şi copiii se ascunseră. Peste o oră, Jan aduse vestea că Menondo şi războinicii săi sunt respinşi cu pierderi sângeroase.

— Trebuie negreşit să salvăm fata, înainte de a nu fi prea târziu, spuse Gert.

Se strecurară afară, fără a se mai teme de a fi descoperiţi de zuluşi, deoarece aceştia aveau acum de a face cu propriile lor necazuri. Mărşăluiră o bună bucată de vreme dealungul fluviului, fără să poată găsi ceva.

Străbătură păduri virgine, dădură peste băltoace pline de crocodili şi în cele din urmă ajunseră într'un luminiş mare. Oamenii răsuflară uşuraţi.

Deodată, se auzi un sgomot sinistru şi în faţa lor apăru un elefant uriaş, care văzându-i, îşi flutură trompa ameninţător, scoţând un urlet înfiorător. Gert şi Jan săriră într'un tufiş din apropiere, iar Paul Bank se repezi spre stânga în codru.

Drumul era foarte anevoios. Se poticni, căzu, se ridică, se poticni iarăşi... căzu din nou şi desnădăjduit, nu mai încercă să se împotrivească. Înfiorat, trase cu urechea, dar nu auzi paşii elefantului.

Peste puţin, i se păru c'aude voci de oameni, urletul unui tigru, apoi răsunetul unei împuşcături.

Se târî mai departe, anevoe, îşi croi drum pe acolo unde niciodată nu călcase picior omenesc până atunci şi în cele din urmă, înfrânt, căzu jos şi adormi.

Se trezi a doua zi dimineaţa. Mădularele îl dureau, se simţea frânt, dar nu se descurajă şi merse mai departe, nădăjduind mereu c'o va găsi pe Maria.

După un lung marş, plin de bucurie, văzu o coloană de fum ridicându-se printre pomi, spre cer. Poate Maria? Şi plin de speranţe, înaintă... fără să vadă mutrele negre ce se aflau în spatele său.

Un strigăt, o hărmălaie... şi Paul fu prins.

Cu hainele zdrenţuite, plin de sus până jos de sânge, învineţit la faţă... aşa sta acum Paul Bank înaintea Mariei pe care venise s'o elibereze.

Fata se sperià, atunci când îl recunoscu. Ii apucă mâinele tremurătoare, se lipi de el, şi-i atinse fruntea cu buzele.

Veni şi ziua cea mare, şi generalul englez Sir Redvers Buller căzu in capcana intinsă de deşteptul bur, comandantul Botha.

Oștile stăteau față în față, așteptând semnalul. In aripa dreaptă a armatei engleze, pe o ridicătura, se afla lagărul unui trib de zuluși sub comanda lui Menondo, cari alcătu iau rezervele.

Ceva mai la o parte de războinicii negri, se aflau Maria, Dabulula și Paul Bank. Tânărul se uita îngândurat peste dealurile din fața sa, de acolo de unde ajungeau până la el strigătele burilor.

Deodată, Menondo sări pe cal, se uită în spre Dabulula, apoi dădu războinicilor săi câteva porunci scurte. Aceștia se repeziră la Feldkornet și-l târîră mai încolo.

— Unde-l duci? întrebă Maria pe Menondo.

— Spre stâncile acelea, răspunse negrul, arătând cu degetul.

— Dece, Menondo?

— Pentruca fata albă să nu-l vadă cum moare!

— Șefule, nu-l ucide, se rugă fata punând mânuța ei pe brațul negrului. Dăruește-mi viața lui!

El își adânci privirea lui de vultur în albastrul ochilor ei.

— Bine, răspunse el, după ce se gândi o clipă. Dacă înving englezii, e al tău, dar dacă trebuie să fugim, îl ucid.

Și se depărtă.

Deodată șeful auzi un suspin ușor și Dabulula îi lunecă la picioare, cu fața lipită de genunchii săi.

El se aplecă spre dânsa, îi șopti ceva, apoi, păşind mândru spre calul său, îl încălecă, fără să se mai uite înapoi.

Zulusa se târî până la picioarele Mariei.

— N'am să-l mai văd niciodată, niciodată, niciodată!...

Lupta începu. Cerul era brăzdat de miile de gloanțe ce-l sfârtecau în toate direcțiile. In fiecare clipă, se auziau bubuituri înfricoșătoare. Se părea că iadul se mutase pe pământ.

Puștile burilor scuipau foc fără încetare, împrăștiând moartea în rândurile soldaților îmbrăcați în kaki.

Și minunea se întâmplă și puternică armată engleză se retrase înfrântă, urmărită de gloanțele răzbunătoare.

In tranșeele burilor, era liniște acum. Ochiul lor rămăsese mereu ațintit în spre dușman și degetul lor nu se mișca de pe trăgaciu, gata la primul semnal.

Ambulanțele Crucei Roșii — engleze și bure — alergau pe câmpul de bătaie, culegând răniții și dându-le primele ajutoare. Mii de morți și răniți englezi acopereau câmpul de bătaie. Victimele din armata bură erau puține la număr.

— Bine că s'a sfârșit războiul, făcu un bătrân bur. Nu de alta, dar mi-e milă de acești oameni veniți de peste mări

şi țări să moară aici. Războiul lor, e războiul milionarilor cari stau acasă pe sacii lor de aur şi trimit la moarte pe aceşti oameni sărmani, nevinovaţi. Dacă Chamberlain, Rhodes şi capitaliştii ar vedea acest sânge... cred că li s'ar cam apleca!

—Eu nu cred, răspunse un doctor englez, care se afla lângă el. Sacii cu aur n'au conştiinţă. Ei ar ridica din umeri şi-ar spune: Imi pare rău, dar afacerile sunt afaceri — şi aurul o ceva mai de preț decât sângele câtorva nenorociţi.

— Dar regina? întrebă burul.

— Hahaha, râse doctorul, amar. Regina!

Spre asfinţit, Dabulala scoase un oftat de moarte, rostind numele iubitului ei Menondo. Văzuse doar armăsarul lui. căzând.

In vinele Mariei, sângele colcăia cu putere. Burii învinseseră, fraţii ei, sângele ei. Nici nu se putea altfel!

Deodată, îşi aminti însă de cuvintele lui Menondo. Dacă zuluşii vor fugi, moartea lui Paul era sigură. Poate că o suliţă îi şi străpunsese inima.

Prin norii de praf şi fum. ea căta în spre stânga arătată de negru şi văzu pe condamnatul la moarte. Cu mâna lui dreaptă îi arăta cerul.

— La revedere sus!

Ca prin vis, Maria văzu apropiându-se o ceată de buri, conduşi de un călăreţ.

— Baas Valentin! strigă ea, ridicând. desnădăjduită, braţele.

— Maria! strigă el, surprins, văzând fata înconjurată de zuluşi. Işi duse mâna la armă. dar magazia acesteia era goală de glonţe. Muniţii nu mai avea. Intrebuinţase totul. Ochii săi rătăciră în jur căutând o armă, apoi, ca scos din sărite, dădu iama printre războinicii zuluşi şi peste o clipă fu lângă Maria.

— Dă-mi mâna, repede! o rugă el.

— Nu pe mine trebuie să mă salvezi, Baas Valentin...ci pe Feldkornet!

— Pe Paul Bank? Unde e? Cred că e mort de mult!

— Uite-l colo, înconjurat de zuluşii cari vor să-l ucidă! Oh, prietene drag, făcu ea ridicând mâinile spre el, rugătoare, pe tata l-ai salvat, scapă-l acum şi pe el!

Inima tânărului începu să bată cu putere. Scrâşni din măsele şi privi, în jur, cu ochii rătăciţi.

— Maria, voi face ceeace-mi ceri. Mai întâiu însă, țin să afli totul. Eu sunt acela care l-am lovit pe Feldkornet pe la spate, eu au trimis pe zuluşii cari te-au răpit şi eu sunt vi-

novat că Grenits a fost aproape să moară, dacă nu intervenea Bank. Diavolul m'a orbit, dar mulțumesc cerului că ți mai pot folosi la ceva! Rămâi cu bine!

Ochii săi întunecoși străluceau acum cu putere și un râs fericit îi lumina buzele. Își înfipse pintenii în burta calului și animalul țâșni ca o săgeată.

Zulușii, cărora înfrângerea englezilor le pricinuise pierderi sângeroase, se îndesau acum în jurul fetei, cu strigăte sălbatece, setoși de sânge. Voiau să se răzbune, aveau nevoe de o jertfă. O ghiară neagră se înfipse în părul de aur al Mariei. O suliță se ridică spre a o străpunge — dar o lovitură năpraznică sfărâmă brațul înarmat.

— Plecați, se auzi o voce puternică plecați... altfel vă ucid pe toți!

Zulușii fugiră înspăimântați și Maria îl văzu pe Menondo, dar un Menondo plin de sânge.

— Bătălia e pierdută pentru mine și frații mei. Acum trebuie să te duci la prietenii tăi. Unde e Dabulala?

— Am auzit-o strigând numele tău... dar deatunci nu mai știu nimic de ea.

Deodată, privirile lor se opriră asupra unui corp ce zăcea în iarbă. Era Dabulala. Menondo o luă în brațe. Era moartă. Un glonte rătăcit îi străpunsese inima.

Intinse cadavrul la loc și se sculă foarte liniștit de jos. Maria se uita la el, îndurerată.

— Vin desearâ s'o îngrop, făcu el, egale.

Un strigăt sălbatec se auzi dinspre stânci.

Maria, cu ochii în lacrimi se întoarse și văzu cum Karel Valentin se năpustise spre zuluși, cu sabia goală în mâini.

Menondo culese o suliță de jos și se repezi și el spre războinicii săi, pe care Valentin îi risipise mai înainte ca aceștia să-și dea seama ce se întâmpla cu ei. După ce-și reveniră din prima spaimă, se opriră. Adjutantul sări jos din șea.

— Urcă-te pe cal, Feldkornete!

Văzându-l, Paul Bank nu-și crezu ochilor și urechilor Dela omul acesta se așteptase la toate, numai la asta nu.

Valentin îl apucă de braț.

— Omule, salvează-te... ce mai stai!

Insfârșit, Paul își reveni.

— Ție să-ți datoresc viața? Nu, niciodată, Valentin!

— Bank, dă-mi putința să mai făptuiesc ceva cinstit!

Paul rămase neclintit.

— Maria e în primejdie! E datoria ta s'o salvezi!

Valentin nimerise. Bank se aruncă, ca un zănatec pe cal

și se repezi în spre față, iar adjutantul se lipi cu spatele de stâncă, așteptându-și, liniștit, adversarii.

De două ori, îl nimeri vârful unei sulițe, dar râsul de pe buze nu-l părăsi.

Apoi, se auzi un strigăt sălbatec, care domină tărăboiul luptei. Sălbatecii se strânseseră, înfricoșați, unul în altul și curagiosul bur se văzu față în față cu Menondo.

Acesta recunoscu dela prima privire pe omul al cărui glonte îi rănise brațul. Ridică lancea, lovi — clinchet de săbii oțel'te — și o luptă titanică începe între cei doi vrăjmași.

Și negrul fu mai tare.

— Pentru Dabulala! făcu el, împlântând oțelul în inima albului, care căzu jos, neînsuflețit.

Maria și Paul îl văzură căzând și lacrimile lor spălară păcatele celui ucis.

Ambulanțele se plimbau de colo până colo, strângând răniții. Printr'un parlamentar, generalul Buller ceru comandantului Botha să-i îngăduie să culeagă răniții, spre a-i îngropa creștinește și firește că burul accepta.

— Sărmanii, ei n'au nicio vină c'au murit în țară străină. Desigur că le-ar fi plăcut mai mult să se vadă în tihnă de gospodăria lor, dar au fost siliți să-și verse sângele pentru milionari, pentru acei sugători de sânge, leneși, trândavi, cari, numai ei, poartă vina acestui război.

Pierderile englezilor erau foarte mari, dar și ale burilor nu erau de dispreţuit. Sângele eroilor udase toată câmpia.

Intr'un colț, se afla un corp ciuruit de gloanțe.

Noi îl cunoaștem. Numele lui e Kornelis Potgieter.

Părul lui, negru la începerea războiului, albise cu totul, între timp.

Bank și Maria erau în toate părțile, alinând durerile răniților. Deodată, fata se pomeni în fața corpului lui Potgieter. O ceață i se desprinse de pe ochi și icoane din copilărie începură să se fugărească înaintea ochilor și îndurerată îngenunchiă lângă muribund.

— Ohm Potgietet, ea este Maria, fiica lui Grenits, făcu cu vorbe calde.

Potgieter ridică anevoie grelele-i pleoape.

— Alida! Trăiești! Te credeam moartă — ca și ceilalți copii ai mei!

— Ohm Potgieter, Ea este Maria, fiica lui Grenits, făcu Bank.

— Ba nu, tinere, e nepoata mea, Alida Valentin.

Cei doi tineri se priviră, surprinși.

— Da nepoata mea. Alida Valentin. Am luat-o de mică... după părinții ei... cari au murit în Port Elisabeth. Mulțumesc Domnului,. că mai ești in viață. Mor... Barend să aibă grijă de tine...

— Potgieter... viitorul Mariei — al Alidei. e în mâinile mele.

— Atunci fiți binecuvântați. copiii. Iubiți-vă și nu uitați PATRIA.

Apoi ochii îi deveniră sticloși. Murise.

Se întunecă. Noaptea adâncă se lăsă asupra câmpului de bătaie.

Tăcerea era întreruptă numai de strigătele groparilor și de suspinele fetei.

Lângă corpul Dabulalei, se afla Menondo. In laba lui uriașă, strângea mâna neînsuflețită a moartei pe care, mai târziu o înmormântă într'o groapă săpată cu lancia. Mormântul îl însemnă cu o piramidă de pietre.

CAP. XI.

Incetul cu încetul, Ladysmith. Blouemfontain. Kimberley. Johannesburg și mai toate localitățile renumite prin recolta lor de diamante. căzură în mâinile englezilor.

Degeaba luptaseră burii. degeaba vărsaseră sângele lor dealungul câmpiilor sudafricane, căci bogățiile căzură totuși în mâinile lacomilor cotropitori.

Liniștea a mai revenit la Spitzkopje. Barend Grenits n'a mai părăsit casa. din cauza rănilor primite. Povestirea noastră îl regăsi stând de vorbă, sub un copac. cu misionarul berlinez Johannes Wendeler.

— De, Ohm Grenits, strașnică galopadă a mai fost eri. Calul sărea ba la dreapta, ba la stânga, așa c'am fost direct fericit când am ajuns aici.

— Socotește-te fericit c'ai scăpat cu viață. Terenul e foarte accidentat, pe acolo.

Dinspre țarcurile viţelor, apărură acum trei bărbați și o femeie.

Bărbații erau Paul Bank, Gert Lottering și Jan. basutoșul. Femeia: Maria.

Deși războiul se sfârșise de luni de zile, o strânsă prietenie survenise între cei trei. făcând cu neputință orice despărțire.

Ei conduceau acum ferma lui Grenits.

— Maria, făcu bătrânul, intră în casă și sfârșește scrisoarea aceea pentru Capetown. Invățătorul e atât de drăguț s'o ia cu el.

Fata intră, bucuroasă, în casă.

Misionarul se adresă acum indigenului:

— Jau, ai auzit de creștini? N'ai vrea să te faci și tu?

— De auzit, am auzit. Și englezii sunt creștini, cu toate astea pradă și ucid de sting pământul. Nu, nu vreau să mă fac creștin. In definitiv, eu îmi cunosc prietenii și ei mă iubesc pe mine. Dac'aș fi creștin, aș face mai mult?

— Da, pentrucă un creștin își iubește până și dușmanii.

— Hahaha, asta nu e adevărat. Baas Paul, tu iubești pe englezi?

— Nu, răspunse acesta întunecat.

— Ei vezi? triumfă negrul. Niciun om nu și poate iubi dușmanii!

Misionarul privi îngândurat în urma negrului.

Din scrisoarea ce o primi dela nepoată sa Alida, Peter Valentin află că fiul său Karel murise ca un adevărat bur, jertfindu-și viața pe altarul Patriei, salvând dela o moarte sigură pe Paul Bank... că Paul Bank se căsătorise cu Alida, îndeplinind astfel condițiile testamentului lui Nikolaus Bank, rămânând deci unicul moștenitor... și că moștenirea—în bani — trebuie depusă la una din băncile olandeze.

Citi scrisoarea de trei ori, apoi privirile îi lunecară în gol.

Câtva timp umblă ca un zănatec prin oraș apoi, într'o bună zi, luă trenul și se afundă în inima țărei.

După multe peregrinări, găsi mormântul fiului său.

Paul și Maria puseseră pe mormântul lui Valentin, o piatră cu următoarea inscripție:

Aici a luptat și căzut
Karel Valentin
Victoria a câștigat-o inima
Și sângele lui de bur neaoș

Tatăl privi multă vreme piatra sub care se afla singurul copil.

Apoi, îngenunchiând, își lipi fruntea de piatra rece:

— Fiul meu! Fiul meu iubit!

Era mândru de fapta fiului său.

Și astfel, se trezi și în el nedesmințitul sânge bur.

— S F Â R Ș I T —

Pionerii Africei

de KARL SOHM

CAP. I.

Pescărușii ce sburau în înaltul cerului Mării Nordului aduceau lui Peter Holtenkamp ultimele saluturi ale patriei ce dispărea acum în orizontul îndepărtat.

Schonerul brăzda valurile, croindu-și drum prin vântul protivnic.

Gândurile lui Peter Holtenkamp sburau îndărăt, spre satul natal, pe care-l vedea încă, aevea, înaintea ochilor săi. Valurile spumegânde ale mării murmurau veșnicul lor cântec, scăldând țărmul nisipos. De câte ori, nu se tolănise el pe nisipul acesta, în timp ce gândurile-i sburau departe!

Și iată că toate gândurile lui se înfăptuiseră. Acum se afla pe bordul «Speranței» care plutea spre Africa de Sud. In sfârșit, acum pornise și el la drum spre lumea largă.

Revedea cu nostalgie pășunile verzi pe cari pășteau vitele, acoperișurile roșii ale caselor și auzia parcă sunetul clopotelor din clopotnița vechei biserici a satului. Și uite și curtea. Ce albe erau ferestrele în bătaia soarelui. Și mama care citea într'un fotoliu, în timp ce la picioarele ei pisica dormea, torcând. Ce dragi îi erau toate aceste lucruri. Peter simți cum o căldură ciudată îl învăluie din cap și până în picioare. Ce mult își iubea el patria și satul natal!

Vântul se întețise. Schonerul sbura, nu alta.

Neclintit, cârmaciul sta la cârmă, cu mâinele înțepenite pe roată și Peter Holtenkamp îl privea, admirând siguranța cu care-și continua drumul.

Deodată, adierea înceta bruse. Se anunța furtună.

Și furtuna veni... dar schonerul continuă să despice valurile, deși «Speranța» devenise o jucărie a acestora. Cu toată situația tragică, ochii cârmaciului râdeau.

Nori grei începură să plutească deasupra vasului. Valuri mari cădeau pe bord, măturându-l. Spre seară, începu

să bată un vânt puternic, care, risipind norii, îngădui ici, colo, printr'o spărtură a acestora, să apară câte o steluță. La orizont apăru, deodată, o lumină.

In zori, se zări coasta Angliei. In depărtare, Peter Holtenkamp văzu niște mici punctișoare negre. Bărci de pescari. Curând fură ajunse și pescarii dădura ceva din marfa lor, pentru a primi tutun și rachiu. N'aveau voe să vândă. Ii supraveghia, pentru asta, un vameș.

Portul Dover se apropia din ce în ce, dar ceața nu îngăduia să se vadă prea departe.

— A dracului vreme pe canalul acesta.

Heinrich Vogelsang, un negustor din Brema, se apropie de Peter Holtenkamp.

— Așa e pe canalul Mânecii, începu el.

— Portul de colo trebuie să fie Plymouth, vorbi Peter, încet. Bogați mai sunt englezii aceștia. Ii poți găsi în toate colțurile lumii.

— Da, bogați și uniți. Și ce am făcut noi, germanii, între timp? In timp ce englezul cucerea lumea, noi luptam unul împotriva altuia. Și din sânge german au isbutit statele străine să ajungă la înflorirea de azi.

— Din fericire, lui Bismark i-a reușit să înfăptuiască Marele Reich.

— Da, răspunse negustorul cu voiciune, e și vremea să pornim la cucerirea lumii, pentru a asigura țării noastre colonii... înainte de a fi prea târziu. Anglia stăpânește oceanul, deacum. Și dacă a pus mâna, pe ceva, cu greu îi mai dă drumul.

— Germania trebuie să-și arate drapelul pe întinsul mărilor. Trebuie să-și arate puterea și să câștige colonii, la fel ca și celelalte popoare.

— Avem în sânge moștenirea strămoșilor noștri și trebuie să dăm Germaniei și comerțului ei locul cuvenit în lume.

— Mergeți la Kapstadt? întrebă Peter Holtenkamp.

— Da, sunt trimisul casei Adolf Luderitz din Brema. Am și întemeiat sucursale în Africa. Comerțul de tutun în patrie, e amenințat de un monopol, așa că suntem nevoiți să căutăm acum alte câmpuri de cultură.

— Eu vreau să am o fermă în Kapland. Sunt de origină țărănească și-mi place să lucrez pământul. Intrucât tata a murit, pământul a rămas fratelui meu mai vârstnic. Eu plec acum spre țara Burilor, deoarece am auzit că acolo e pământ berechet. Ar fi fost mai bine dacă puteam găsi ceva în patrie, dar...

— Ei, nu e după cum vrea omul, îl întrerupse Heinrich

Vogelsang, căruia tânărul îi plăcea foarte mult. Cine știe, poate că îi se va împlini, totuși, dorința...

Vocea-i părea atât de sigură, încât Peter Holtenkamp îl privi întrebător. Dar nu primi niciun răspuns. Vogelsang avea, desigur, motivele lui.

Canalul se afla deacum îndărătul lor. Ceața se risipi și ploaia care-i încercase o clipă, încetă. Schonerul plutea pe apele albastre ale oceanului. Valurile aveau sclipiri aurii în bătaia veselă a soarelui. «Speranța» despica apa vitejește.

Curând apăru și Madeira cu căsuțele ei albe printre pomii înverziți. Zeci de bărcuțe înconjurară schoneru prezentând călătorilor coșulețe cu fructe și, mai presus de toate aceste frumuseți, un soare de aur își râdea bucuria.

Niciodată nu se simțise Peter Holtenkamp atât de liber și fericit ca acum. Il cuprinse un fel de beție de viață. Ce frumoasă era lumea! Ce bine-i părea că, însfârșit, începuse drumul spre necunoscut.

Timpul deveni din ce în ce mai călduros și până și noaptea și-o petrecea Peter pe bord, admirând minunatele stele ale cerului de sud.

Peste puțin, apărură din mare și vârfurile înzăpezite ale Tenneriffei.

Apoi scânteiară la soare coastele Africei, misteriosul continent negru, patria enigmelor și a aventurilor.

In nopțile cu lună, adeseori Vogelsang și Holtenkamp rămaseră pe covertă, vorbind de planurile lor de viitor, dar mai toate vorbele negustorului se învârteau numai în jurul arzătoarei probleme: colonii pentru Germania. Ideea asta-l stăpânia cu totul. Și Holtenkamp trebui să convină că omul avea dreptate — că avea de o mie de ori dreptate.

In Africa, se aflau regiuni întinse neexplorate, pământ berechet pentru îndeplinirea scopurilor industriei germane. Mulți oameni cari se duceau de nevoe la munca lor din fabrici, puteau găsi pe pământul african, o viață cu mult mai bună decât aceea din patrie.

— Trebuie să deschidem poarta acestei țări, spuse Henrich Vogelsang. Aici poate fi o viață nouă pentru sumedenie de oameni. In patrie, sunt sute de mii de oameni ale căror energii lâncezesc. In Africa, s'ar putea desvolta la justa lor valoare, creiând Germaniei valori cari, adeseori, vor trece granița pentru a servi interesele altor popoare.

Apoi Heinrich lămuri că socialismul nu e o problemă socială germană, ci absolut europeană. Orice om are dreptul la viață și orice popor la spațiile lui vitale.

Şi aşa, zi cu zi, «Speranţa» işi continuă drumul spre sud, dealungul coastei africane. Zilele şi nopţile treceau, una mai frumoasă ca alta. Apusurile de soare erau minunate.

Schonerul era un vas repede, cu forme frumoase, deşi plutea pe valuri ca o coajă de nucă.

Peter Holtenkamp rămânea de multe ori pe covertă cu ochii ţintă spre locul unde cerul şi marea se intâlneau.

Intr'o dimineaţă, Peter se trezi de vreme de tot. Vântul încetase să bată. Marinarii mai dormeau încă.

Deodată, se auzi strigătul cârmaciului:

— Marinarii pe covertă!

Făcerea devenise ameninţătoare. Pe cer, se vedeau nori negri. In curând se întunecă tot cerul. Domnea o atmosferă greoaie, care alunga tot curajul oamenilor.

Spre amiază, vântul incepu să bată din nou. Valurile deveniră pline de spume şi din ce în ce mai mari. Lemnăria şi fierăria vasului scârţâiau din toate încheeturile.

Valuri mari începură să mături coverta şi la un moment dat, Peter fu şi el luat de apă şi trimis pe scări, în jos, unde cu chiu cu vai se putu apuca de ceva, spre a nu fi ridicat şi aruncat în ocean.

In bucătărie, pe foc, clocotia un ceaun mare. Vogelsang îşi găsise refugiul acolo.

— Iadul s'a deslănţuit afară, îi spuse Peter, dar cuvintele lui fură dominate de vâjâitul mării.

— Hei, Holtenkamp, ce-ai spune de o ceaşcă mare de cafea? il întrebă Heinrich Vogelsang, râzând. Ţi-ar prinde bine. Eşti muiat până la piele!

Peter nu putea face un pas fără a se ţine bine, atât de puternic era scuturat schonerul.

In cele din urmă se aprinseră câteva lumini pe covertă, semn că furtuna mai scăzuse.

— Ei, n'ai căpătat rău de mare? il intrebă unul pe Peter.

— Cunosc marea. Asta nu e prima furtună prin care am trecut, răspunse Holtenkamp râzând. Sunt originar din Waterkanst, dar văd că aici e puţin altfel decât pe acolo.

Pe punte, marinarii se trudeau să repare ceeace furtuna stricase.

A doua zi în zori, schonerul fu învăluit de o ceaţă deasă. Soarele dispăruse. Nu vedeai la doi paşi. In câteva clipe, pe hainele tuturora şiruiau picături de cristal.

Dar peste puţin începu să bată un vânt puternic şi iar fu sărutat schonerul de razele vesele ale soarelui.

Capul Verde, nasul Africei, rămase în urma lor. Peter

nu şi mai deasupra ochii de coasta care se afla la o mică depărtare. Ici, colo, se vedeau nenumărate insulițe.

Mai multe vase de comerț încrucişară schonerul şi un brick german îi salută cu căldură.

— Ce plăcere e să fi între străini şi să vezi drapelul patriei tale, se bucură Peter Holtenkamp. Din păcate am văzut prea puține până acum. Cele mai multe, până acum, aparțineau marei Union Jack.

— Lasă, Peter, o să se schimbe asta, îl asigură Vogelsang. Am venit aici, ca să înființăm şi o flotă comercială.

«Foarte sigur pare acest Vogelsang, se gândi Peter. Probabil că are o credință oarbă în puterile Germaniei».

Când i-o spuse, negustorul se uită la el foarte gânditor.

— Da, aşa e, Holtenkamp. Numai popoarele puternice se vor bucura de un viitor, cele slabe se vor prăbuşi. Asta e învățătura secolului. Germania nu se va prăbuşi, atâta vreme cât fiii ei vor avea încredere în dânsa.

După o pauză, urmă:

— Trebuie să îndeplinesc o însărcinare, nu numai pentru firma la care lucrez, ci şi pentru patria mea. Iți spun asta pentrucă am încredere în tine, deşi nu intră în obiceiul meu de a discuta cu cineva despre planurile mele. Casa Luderitz căpătând pământ în Africa, îl va pune sub ocrotire germană. Autoritățile berlineze au fost încunoştiințate despre acest fapt. Deaceia ți-am spus mai deunăzi că se, poate, totuşi, să-ți mai ai ferma pe pământ german.

— Frumoasă misiune! Iți doresc să isbuteşti, Vogelsang.

— Vrei să-mi ajuți, Holtenkamp? Aş fi foarte bucuros. Uite mâna mea.

Fără să mai stea mult pe gânduri, Peter Holtenkamp apucă mâna negustorului.

— Din toată inima, Vogelsang. Cel puțin ştiu acum că am şi eu o țintă în viață. Şi dacă prin asta îmi pot ajuta Patria,cu atât mai mult îmi va părea bine.

— Oricine va munci aici — să ştie c'o va face pentru patria lui, pentru Germania.

Peter Holtenkamp se uită spre coastă.

— Acolo se află țara străină misterioasă... ai cărei pionieri vom deveni noi, pentru Germania. Lucrul acesta mă mândreşte nespus.

In zare, se zări o pată neagră. Tafelberg.

Peste puțin, putură vedea şi însuflețirea din port, şi farul luminos dela Green Point.

Pe catargele vapoarelor ancorate în port, se vedeau drapelele mai tuturor țărilor. La nord vest, Tafelberg era a-

părat de trei puternice baterii, în timp ce la est amenința citadela și un mic fort.

«Speranța» intrase acum în port. gata să arunce ancora.

Peter Holtenkamp privi în spre cheiu' impânzit de mu tre albe, galbene. oacheșe și negre, cari urlau fără incetare.

De pe o corvetă englezească se auzia cântecul matrozilor.

— Aș vrea să-ți fac o propunere, Holtenkamp, se apropie Heinrich Vogelsang. Mi-ai spus că ai vrea să-ți o fermă aici. Ce-ar fi dacă ai căuta să cumperi. ma întâiu, o cireadă de vite? In drum, le vom lăsa la diferiți fermieri, iar atunci când ne vom inapoia, le vom strânge și aduce spre vânzare la bâlciul din Kapstadt (Acest oraș mai e cunoscut sub denumirea de Capetown).

— Nu e proastă ideea. Mă pricep întrucâtva și la vite.

— Cu asta, ți-ai putea mări capitalul. Afară de asta, vei putea servi scopurilor noastre, deoarece cutreeránd țara, vei cunoaște oamenii și locurile. La Kapstadt iți vei cumpăra un car cu boi și celelalte lucruri necesare. iar de indată ce «Tilly» din Brema va sosi în port. vei căpăta dela mine și alte lucruri foarte folositoare.

A doua zi, Vogelsang și Holtenkamp, plecară în cercetare.

Capetown începe dela imbucătura golfului și merge până 'n munți. Cei doi străbătură străzile. Gara, bursa și clădirile autorităților făceau o foarte bună impresie. Foarte frumoasă era și Grădina Botanică cu plantele ei tropicale.

Magazinele orașului păreau foarte însuflețite. Negoțul era condus de englezi, malaiezi și negri. Străzile era străbătute de care mari cu boi Firește că pretutindeni dădeai numai de englezi cari formau centrul de viață și pulsație al orașului.

Ziare și bere germană găsiră numai la clubul german, unde consulul Lippert îi primi pe cei doui călători, cu multă căldură.

Când Heinrich Vogelsang începu să vorbească de planurile sale. Lippert îl ascultă cu atenție.

— Dacă vreți să primiți o povață dela mine, vă propun să vă îndreptați spre fluviul Orange. E un ținut bogat in vite și 'n cupru. Nu cred. însă. ca englezii să vă primească cu prea multă căldură. Au încercat de multe ori să zăgăzuiască acest ținut, dar n'au isbutit. Când. în 1880. misionarii germani au rugat autoritățile din Capetown să le pună această regiune la dispoziție, găsiră numai uși închise.

— Noi avem nevoe de o regiune și un golf de care nici o putere să nu se lege.

— In niciun caz nu vor face asta englezii, deoarece prea au lăsat țara in părăsire.

— Mi-e te mă, doar, ca englezii să nu fie informați de planurile noastre și să ne puie bețe 'n roate. Vor putea spune atunci, ca le amenințăm interesele.

— Deviza mea de întotdeauna a fost: să taci și să faci! Acum s'o punem în aplicare. Poate vom isbuti noi, ceeace n'au reușit englezii. Dar cu portul ce ne facem? Imbucătura fluviului Orange e bună pentru asta?

— Nu cred. Mai curând v'aș propune Agra Pequena. Acolo, au ancorat, pe vremuri portughezii lui Bartolomeo Diaz. Un monument de piatră arată și astăzi locul acela.

— Lucrul acesta trebuie cercetat cu atenție.

Curând, în jurul noilor veniți se strânseră în cerc și alții negustori germani, cari doriau să afle vești din patrie. Toți erau entuziasmați de inteligenta conducere a lui Bismark și părerea unanimă era că drapelul german trebuie să fâlfâie în toate colțurile lumii.

In timp ce Heinrich Vogelsang făcea o vizită firma Poppe, Russon și Co. care reprezenta interesele casei Luderitz în Capetown, Peter Holtenkamp se îndreptă spre port.

Ochii lui Peter se odihniră asupra unei embleme aurite «Hamburg». Un brick.

— Ei drace! Deabia debarc în Africa și primul băștinaș peste care dau... e un neamț.

Cârmaciul de pe Hamburg socoti că trebuia să bea, neapărat, un whisky cu Holtenkamp și se îndreptară spre cafeneaua și berăria din port, de unde se auzeau râsete vesele și țipete deșuchiate. Marinarii încercau să recupereze, în câteva zile, ceeace pierduseră în săptămâni întregi de canon'e pe mare.

Intrară în localul îmbâcsit de fum. La mese stăteau marinari și indigeni bând, cântând și jucând în cărți. Unii aveau și fete pe genunchi.

Cârmaciul și Peter Holtenkamp se apropiară de masa unui englez.

— Noi ne cunoaștem, salută hamburghezul. Mister Lewis nu-i așa?

— Da, am adus vite la St. Helena, Mister Taschenmaker, cârmaciul de pe «Hamburg»? Well, well, făcu englezul întinzând mâna spre paharul de whisky.

— Dar tu, concetățene, îl întrebă cârmaciul pe Peter, tu încotro o iei?

— O iau spre centru. Vreau să mă fac negustor.

Peter Holtenkamp vorbea cu foarte multă băgare de

seamă, amintindu-şi ce spusese consulul Lippert despre englezi.

— Spre Kapland sau spre golf? întrebă hamburghezul. Cunosc coasta foarte bine. De ani de zile vând tutun şi rachiu la Bay. Foarte bună afacere. Uneori transportăm şi vite.

Peter îşi spuse că dela hamburghez ar putea afla amănunte foarte preţioase despre coastă şi ţară. Deodată englezul, care, pe cât se pare, ascultase, schimbul de cuvinte al celor doi, se întoarse spre Peter:

— Negustor vrei să te faci?

— Da. Mai târziu o să-mi cumpăr şi o fermă.

— Nu e recomandabil să-ţi investeşti astfel capitalul, spuse Mr. Lewis, uscat. N'o să-ţi placă ţara. Sunt convins că peste puţin timp te vei înapoia în patrie.

— Nu cred. Odată ce mi-am propus ceva, duc cu chestia la capăt, răspunse Peter, privindu-l pe englez drept în ochi.

Un râs uşor se zugrăvi pe faţa englezului.

— Asta-au spus-o mulţi. Afară de asta, dece nu vrei să rămâi în Kapland? E o regiune foarte frumoasă.

— Nu ţin să mă duc la Walfischbay. Nu mai e şi alt port pe coastă?

— Ba da, răspunse cârnaciul Taschenmaker. Mai sunt porturile Sandwich şi Agra Pequena.

Tocmai asta ţinea Peter să ştie.

— Şi credeţi că mi-aş putea întemeia acolo vreo afacere oarecare?

— Concetăţene, în chestia asta, numai Mister Lewis îţi poate da poveţele cele mai bune. El e de multă vreme aici.

Taschenmaker îl privi întrebător pe englez, care trimise câteva rotogoale de fum din luleaua sa, spre tavan.

— Ţi-am mai spus c'ar fi bine să-ţi bagi banii în altă afacere. Înainte de a-ţi aduce vitele la bâlciul din Capetown, o parte din ele se vor pierde în drum, sau vor fi furate de băştinaşi. Restul adus aici, nu ţi-ar mai acoperi paguba. Nu, nu, riscul e prea mare.

— Şi d-ta ai făcut afaceri cu vite, Mister Lewis? întrebă Peter Holtenkamp.

— Da şi am pierdut foarte mult, răspunse englezul. Dar, uite, îţi fac o propunere. Regiunea Orange o cunosc foarte bine. E foarte bogată... dar nimeni n'are încredere în ea. Eu am încercat să-i cointeresez pe vreo câţiva, dar de când Comisarul Palgrave a sburat, certurile dintre Herero şi hotentoţi n'au încetat, deoarece autorităţile nu vor să ia nici o măsură.

Peter Holtenkamp ascultă cu atenţie. Soarta îi adusese în drum pe acest englez.

— Şi cam de ce bogăţii e vorba? Alţii n'au mai auzit de ele?

— E vorba de cupru, plumb şi fier. Crede-mă că ştiu ce spun. Dacă vrei, îţi propun să iei o parte din mina Otavi, care-mi aparţine mie. O vom exploata împreună.

Sau acest Mr. Lewis era un pungaş ce încerca să-i bage mâna în buzunar, sau într'adevăr regiunea Orange nu era atât de lipsită de valoare precum se credea.

Fireşte că Peter Holtenkamp nici nu se gândea să facă vreo afacere cu englezul, căruia îi trădase mai mult decât ar fi trebuit. In tot cazul, trebuia să-l încunoştiinţeze, neapărat şi pe Vogelsang.

— Nu, mister Lewis. In chestiunile astea nu mă pricep şi deaceia nici n'aş voi să mă bag. Negoţul mă atrage mai mult. Şi afară de asta, vreau să fiu fermier.

— Atunci n'o să fie atât de uşor, deoarece luptele între băştinaşi nu mai iau sfârşit. Te sfătuiesc să rămâi în Kapland sub ocrotirea autorităţilor engleze.

Peter Holtenkamp se miră, în sinea lui, ce bine ştia acest englez să vorbească nemţeşte.

— Ei, o să mă interesez eu ce e de făcut, se hotărî tânărul.

Mr. Lewis se uită foarte neîncrezător la el. Nu-i trădase, oare, prea mult? In tot cazul, nu-l va scăpa din ochi. Nimeni nu trebuia să-i încurce treburile... mai ales un neamţ atât de neisprăvit ca acesta. Plecă după ce dădu un scurt «Good bye».

Peter îl rugă pe Taschenmaker să fixeze o întâlnire pentru ziua următoare, deoarece voia să-i facă cunoştiinţa unui negustor din Brema, care avea să-i propună ceva foarte ispititor. Altceva nu mai adăugă.

— Aşadar, pe mâine, Taschenmaker.

— Dac'o fi vorba să ţi ajut cu ceva, Holtenkamp, o voi face cu plăcere.

Vogelsang nu mai putu de bucurie, atunci când Peter îi povesti cele de aflase dela Mr. Lewis.

— Asta se potriveşte cu tot ce ne-a comunicat reprezentantul nostru din Capetown. «Lewis» ai spus? Trebuie să ne notăm acest nume. Acum haide să-l găsim pe hamburghez şi să-l angajem, eventual, cârmaciu pe «Tilly».

— Da, şi eu m'am gândit la asta. E foarte bine să ai pe cineva lângă tine, care cunoaşte coasta la perfecţie.

Cei doi se îndreptară spre bojdeuca din port. Taschenmaker îi aştepta, fumându-şi luleaua. După ce se salutară, Vogelsang întrebă:

— Spune-mi, te rog, în Agra Pequena nu locuiesc englezi? Acolo am vrea să ne ridicăm colibele. Nu ne-ar conveni, însă, deloc, să fie centru englezesc.

— Nu, ţinutul şi golful sunt, după câte ştiu, libere. In apropiere se află misiunea germană, Bethania. Am ancorat de multe ori în golful acela.

— Spune, Taschenmaker, n'ai vrea să vii cu noi? Cunoşti coasta foarte bine şi peste câteva zile trebuie să sosească brickul meu, «Tilly», care are nevoe de un bun cârmaciu. O să-ţi dau o leafă foarte bună.

— Posi am .. dar aş putea să mă fac liber. Cui îi aparţine «Tilly»?

— Casei Luderitz din Brema. Ei, s'a făcut?

— Să mai vorbesc cu capitanul şi vă spun eu mâine.

— O să ne pară foarte bine dacă vei accepta!

Alegerea se făcuse: Agra Pequena. Englezul acela, Mr. Lewis, spusese mai mult decât era nevoe. Chiar şi consulul german şi negustorii le vorbiseră despre bogăţia ţinutului. Dealtfel portul Agra Pequena părea să fie foarte bun. Pentru comerţ acest fapt era un lucru foarte important.

Urmară zile foarte active pentru Peter Holtenkamp, care-şi făcu toate cumpărăturile în tovărăşia lui Vogelsang. Cumpărară care cu coviltire din material bun, doisprezece boi, un cal, şei, puşti şi muniţii. Mai angajară trei hotentoţi, pentru a servi de surugii, boari şi cirezari.

Şi «Tilly» îşi făcu apariţia în port, aducând din Brema sumedenie de baloturi cu fel de fel de mărfuri.

Taschenmaker veni pe bord, salutat cu prietenie de noii săi tovarăşi şi, în puţin timp, fură încărcate carele, boii, calul, corturile, proviziile de alimente şi apa de băut. Şi într'o frumoasă dimineaţă de Aprilie a anului 1883, brickul «Tilly» ridică ancora, îndreptându-se, dealungul coastei [illegible] nordul continentului african.

CAP. II.

Peter Holtenkamp se apropie de Taschenmaker, care sta la cârmă.

— Golful se află îndărătul acestor insule.

Arătă o serie de insuliţe, deasupra cărora pluteau nişte nori albicioşi.

— Agra Pequena — portul mic — aşa l-au botezat por-

tughez'i, se află îndărătul istmului pe care se vede, vârful Diaz. Nici că s'ar fi putut găsi un port mai bun... Insulițele care-l ocrotesc, sunt acoperite cu acel neprețuit guano.

Cârmaciul conduse vasul, cu băgare de seamă, spre golf. Zeci de stânci ieșeau din mare. In golf se afla ancorat un schoner de pescuit.

Peter Holtenkamp se uită spre țărm, nepuiându-și ascunde dezamăgirea.

— Cu totul altfel mi-am închipuit eu coasta Africei, spuse'el lui Heinrich Vogelsang. Aici coasta îmi face impresia c'ar fi un pustiu.

Intr'adevăr, cât vedeai cu ochii, numai nisip! Nicăeri, vreo urmă de vegetație. Soarele bătea cu putere, obosindu-ți ochii. O singurătate tăcută și adâncă!

— Brâul acesta de nisip care încercuește sudvestul Africei, a ferit băștinașii acestei regiuni să cadă în sclavie — răspunse Heinrich Vogelsang. Peisagiul va lua însă cu totul o altă formă, de îndată ce vei străbate nisipul [illegible]

Brickul își aruncă ancora, în ciripitul miilor de păsărele ce sburau deasupra insulițelor de guano.

A doua zi dimineața, cu ajutorul schonerului, «Tilly» pătrunse și mai adânc în golf.

Vogelsang avusese dreptate. Peisagiul se schimbase cu totul și Peter Holtenkamp nu se mai îndura să-și deslipească ochii depe priveliștea de basm și feerie ce i se înfățișa. Păpurișul era plin de pelicani, pinguini, flamingo și gâște sălbatece. Un adevărat paradis pentru vânători.

Zăriră și vreo câțiva băștinași care se îndeletniciau cu munca câmpului, pe câtă vreme alții pescuiau de zor.

— Aceștia băștinași se numesc Nama și aparțin tribului Hotentoților, spuse Heinrich Vogelsang. După câte mi s'au spus, sunt oameni blajini.

Câțiva copii, goi pușcă, se apropiară, curioși, de noii veniți. Ca să se ferească de razele puternice ale soarelui, își unseseră corpul cu grăsime. Și ei păreau foarte blajini. Pe străini îi primiră cu chiote de râs.

Printr'un tâlmaciu, Vogelsang îi întrebă dacă vor să lucreze pentru tutun. Firește că toți încuviințară.

Puțin câte puțin, descărcară toate vitele și bagajele de pe «Tilly» și ó mare însuflețire începu să domnească pe țărm. Băștinașii lucrau cu tragere de inimă, la construitul bărăcilor. Nu trecu multă vreme și alți indigeni apărură, așa că lucrul înainta cu pași uriași.

— Ei, începu Vogelsang, acum să mergem să vizităm puțin regiunea.

— Mie-mi face impresia unui deşert, făcu Peter. De foame n'o să murim noi, deoarece peşti văd berechet pe aici.

— Numai de apă o să cam duceţi lipsă in anotimpul secetos, spuse Taschenmaker.

— Vom pune la punct şi chestia asta, răspunse Heinrich Vogelsang. Deocamdată, trebuie să orânduim cu transportul vitelor din interiorul ţărei, spre golf.

— Garantat c'o să găsim şi oaze pe aici, vorbi Peter.

Pe dune, se vedeau câteva colibioare răzleţe de indigeni, construite din trestii şi răchită. In faţa uşilor, şedeau femei şi copii. Bărbaţii erau duşi la pescuit.

— Foarte puţine familii trăiesc pe aici, lămuri Taschenmaker. Tribul Nama trăieşte mai departe, în inima ţărei, venind aici doar în sezonul pescuitului şi primind dela americani praf de puşcă şi arme, în schimbul vitelor lor. De multe ori, sunt luaţi pe bord, îmbătaţi cobză şi apoi goniţi, dar vitele rămân în port.

— Şi se mai miră albii când băştinaşii se uită la ei cu priviri neprietenoase, făcu Peter.

— Dar din ce trăieşte tribul în pustietatea asta? întrebă Vogelsang pe Taschenmaker.

— Cu peşti şi păsări de apă. Foarte rar, vezi câte o capră. Duc o viaţă foarte grea.

Peter Holtenkamp lăsă să-i lunece privirea asupra dunelor scăldate de soare. Era o privelişte minunată. Şi ziua trecu şi aproape fără tranziţie se făcu noaptea.

— Ciudată ţară şi Africa asta! îşi spuse Peter.

Carele fură orânduite în pătrat, la mijloc aprinseră un foc mare şi toată lumea luă loc în jurul lui. Printre tinerii germani sosiţi cu Tilly, se mai aflau un olandez şi un elveţian. Deasemenea şi un bur care venise să pescuiască în golf. După masă, toată lumea îşi aprinse pipele şi discuţiile începură să curgă.

— Trebuie să prefacem această ţară într'o regiune harnică şi muncitoare, sub scutul drapelului german. Toată lumea trebuie să găsească o pâine aici, începu Vogelsang.

— E direct uimitor că Germania n'a luat niciodată parte la marile descoperiri făcute de celelalte popoare, spuse elveţianul.

— Asta din cauza veşnicelor ciorovăeli interne, din păcate, lămuri Vogelsang.

— Cu toate acestea, misionarii germani n'au stat degeaba ani de zile, în Africa, lăudă burul. Cu ajutorul lor, indigenii au avut zeci de ani pace, devenind harnici şi muncitori. Din nenorocire, nu s'au putut apăra de rachiul englezi-

lor şi în cele din urmă certurile reîncepură, sprijinite de armele alimentate de albi. Şi, cu toate rugăminţile misionarilor, autorităţile engleze n'au voit să intervină.

— Dar cu zăcămintele de minereu ce e? îl întrebă Vogelsang pe bur.

— Totul e adevărat, Mynheer. In nord, se află mine de cupru şi chiar în sud, pe insulele Poma, au încercat englezii să facă o mină. Dar astăzi e părăsită.

— Se mai vorbeşte că s'au găsit mine de diamant în apropiere de Orange, spuse Taschenmaker.

— Cea mai mare bogăţie a acestei ţări, constă în vite, asigură burul. Negrii Herero au vite cu sutele de mii, pe când hotentoţii din sud n'au decât capre şi oi. Pe aici mai locueşte şi un popor de tâlhari, Berg Damara, cari fură vite şi le vinde la Kapland, iar războaiele între triburi sunt veşnice. Şeful triburilor căruia aparţine această regiune este Josef Fredericks. Locueşte în apropierea Misiunei. Hotentoţii de prin partea locului se ocupă cu comerţul de vite, piei şi fildeş.

— In cât timp putem ajunge la Bethania? întrebă Peter.

— O săptămână. Veţi găsi foarte mulţi compatrioţi acolo. Misionarul e un neamţ aşa cum sunt mai toţi pe aici.

— Am trimis eu vorbă, prin cineva, misionarului din Bethania, rugându-l să-l încunoştiinţeze pe căpitanul Fredericks de sosirea noastră.

— Dar apa pentru vite cum e adusă? întrebă Peter.

— Sunt multe puţuri pe aici. Fireşte însă că veţi trebui să săpaţi şi altele.

Inainte de plecare, burul întinse mâna lui Vogelsang.

— Mult noroc, Mynheer. Ar fi foarte frumos, ca englezii să înceapă să-şi dea seama că nu numai ei sunt stăpânii Africei de Sud. Tare sunt curios să văd ce ochi vor face când vor auzi.

Se vede cât colo că acesta, ca mai toţi burii, nu-i înghiţea deloc pe englezi.

Când oamenii se înveliră în păturile lor, stelele sclipeau pe cer parcă ar fi fost nişte diamante.

De cum se crăpă de ziuă, băştinaşii îşi începură treaba. Tutunul pe care Vogelsang il dădea cu dărnicie, era pentru ei cel mai bun stimulent. In timp ce indigenii munceau de zor, Vogelsang, Hollenkamp şi Taschenmaker împreună cu alţi marinari plănuiră să se ducă la pescuit.

Era o dimineaţă splendidă. Niciodată nu văzuse Peter un răsărit de soare atât de frumos.

Toată lumea luă loc într'o barcă și se îndreptară spre insulițele pe malul cărora mișunau fel de fel de viețăți.

Dar aici, mai descoperiră și o întreagă herghelie de foci și o vânătoare aprigă începu împotriva lor. Focile miroseau însă prezența omului și o tuliră în mare. Apa se agită atât de puternic, încât un băștinaș fu apucat de valuri. Vânătoarea continuă cu înverșunare și numai după ce animalele fură jupuite de piele, se înapoiară oamenii în golf.

In lipsa lor, se construiseră două magazii și un grajd destul de încăpător.

La o vreme, Taschenmaker, care privise marea prin benoclu îl întinse lui Vogelsang:

— Ia te uită și tu la schonerul acela. Pare că se îndreaptă spre golf.

Vogelsang duse benoclul la ochi.

— Pavilon englez.

— Da, e un vas englezesc, răspunse Taschenmaker, gânditor.

— Nădăjduiesc că englezii n'au aflat încă nimic despre planurile noastre. Nu prea am mare încredere în acest Mr Lewis, care m'a vizitat înainte de plecare.

— Nu cumva i-ai spus ceva?

— Firește că nu. Englezul acesta își vâră nasul peste tot.

Schonerul englezesc se apropia din ce în ce mai mult de golf.

Heinrich Vogelsang îi strigă pe toți albii, împărtășindu-le temerile sale.

— Să nu vă scape o vorbă, îi învăță el pe oameni.

Germanii se aflau într'o înfrigurată așteptare. Cu englezii aceștia nu prea era de glumit. Toți aveau mirosul fin și nu puteau fi ușor duși.

Când barca schonerului se apropie de țărm, primul care sări pe pământ fu Mr. Lewis.

După ce-i salută pe nemți, se uită cu atenție în spre magazii.

— O, very well, Mister Vogelsang. Văd că ești foarte harnic. Ai de gând să stai mai multă vreme pe aici.

Părea foarte prietenos.

— Țin, mai întâiu, să cunosc bine regiunea.

— Puteai însă să-ți depozitezi marfa la Capetown, făcu englezul, mustrător. Aici o să ai de furcă cu hotentoții.

— Ne vom apăra, se amestecă Holtenkamp.

— Da, Mr. Holtenkamp, dar la Capetown ar fi fost mai sigur. Afară de asta, nici nu cred să găsiți apă pe aici.

— Și eu cred asta, răspunse Vogelsang. Dar nici nu e sigur că vom rămâne aici. Dacă ținutul nu va fi pe placul nostru, ne vom muta bărăcile în altă parte.

Vorbele acestea plăcură englezului.

— Eu vă sfătuesc totuși, să vă depozitați mărfurile la Capetown. Acolo, sub ocrotirea autorităților engleze, vă puteți vedea foarte bine de treabă.

— Asta vom vedea, răspunse Vogelsang, luându-și rămas bun dela englez. Dar, în definitiv, ce vânt te aduce pe aici, Mr. Lewis?

— Am niște chestii cu vânătorii de foci din Agra Peguena.

Inainte ca barca să se depărteze de țărm, Lewis mai aruncă o privire asupra barăcilor.

— Ce dracu au de gând nemții aceștia afurisiți, își spuse el. N'am putut afla nimic dela ei.

— Mie îmi face impresia că nu l-am văzut azi pe englez pentru ultima oară, făcu Peter.

— De aceia nu trebue să ne perdem vremea și s'o luăm imediat spre Bethania. Dacă englezii miros ceva, ne-am dus pe copcă.

Nemții începură să pună la punct carele, iar Peter cumpără din magazii obiecte de fier, oale de pământ, șiei, haine, pânzeturi și fel de fel de alte lucruri folositoare fermierilor, iar pentru indigenii, luă cuțite, iască, amnare, brichete, chibrituri și mărgele de sticlă.

Nu uită nici de cafea, zahăr, orez, făină, piper, sare și oțet. In ce privește grelele baloturi pe cari indigenii le cărau în spinare acestea erau pline cu tutun.

Burul, care revenise dela pescuit, se uita cum Peter îngrămădește toate aceste lucruri într'un car.

— Nici când n'aș fi crezut că pot încăpea atâtea lucruri într'un car, spuse Peter.

— Totul e să știi cum să le pui. Ai boi puternici?

— Strașnici... și apoi nici indigenii mei nu-s de lepădat.

— Să nu iei lucrurile prea ușor. Asprimea ținutului și bolile vitelor pricinuiesc mari pagube. De primejdii nici nu mai trebue să vorbesc.

Peter Hollenkamp își aminti de englez și zâmbi. Viața asta aventuroasă îl făcea vesel și fericit.

— Primejdiile mă atrag!

— Nu vreau să te descurajez, prietene, râse bătrânul bur

— Și apoi, îmi place și libertatea asta de aici. Nimeni nu vine să-ți poruncească.

— Atunci îți doresc noroc și călătorie frumoasă. Și în drum spre Bethania, dacă te oprești la «Zandvliet» salută-l pe Pietr Kruger din partea mea. Are o fermă foarte frumoasă.

Peter nu-și mai încăpea în piele de bucurie, la gândul că a doua zi dimineața va începe călătoria cea mare. Continentul negru îl atrăgea cu mirajul aventurilor sale. Ca să-ți trăiești viața, se gândi el, trebue să ai ochi pentru a-i putea vedea frumusețile.

Din depărtare, în noaptea tăcută, se auzi țipătul unui șacal și chelălăitul unei hiene.

Apoi, urmă o tăcere adâncă. Stelele cerului se scăldau în lumina apei.

CAP. III

Se crăpă de ziuă. Printre nori, apărură raze roșii și aurii. Apoi răsări [illegible] el oceanul cu razele sale de foc. Se făcuse ziuă. Peter Holtenkamp se trezise de mult, privind cu ochii mari aceste minunății ale naturei.

După ce-și luară mâncarea de dimineață, cu urlete și strigăte, hotentoții începură să înjuge boii. Fiecare bou era strigat pe numele lui.

Surugiul sări pe capra primului car, îmboldind boii cu un «Hau, wopp, wopp!» în timp ce un călăreț conducea, dela spate, vițeii, caprele și oile cari întârziau în drum.

După ce Holtenkamp își luă rămas bun dela toată lumea și mai ales dela Taschenmaker, se sui și el în car. Vogelsang îl urma pe jos.

Roțile începură să scârțâie pe nisip. Soarele ardea neîndurător, dogorind pământul.

In depărtare, se vedeau niște munți la orizont. Acolo îi era ținta — țara nouă!

Prânzul îl luară lângă un puț descoperit de indigeni. Animalele primiră apă din belșug, iar oamenii se odihniră în umbra carelor.

După masă, își continuară drumul, dar nu mai deteră decât peste puțuri cu apă sărată și calcaroasă.

Incetul cu încetul, pământul își schimbă înfățișarea. Nisipul dispăru, pentru a face loc ierburilor stepei.

Peste puțin, zăriră o turmă de antilope. In sângele lui Holtenkamp se trezi patima lui de vânătoare și foarte iute atât el cât și Vogelsang, doborîră doi masculi cari se rătăciseră de turmă.

Numai de apă duceau cam lipsă călătorii, dar uneori isbutiau să-și domolească setea cu miezul cactușilor întâlniți în drum.

In zare, treceau zebre, girafe și toată frumusețea faunei africane. Pe Holtenkamp îl umpleau de bucurie toate lucrurile astea noui și frumoase.

Seara, își fixară tabăra într'un loc mai ferit, aprinseră un foc și o supă delicioasă începu să clocotească în cazan.

După o masă îmbelșugată, toată lumea se culcă, cu excepția unui indigen care rămase de pază.

După șapte zile de drum, în fața călăreților cari veniseră în cercetare, apăru stațiunea misionară Bethania pe malul fluviului Konquip.

Printre micile căsuțe ale stațiunei se ridicau cele două turnuri ale bisericei. Băștinașii — Nama — își clădiseră colibele pe malul fluviului, care uda nenumărate grădini și țarini.

Heinrich Vogelsang porunci caravanei să oprească, iar boii fură desjugați. In întâmpinarea noilor veniți, alergară o sumedenie de hotentoți, care-i priviau cu curiozitate.

Misionarul Bam și predicatorul Buttner veniră agale. După ce animalele fură duse la adăpost, Peter și Vogelsang îl urmară pe misionar la stațiune.

Locuința misionarului era frumoasă și curățică, și celor doi călători le fu dat, iar, după atâta vreme, să se afle sub un acoperiș. De pe veranda casei, privirea aluneca asupra palmierilor și a cactușilor din grădină.

— Fiți bineveniți în țara noastră, îi salută încă odată predicatorul. Am primit scrisoarea, d-le Vogelsang. Nădăjduim că planurile d-tale se vor realiza. Ne-ar pare foarte bine dacă germanii vor deveni stăpânii acestei țări. Poate că numai astfel va fi iar pace pe aici... căci dezordinea ne stingherește dela lucru.

— Dece? Se războiesc iar hotentoții cu Herero?

— Da, de trei ani durează hărțuielile astea. Jan Jonker Africanul, căpetenia Hotentoților, vrea să-i răstoarne pe Herero, pentru a deveni el stăpân în țara tribului Nama. Ce lupte sângeroase a mai văzut valea aceasta. Odată a avut și stațiunea noastră de suferit. Când apăru Schmelen, primul misionar german, prin ținutul acesta locuia tribul Buys, condus de Amral, căpetenia lui. Aceștia veniseră din țara Burilor și fuseseră porecliți «Overlami». Celelalte triburi Nama sub comanda lui Habusomon, profitând de lipsa lui Schmelen, tăbărâră odată asupra Overlamilor, uciseră sumedenie de oameni, dând foc și stațiunei. Overlamii se retraseră în

spre fluviu, iar Schmelen trebui să părăsească vechea stațiune.

— Totuși am auzit că Hotentoții sunt oameni foarte pașnici, spuse Peter.

— Adevărat, dar cum pe aici nimeri odată tribul Berg-Damara, prădând și ne gând, hotentoții s-au început opera de răzbunare care-i duse și până în țara hererilor.

— Și cine e azi căpetenia Hererilor? întrebă Vogelsang.

— Un oarecare Kamaherero, un om foarte bogat, care are turme ce numără peste treizeci de mii de capete. De când îi susține suedezul Andersson, toate le merg în plin.

— Dece nu se mai interesează englezii de cele ce se petrec aici?

— In anul șaptezeci, noile descoperiri de zăcăminte diamantifere, au atras aici mii de aventurieri, lămuri misionarul Bam. Nevoia de carne deveni mai mare, astfel că aceștia, dând în schimb rachiu și arme căpătau vite, pe cari le vindeau la Kimberley, centrul căutătorilor de diamante, cu câștiguri grozave. Continuând săpăturile, se găsi aur și diamante până și în fluviul Orange. Din nefericire, războaiele dintre băștinași primejduiau bunul mers al afacerilor, încât negustorii și misionarii rugară autoritățile să intervie. Acestea trimiseră pe comisarul lor, Mister Palgrave, să împace pe Nama și Damari. Urmarea fu un alt războiu sângeros între aceste două triburi. Mister Palgrave cu chiu cu vai isbuti să-și scape pielea. De aceia nu mai au poftă englezii să intervie în certurile astea.

— Atunci vom introna noi, aici ordinea și legalitatea, făcu Vogelsang, hotărât. Adolf Luderitz m'a însărcinat să cumințesc toată regiunea dela Orange până la Kunebe și s'o pun sub ocrotire germană. Mai întâiu țin însă să capăt dela Iosef Fredericks portul Agra Pequena și ținutul dimprejur. Vrei să faci pe tâlmaciul?

— Cu plăcere, răspunse Buttner. Ne vom lăsa însoțiți și de câțiva oameni Nama. Le-am comunicat căpeteniei lor de sosirea voastră. Sunt convins că o să isbutiți acolo unde n'au reușit englezii.

— E vremea să ia și Germania parte la împărțirea Africei... înainte de a nu fi prea târziu. Dealtfel Anglia e acum puțin cam ocupată cu Franța în privința diferendului egiptean.

— Mulți indigeni suferă din cauza brutalității așa zisei culturi europene, spuse Bam. Colonizarea engleză în Africa a fost scrisă cu sânge. Întotdeauna a fost întemeiată numai

pe baza unui egoism murdar. Sunt convins că nemţii se vor purta cu totul altfel cu băştinaşii.

— Da, întări Vogelsang spusele misionarului, englezii au zdrobit pe buri şi pe cafri. Dar au ştiut întotdeauna să facă aşa ca nimeni să nu afle tărădelegile lor.

— Valoarea şi tăria unui popor nu constă în puterea, ci în oamenii lui, făcu şi Buttner. Şi poporul german o va dovedi!

— Pentruca băştinaşii să-şi dea seama ce fel de popor sunt germanii, ar fi bine ca şcolile misionare în cari acum predam limba olandeză, să primească cărţi şi fotografii despre Germania.

— Da, aşa vom face, pentrucă prea multă vreme am dormit, răspunse Vogelsang cu amărăciune. Dacă vrem să ne ocupăm in lume locul ce ni se cuvine, trebuie să ne trezim din somn şi să nu mai fim patria poeţilor şi a cugetătorilor, pe câtă vreme alte popoare lucrează cu hărnicie.

Vorbele lui Vogelsang erau parcă un balsam pe inima lui Peter.

— Da... şi Germania are nevoe de colonii, spuse şi el.

Oamenii mai vorbiră încă multe vreme, acolo, pe verandă, în timp ce noaptea îi învăluia cu tăcerea ei de basm.

A doua zi de dimineaţă, Heinrich Vogelsang şi însoţitorii săi se indreptară spre colibele hotentoţilor.

In faţa uşilor, se aflau femei cari dădeau să sugă sugacilor. Printre colibe păşteau câteva capre, păzite de copiii in pielea goală.

Inaintea pontokului se afla Josef Fredericks cu bătrânii triburilor, ţinând sfat de războiu. Toţi erau înarmaţi cu arcuri şi săgeţi.

Căpetenia era mai inalt de statură decât oamenii săi. Vorbea binişor olandeza. Frumoasa sa fiică arunca albilor priviri cochete.

Heinrich Vogelsang dărui lui Josef Fredericks, printre altele şi câteva arme de vânătoare, şi primi în schimb câţiva dinţi de elefant şi nişte pene de struţ de toată frumuseţea. După aceia, băştinaşul îşi trată oaspeţi cu bere de meiu.

Cea mai bună impresie o făcu însă uniforma de ulan pe care Vogelsang o dărui şefului.

— Aceştia sunt oameni bogaţi? întrebă şeful oamenilor.

După complimentele de rigoare, începură tratativele şi după ce Josef Fredericks se mai consultă cu bătrânii tribului, se făcu un contract în limba olandeză.

Heinrich Vogelsang căpătă pentru casa Adolf Luderitz din Brema un ţinut lângă Agra Pequena, în lungime de 5 şi

lățime de 2 mile în schimbul unei sume de 100 de pfunzi sterlingi în aur și douăsute de puști.

După încheerea contractului, Vogelsang voi să se înapoeze la Agra Pequena cu omul de încredere al lui Fredericks, pentru a-i înmâna suma cuvenită. Bucuria lui era foarte mare gândindu-se că acum va putea arbora drapelul cu mândrele culori germane.

Peter Holtenkamp se hotărî, însă, să o ia în spre nord, spre ținutul Damarilor, ținut foarte bogat in vite. Acolo, ținea el să-și facă o fermă.

— Noroc, Holtenkamp, îi dori Vogelsang. Nădăjduiesc să ne revedem în curând.

— Voi fi foarte fericit văzând drapelul german fluturând asupra acestor pământuri.

— Da, Holtenkamp, trebuie s'o vedem și p'asta. Nici nu-ți închipui ce fericire e să-ți slujești patria cu dragoste!

Cei doi oameni își luară rămas bun.

Când Peter Holtenkamp se apropie de carul său cu boi, găsi vreo câțiva buri ce-și aveau fermele prin apropiere. Ei îl salutară și Peter le răspunse cu prietenie, căci limba germană se aseamănă foarte mult cu cea olandeză.

— Ei, Mynheer Holtenkamp, nu mergi la vânătoare? îl pofti un bur cu părul alb. Vrem să căutăm leul care ne-a vizitat astănoapte. Suntem de mai multă vreme pe urmele lui, dar până azi nu l-am putut găsi.

O vânătoare de lei! Holtenkamp se grăbi să accepte.

— Cu plăcere, Mynheer, răspunse el bătrânului bur, căruia ceilalți îi spuneau Ohm Kruger. De mult doriam așa ceva. Dacă aveți încredere în mine, primesc cu plăcere. De altfel vă aduc salutări dela compatriotul dvs. care se află acum la Agra Pequena.

— A, dela Jan Timmermann. — ăsta a fost rănit grozav și trăește acum singuratic, departe de oameni. Prin multe a mai trecut el. Acum vino... ne vei vorbi de el cu altă ocazie.

Toată lumea se urcă pe cai și bătrânul bur dădu semnalul de plecare. In urma lor, venia un număr de băștinași și sumedenie de câini.

După multe cercetări, băștinașii dibăciră urma leului în albia fluviului.

Câinii începură să urle, semn că leul se afla în apropiere, dar an malele nu cutezară să înainteze. Burii descălecară, predând căpestrele cailor băștinașilor și începură să împuște, la întâmplare, în păpuriș. Holtenkamp îngenunchia

impreună cu un alt bur, gata să tragă la primul prilej. Inima-i bătea cu putere.

Cu un salt uriaş, leul sări, deodată, drept în mijlocul vânătorilor, răsturnând câţiva vânători. Cu o lovitură de coadă, aruncă cât colo pe un altul, apoi îşi privi, mândru, protivnicii. Era o fiară minunată. Timp de o secundă, Peter Holtenkamp uită în ce primejdie se află. Hotentoţii o şterseseră spre fluviu.

Peter nu îndrăznia să tragă, deoarece se temea pentru burul care zăcea neînsufleţit la pământ şi de acei cari acum se târau, retrăgându-se cu băgare de seamă.

Leului, se părea, nu-i prea ardea de răsboiu, căci mârâi la câinii din jurul lui şi cu un salt uriaş, sări peste un boschet, dispărând.

Burul — Pietr Kruger — rănit uşor la mână şi la un picior, se sculă de jos.

Peter Holtenkamp şi alţi doi buri se luară îndată pe urmele leului şi curând îl găsiră sub un acacia. Câinii se repeziră urlând spre regele Animalelor, dar nu îndrăzniră să se apropie prea mult de el. Leul scoase un urlet înfiorător, coada-i isbi pământul şi se pregăti să dispară iar, cu unul din salturile sale obicinuite.

Din arma lui Holtenkamp ţâşni un foc şi animalul se prăbuşi la pământ.

Un bur îl jupui de piele, întinzându-o, apoi, lui Peter, în timp ce şacalii, mirosind prada, urlau în depărtare.

— Bravo, Mynheer Holtenkamp, frumoasă lovitură Eşti un om şi jumătate, făcu bătrânul Kruger.

In jurul, lor, hotentoţii ţopăiau sălbatec.

— Mulţumesc, Mynheer Kruger, răspunse Peter, întinzând burului mâna. Ai păţit ceva?

— Nu. Putea să se întâmple şi mai rău. Acum te rog, însă, să vii la ferma mea, pentru a putea sărbători mai bine rezultatul fericit al vânătorii.

Ferma lui Pietr Kruger se afla lângă o cascadă. Casa îi era clădită din cărămidă. In grajd, se vedeau sumedenie de dobitoace.

Locuinţa era frumoasă şi încăpătoare. Mobila, vasele şi tablourile de pe pereţi, îi reaminitiră lui Peter de casa părintească.

— Ai o fermă foarte frumoasă, Ohm Kruger.

— Da, dar mi-a trebuit foarte multă muncă şi osteneală să ajung până aici. Când vine anotimpul secetos şi ploaia lipsind cu lunile, n'ai strop de apă pentru vite, îti vine să-ţi iei câmpii. Desigur, e mai bine la Kapland. Dar de acolo ne au gonit englezii. De aceia ne am întemeiat, aici, in Oran

ge, o altă patrie. Şi Jan Timmermann, pe care l-ai cunoscut la Agra Pequena, şi el avea în Kapland o proprietate frumoasă, dar i-a fost prădată de către englezi. Din fericire, loviturile astea nu ne-au făcut să pierdem curajul. Cu ajutorul lui Dumnezeu, am isbutit să-mi fac iar o gospodărie ca altădată.

— Şi eu mi-aş dori una la fel.

Peter Holtenkamp privi în spre grădină, unde lucrau băştinaşii.

— O să fie foarte frumos pe aici. Ţi-am mai spus că nu trebuie să-ţi pierzi curajul... altmintrelea pierzi totul. Eşti negustor, nu?

— Da. Dar mai sunt şi fiu de ţăran şi mă simt atras de pământul mănos şi binecuvântat, petecul de ţarină care să ştiu că al meu e... că mie-mi aparţine. Acum mă îndrept spre nord, spre a-mi cumpăra vite şi pentru a-mi găsi un loc unde să mă stabilesc.

Pietr Kruger se uită gânditor la tânărul german. Băiatul îi plăcea.

O fată frumoasă, de statură înaltă, cu nişte ochi albaştri apăru pe verandă. Purta pantaloni de călărie.

— Tată, lipsesc două vite din grajd. N'au putut fi găsite de hotentoţi.

Deabia acum îl băgă ea în seamă pe Holtenkamp.

— Am adus un musafir, Antje, Mynheer Holtenkamp m'a întovărăşit astăzi la vânătoare. Dumnealui a ucis leul care ne-a dat atâta de furcă.

Antje îi întinse, prietenoasă, mâna lui Peter.

— Bine ai venit la «Zandvliet», Mynheer Holtenkamp.

— Acum adu-ne ceva de băut, Antje.

Pietr Kruger mângâiă frumosul păr blond al fetei sale.

Antje o sbughi veselă afară, urmată de ochii încântaţi ai lui Peter Holtenkamp.

— Ea îmi conduce gospodăria. Soţia mea a murit în Kapland.

Amintirile îl covârşiră şi fermierul cătă gânditor, în depărtare.

Pe o tăviţă de lemn, Antje aduse câteva pahare de lapte bătut.

Bătrânul încă nu-şi revenise din visare.

— E mult deatunci, continuă el, în cele din urmă. Pentru noi erau vremuri de bejenie. Prigoniţi şi alungaţi, ne îndreptam spre nord, cu ce bruma ne rămăsese din gospodăriile noastre înfloritoare. Mulţi căzură sub gloanţele englezilor şi numai cu mare greu isbutiră câţiva din noi s'ajungă pe ţărmurile Orangeului. Dar furăm goniţi şi mai la

nord. Aici trebuirăm să ne luăm munca dela început, dar Domnul ne-a binecuvântat truda.

Ochii lui Pietr Kruger se odihniră o clipă asupra fiicei sale.

— Iartă-mă, Mynheer Holtenkamp, dar în ultimul timp gândurile mele sboară mereu spre vremea de demult.

Antje mângâia cu drag părul alb al tatălui ei.

— Dacă n'aş fi avut-o pe Antje [illegible] mine, nu ştiu dac'aş fi putut supravieţui.

Peter Holtenkamp se uita gânditor la frumosul tablou din faţa sa. Admirând frumuseţea fetei, Peter îşi reaminti că adeseori spusese râzând că pentru femei n'are vreme. Pentru prima dată în viaţă, găsea o fată care-l atrăgea şi pe care ar fi vrut s'o mai revadă. Şi ca să găsească-o astfel de fată, trebuise să înfrunte necunoscutul!

— Dragul meu Peter, devii sentimental, gândi el. Asta nu e bine. Ai venit aici să lucrezi şi să nu faci curte unei fete frumoase. Mâine o să-i spui adio şi poate că n'o vei mai vedea niciodată.

Apoi se adresă gazdei sale:

— Ţi-aş fi foarte recunoscător, Ohm Kruger, dacă m'ai lăsa să-ţi văd vitele.

— O să ţi le arate Antje. Vreau să-mi mai oblojesc o leacă rănile.

Antje voi să-l ajute, dar el o respinse, râzând.

— Lasă, nici nu merită osteneală să vorbim de ele. Du-te!

Antje şi Peter se îndreptară spre grajd. Vitele se înapoiau tocmai dela păşune. Viţeii, cari rămăseseră acasă, alergară veseli, spre mamele lor. Peter privi dobitoacele cu ochi de cunoscător. Frumoase vite! Antje le cunoştea pe fiecare pe nume. Era o adevărată odraslă de fermier.

Apoi îi arătă grădina.

— Cum îţi place ţara asta, Mynheer Holtenkamp?

— E minunată. Africa ar trebui să fie mai iubită, deoarece ea poate să facă oamenii fericiţi. Eu cred că cine a văzut-o odată, n'o mai poate uita. Cu adevărat fericit, însă, nu voi putea fi decât atunci, când îmi voi avea propria mea fermă.

— Vrei să te stabileşti aici?

Ochii ei scânteiau de căldură, privindu-l prietenoşi.

— Da, asta vreau, răspunse el, simţind că fata-l simpatizează. Deoarece ţin însă, mai înainte, să cunosc bine ţara, deocamdată vreu să mă ocup cu neguţătoria de vite. In ce priveşte ferma, aici aş vrea s'o am, deoarece regiunea îmi convine de minune. Par'că m'aş simţi acasă, în patrie.

La aceste vorbe, o privi pe Antje drept în ochi și surprinse privirea ei bucuroasă.

— Da, e foarte frumos aici... și sunt convinsă că vei iubi țara aceasta tot atât de mult ca și orașul d-tale natal.

Un sentiment ciudat năvăli în inima lui Peter Holtenkamp care simți că începuse să iubească fata asta simplă și frumoasă. Iar fi spus-o, dar preferă să tacă. Prin pomi, se auzi ciripit de păsărele, iar de pe acoperișul casei gunguritul porumbeilor.

Peter o apucă pe Antje de mână:

— Nădăjduiesc, Antje, că vom deveni prieteni buni.

Lui Peter i se păru că fata răspunsese printr'o ușoară apăsare a mâinii. Apoi Antje se îndreptă spre casă, repede.

Peter se uită îngândurat în urma ei și se bucură că soarta-l trimisese aici, pentru a o cunoaște. Gândurile lui n'o mai părăsiau de fel.

Când se înapoie pe verandă, masa era deacum pusă.

— Firește că astăseară mănânci cu noi, Mynheer Holtenkamp il pofti Pietr Kruger. Mâine o să fii departe și cine știe câtă vreme va trece până ce vei mai putea lua o masă ca lumea.

După ce Pietr Kruger rosti obicinuita rugăciune, începură să mănânce pâinea făcută în casă, carnea rece, și laptele proaspăt.

După ce mâncară, Peter se despărți de binevoitoarele sale gazde, căci a doua zi în zori plănuia să plece.

— Dacă mai treci vreodată pe aici, Mynheer Holtenkamp, nu uita să dai pe la noi, îi recomandă fermierul. Vei fi oricând binevenit. Și dacă vei voi să-ți adăpostești undeva vitele d-tale, înainte de a-ți construi ferma, să-ți aduci aminte că grajdul meu e foarte încăpător.

Inima lui Peter Holtenkamp bătu cu putere.

— Așadar, o voi putea revedea pe Antje! gândi el.

Mulțumit, întinse mâna fermierului:

— Îți mulțumesc, Ohm Kruger.

Pietr Kruger se miră foarte mult de căldura ciudată a acestei mulțumiri. Ii oferise, doar, ceeace ar fi oferit oricărui altui negustor. Așa se obicinuia prin partea locului. Dac'ar fi privit-o, însă, pe fiica lui, ar fi înțeles multe.

CAP. IV

Când se înapoiă în lagărul lui, Peter Holtenkamp își găsi hotentoții trăgând atât de vârtos din lulea, încât ochii le erau plini de lacrimi.

Bine dispus — fericit, am putea spune — tânărul împăr-

ţii tuturora porţii mari de tutun, ceeace entuziasmă pe băştinaşi.

La foc, venise şi un Nama din împrejurimi. Era cam răcoare.

Peter se apropie şi el de foc.

— Stăpâne, începu străinul, te duci spre nord, în ţara Damarilor?

— Da. Cum te chiamă — şi ce vrei?

— Numele meu e Mooi, stăpâne, răspunse indigenul Nama, mândru. Vreau să-ţi arăt drumul. Sunt repede ca o antilopă şi cunosc foarte bine potecile.

— Şi de ce vrei să pleci de aici, Mooi?

Nama şovăi o clipă, scrutând zările.

— Stăpâne, aş vrea să vizitez ţinuturi străine, unde să vânez, făcu el după o clipă, după care adăugă: sunt singur cuc în pontokul meu.

— N'ai femeie?

— Nu, stăpâne.

Peter Holtenkamp se bucură. O călăuză care cunoştea ţara şi vorbea limba, nu putea fi decât binevenită. Un asemenea om, în niciun caz, nu i-ar fi fost o povară.

Mooi se împrietenise, întretimp, cu ceilalţi trei băştinaşi, care păreau să-l respecte foarte mult, deoarece tatăl său fusese un şef... ceeace noul venit pretindea, cel puţin.

Peter se apropie, de calul său. Iapa ridică capul, sforăi cu putere şi el o mângâie, prietenos, pe coamă.

— Te bucuri că plecăm mâine, nu? Trebuie neapărat să facem ceva, pentrucă noi doi să ne creiăm un adăpost, nu-i aşa?

Apoi învelindu-se în pături, se trânti jos, pentru a gusta o ţâră de odihnă. Stelele de pe cer îi surâdeau cu prietenie, amintindu-i de ochii frumoşi ai Antjei. Cu gândul la dânsa, flăcăul adormi.

Un indigen rămase de pază pe lângă foc, deoarece fiarele codrului dădeau târcoale taberei.

In zori, vitele fură înjugate şi călătoria în necunoscut, spre aventură, începu.

Inaintea lui, cât vedeai cu ochii, se întindea pământul necunoscut pe care trebuia să-l străbată. La răsărit se aflau munţii, luminaţi de primele raze ale soarelui. Roţile carului scârţâiau de zor.

Peter Holtenkamp călăria îndărătul carului, gândindu-se la planurile ce-l frământau. Deodată fu deşteptat din visare de un sgomot de copite. Când îşi întoarse capul, văzu o călăreaţă. Antje.

Simţi cum o bucurie cerească pogoară asupra lui.

— Voiam să-ți urez călătorie bună, Peter Holtenkamp, făcu ea, întinzându-i mâna.

Obrajii i se înroșiseră din cauza călăriei, desigur, iar părul ei blond flutura în aer.

— Mulțumesc, Antje. Asta e semn că-mi va merge bine. Nici nu-mi puteam dori ceva mai bun pentru asta dimineață. In patria mea, se spune că, atunci când o fată iți dă bineţe de dimineață, e semn că-ți va merge bine in acea zi. Acum sunt convins de asta.

Ochii fetei luciau șăgalnic.

— Dar eu am mai auzit că nemții au o vorbă: Omul e norocul... Ți-am mai adus salutări din partea tatei.

— Antje, voi ști să-mi găsesc eu norocul meu!

Cei doi tineri se priviră, o clipă, ochi în ochi, își strânseră mâinele — și călăreața făcu cale întoarsă.

Peter Holtenkamp se uită in urma ei, admirându-i părul blond ce fâlfâia în aer... și-și văzu de drum.

Spre amiaza, când soarele dogori mai puternic, toată lumea se opri, boii fură desjugați și lăsați să se bălăcească în albia fluviului. Apoi trecură în partea cealălaltă, a apei.

Curând, apărură în depărtare colibioarele unui sat. Indigenii mânară vitele și oile spre un grajd, apoi începură să-și construiască in grabă un adăpost. Băștinașii de prin partea locului aduseră străchini de lapte și Peter Holtenkamp primi un număr de dobitoace în schimbul unor puști.

In spre seară veniră la focul lagărului câțiva Nama cari istorisiră isprăvile lor vânătorești. In noaptea trecută, de pildă, primiseră vizita unui leu, dar plecase fără a ucide vreo vită.

Unul din băștinași, căruia ceilalți ii ziceau Jan, deveni foarte vorbăreț atunci când Peter Holteikkamp îi dărui tutun. Și o bucată de vreme pălăvrăgi numai despre aventurile sale.

— E foarte primejdios să vânezi leul, ziua. Intr'o bună zi, mă aflam la vânătoare. Deodată, la marginea codrului, văd o namilă mare, neagră. Deoarece crezui că e un struț care-și băgase capul și gâtul în pământ, mă pregătii să trag. Deodată fiara se ridică în picioare, fără să mă vadă și uluit văzui, în fața mea, un leu. Mă pitulai cum putui mai bine urmărindu-i toate mișcările. Leul veni încetișor spre locul unde mă aflam eu, mârâi înfundat și eu crezui că-mi sunase ultima oră. Niciodată nu văzusem un animal atât de mare și puternic. Voi să pun mâna pe pușcă pentru a trage și atunci îmi amintii de povața ce ne dăduse tata, când ne învățase cum să vânăm leul: „Să nu tragi niciodată asupra unui leu in timpul zilei, deoarece atunci el e flămând și caută o vic-

timă. Dacă nu-l nimerești sau îl rănești doar, ești un om mort. Când leul se mai depărtă puțin, eu mă târîi spre locul unde se aflau oamenii mei.
În noaptea aceia leul nu se lăsă auzit. A doua zi dimineața, caravana își reluă drumul. Pe câmp, se vedeau cirezi mari de zebre care pășteau. La un moment, unul dintre hotentoți descoperi urma proaspătă a unui leu. Peter și cu Mooi plecară în cercetare și curând descoperiră fiara. Se afla sub un pom și infuleca de zor dintr'o zebră. După ce se sătură, dispăru, lăsând sub pom mai bine de o jumătate, spre marea bucurie a băștinașilor cari își tăiară hălci mari de carne. În noaptea aceea, Holtenkamp și oamenii săi dormiră cu puștile lângă ei. Băștinașii mai aprinseră câteva focuri, pentru a speria bestia, deoarece le era teamă ca leul să nu-i viziteze în cursul nopții. Dar animalul nu se arătă.
Ținutul deveni deluros, apoi muntos. Stâncile își arătau goliciunea în razele puternice ale soarelui. Din pomi se auziau fel de fel de țipete de maimuță. Alte herghelii de zebre apăreau necontenit la orizont.
Mooi voi să dea o dovadă a iuțelei sale. Deaceia, după ce-și lepădă hainele de pe el, se târî spre herghelie. Dar ochiul neobosit al armăsarului îl descoperi, și dând semnalul, toate animalele o tuliră. Mooi se luă după ele, gonind de parcă ar fi fost lovit de streche. Picioarele lui deabia ce atingeau pământul.
Zebrele fugeau mâncând pământul, dar cu Mooi mereu pe urmele lor. La un moment dat, animalele se opriră, privindu-și urmăritorul, dar o clipă, doar, deoarece cursa reîncepu. Și, deodată, minunea se înfăptui... și Mooi prinse o zebră de coadă. Cu o smucitură, indigenul aruncă animalul la pământ și nu fu chestie decât de o clipă spre a-i împlânta cuțitul în beregată. Animalul sări în picioare, mai făcu vreo câțiva pași în urmărirea celei, apoi se prăbuși la pământ. Peste câteva clipe, băștinașii își smulgeau hălcile de carne.
În curând, Holtenkamp ajunse în regiunea căpeteniei Amral, cu care voia să discute în privința unei cumpărări de teren. Șeful veni în întâmpinarea albului, urmat de războinicii săi. Aceștia aveau scuturi îmbrăcate cu piei de bivol. Pe umeri, le atârnau blăni de leopard, de toată frumusetea. Firește erau înarmați cu nelipsitele arcuri și săgeți. Unii erau împodobiți cu pene negre de struț, alții cu albe. Ventră și vreo câteva femei. Unele aveau la gât șiraguri de mărgele altele erau împodobite cu inele. După ce căpetenia se informă ce fel de mărfuri avea albul în căruță, se așeză jos, împreună cu oamenii săi și începu să fumeze.

— Îți dau un dinte de elefant, pentru o pușcă, făcu el, privindu-l pe Holtenkamp întrebător. Un dinte mare de mascul.

Holtenkamp se gândi că trebuie să fie în bune legături de prietenie cu acest șef.

— In țara mea, puștile valorează cât mai mulți dinți la un loc, răspunse el, începând să vorbească de altceva.

Căpetenia se cam necăji de nepăsarea lui Holtenkamp și, în vreo câteva rânduri, încercă să aducă vorba asupra puștei. Când se îndepărtă de lagăr, împreună cu ceilalți, lăsă un om de-al lui, de pază, deoarece-i era teamă să nu se ștergelească ceva între timp. După cum se vede, băștinașul nu prea avea încredere în războinicii săi.

A doua zi de dimineață, el se sculă foarte devreme. Peter Holtenkamp dădu poruncă să se înjuge boii, prefăcându-se că vrea să plece.

— Mai stai, îl rugă căpetenia. Am trimis oameni să aducă dinții de elefant. Cât vrei să-ți dau pentru o pușcă?

— Trei dinți... Deoarece tu vrei să mi dai numai unul, nu putem face nici o afacere. Cine știe, poate c'aș vrea să cumpăr ceva din pământurile tale!

. După ce Amral se mai sfătui cu oamenii lui, dădu trei dinți pentru o pușcă. Deasemenea se mai încheiă un contract, în urma căruia indigenul ceda lui Adolf Luderitz, în schimbul unui preț ce urma să fie fixat, o regiune în nordul Bethaniei.

Șeful își trimise imediat câțiva oameni să-i aducă un număr de dinți de elefanți din pustiul Kalahari.

Femeile aduseră ulcele cu bere de meiu. Șeful cu oamenii săi, erau foarte mulțumiți de târg. De bucurie, începură să tragă în aer salvă după salvă și Peter își văzu, apoi, de drum, după ce dărui femeilor șiraguri de mărgele.

Era o zi minunată. Pe cerul albastru, hoinăriau norișori mici, albi. Caravana își văzu de drum, sub soarele din ce în ce mai puternic.

La un moment dat, Mooi descoperi niște stupuri de albine. Mierea e ceva oricând binevenit. Deaceia indigenul aprinse iarba din jurul stupilor, pentru a alunga albinele sălbatece și toată lumea începu să se desfăteze cu fagurii de miere.

— Se găsește multă miere pe aici? îl întrebă Peter Holtenkamp pe Mooi.

— Da, foarte multă. Mierea și ceara de albine de aici e dusă cu vapoarele spre Coasta de Aur și spre Coasta de Fildeș a Sierrei Leone.

— Acum ne îndreptăm spre ținutul lui Jan Jonker Africanul, Mooi.

Mooi nu-și mai putu stăpâni bucuria. Bănuise de mult că drumul albului va trece prin acest ținut și deaceia ținuse să facă parte din caravană.

— De ce te bucuri, Mooi?

— Stăpâne, acolo trăește o fată pe care eu o iubesc. E fiica căpeteniei.

— Dece n'o iei de soție, atunci? Și tu ești, doar, fiul unei căpetenii.

— Pentrucă Jan Jonker Africanul a făgăduit-o unui șef bătrân, dar bogat, Marelui șef Kamaherero.

— Să vedem, Mooi, poate că-ți voi putea fi de folos.

— Iți voi fi foarte recunoscător, atunci, stăpâne.

Caravana se opri, la asfințit, în apropierea unei ape. Pentru vite, băștinașii construiră, în grabă, un țarc îngrădit.

Când aprinseră focul, apărură niște bușmani cu femeile lor. Bărbații erau de statură mică. Băștinașii, priviră, foarte curioși, carul cu boi.

Peter îi pofti la foc. Când albul îi lăsă să se uite într'o oglindă, sălbatecii părură foarte fericiți.

— Ce-ai vrea să ai? îl întrebă el pe unul din oameni, cu ajutorul lui Mooi. Femei multe, copiii, vacă, oaie, haine sau o colibă bună?

— Un rinocer, sună răspunsul. Și e foarte ușor de căpătat.

Patima de vânătoare scânteiă în ochii omului.

— Dar pe leu cum îl îndepărtezi de victima lui?

— Nu-l îndepărtez. Il urmăresc până ce-și ucide victima și când îl văd sătul, îmi smulg pielea de leopard de pe umăr și încep s'o flutur în aer. El o vede, mârâie, dar își vede de drum. Dar dacă prin apropiere se află vreo leoaică cu puii ei, nu mai am pic de curaj. N'am ucis niciodată o leoaică.

Peter Holtenkamp dărui bușmanilor tutun, în timp ce Mooi care înfipsese o halcă de carne într'o țăpușă, o ținea deasupra focului. Se vedea însă cât colo că gândurile lui erau aiurea.

— Vezi să nu ardă carnea, Mooi.

El se trezi din visarea sa și râse.

După masă, Peter Holtenkamp se înveli în pături și se culcă. Nu dormea niciodată în car. Indigenii împrumutaseră dela bușmani câtiva câini cari făceau acum de pază în țarc.

Nici Mooi nu se culcase. Sta la foc, uitându-se la văpaia lui. Din când în când, se auzia lătrat de câine ce mirosise desigur vreo fiară.

Când căruţa se apropie de fluviul Narop, Peter Holtenkamp văzu pentru prima oară girafe.

Valea fluviului era plină de pomi. Peste tot locul mişunau fel de fel de păsări şi animale, aşa că Holtenkamp hotărî să-şi împrospăteze proviziile.

Îşi împărţi oamenii în două grupe şi peste puţin un nor de praf îi anunţă apropierea unei herghelii de cai sălbatici. Vânătorii începură să se târască pe pământ, la umbra tufişurilor, dar caii mirosiră însă pe om şi o luară într'un galop îndrăcit. Totuşi trei animale fură atinse de gloanţe.

Indigenii făcură un foc mare, iar Mooi, după ce despică animalele, prepară din ficatul lor un dejun delicios. Din piele, hotentoţii îşi făcură opinci.

Când caravana se apropie de fluviul Chuntop, Jan, care-l întovărăşea mereu pe Peter, îi arătă două animale mari, cenuşii, trezite din somn de sudălmile surugiului. Erau doi rinoceri mari, acoperiţi cu o spumă uscată. Peter Holtenkamp şi Jan se apropiară pe nesimţite, ochiră bine animalele, dar gloanţele alunecară pe pielea lor, fără să le poată străpunge.

La amiază, Peter începu să caute loc de popas, admirând romantica vale în care se afla. Deodată, băgă de seamă că doi rinoceri se îndreptau spre el. Cel mai mare părea, de bună seamă, rănit, căci scotea urlete înfiorătoare, smulgea pomişori din rădăcină şi căuta, disperat, vreo victimă. Băştinaşii, înfricoşaţi, căutară scăpare pe stâncile ce populau malurile fluviului şi în pomii mai bătrâni şi înalţi. Înainte ea lui, rinocerul nu-l văzu decât pe Peter. Scăparea lui se afla acum numai în iuţeala copitelor calului său. Înainte de a dispare din faţa teribilelor animale, Peter mai expedie câteva gloanţe la adresa lor.

Mooi povesti, apoi, că rinocerul, deşi are picioare atât de butucănoase, fuge mai dihai decât un om. Fiara înfuriată îşi aruncă victima în aer, cu cornul şi dacă aceasta mai suflă, o calcă în picioare.

Intretimp, Jan tăiă carnea cailor împuşcaţi în fâşii lungi apoi le întinse, la răcoare, după moda spaniolă. Ceilalţi indigeni plecaseră la vânătoare. Peter Holtenkamp şi Mooi străbătură valea, căutând o potecă pentru a doua zi. Girafe, cerbi, zebre, păşteau din loc în loc.

Când Peter Holtenkamp reveni în lagăr, indigenii se aflau deacum în jurul focului, povestind straşnicele lor isprăvi vânătoreşti: cum de frica unor rinoceri se urcaseră într'un copac şi cum o gorilă bătrână, apărând subit din junglă, dăduse de furcă la doi din ei.

Holtenkamp îi întinse lui Jan o lulea de tutun și băștinașul începu să istorisească o pățanie vânătorească. de demult:

— Odată mă luă tata cu el la vânătoare. Numai el avea o pușcă. Noi, ceilalți, numai lăncii și cuțite. La început nu prea avurăm noroc, așa că ne fâțâiam de colo până colo. flămânzi. Deabia în ziua următoare. dădurăm peste un rinocer. Tata îl rani la un picior, apoi ne porunci să-l atacăm cu pietre. Urmărirăm fiara până ce. aceasta, ostenită de atâta pierdere de sânge. se lăsă jos să doarmă. Fratele meu se apropie de bestie și voi să-i înfigă sulița în ceafă, dar rinocerul se sculă sforăind și noi trebuirăm să ne refugiem pe un pom. pentru a ține sfat. Rinocerul. în culmea furiei, veni până sub pomul nostru și începu să scurme pământul dela rădăcină, cu cornul. Noi lunecarăm pe cracă, până departe și de îndată ce atinserăm pământul. fratele meu, care avea o inimă de leu, veni tiptil până la rinocer. dintr'un salt îi fu pe spinare și înfipse, cu sete, sulița, în ceafa fiarei. care căzu, fulgerată, jos. Oamenii flămânzi sunt în stare de cele mai necrezute lucruri — și ceeace v'am povestit eu acum, e ceva foarte adevărat.

Sporovăiala ținu până noaptea târziu, întreruptă. din când în când. de lătratul vrunui câine.

A doua zi dimineața, caravana își căută drum prin desiș, și oamenii trebuiră să doboare pomi și să urnească stânci din loc. pentru a-și croi o potecuță.

Prin păpuriș se vedeau fel de fel de păsări. Peter ucise câțiva fazani. Pe malurile fluviului, turme enorme de antilope eșiseră la plimbare.

Intr'un sat, un băștinaș veni înaintea lui Peter.

— Stăpâne, ajută-mă, altfel voi muri. Pielea mă ustură atât de tare, încât nu mai pot suporta.

Peter îi picură câțiva stropi de ulei într'o ulcică de apă și-i dădu să bea. După ce usturimea se mai potoli. îl întrebă pe om de unde o căpătase.

— Am săpat azi dimineață în albia fluviului... și n'am spus rugăciunea.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Inainte de sapi un puț, trebuie să jertfești ceva stăpânului apei.

— Tu l-ai văzut vreodată?

— Nu. nimeni nu l-a zărit până azi, dar eu cred că e un om roșcovan. cu părul alb. care poate să trimeată asupra capului nostru și bune și rele.

— Şi ce spui atunci când îi aduci jertfa?

— O părinte, dă-mi carnea rinocerului, a antilopei, a calului sălbatec, sau tot ce am nevoie. Astăzi însă, eram atât de îngândurat, încât am uitat. Şi dacă nu-mi ajutai tu, stăpâne, muriam.

Seara, la focul din lagăr, Peter Holtenkamp îi auzi pe hotentoţi vorbind despre crearea omului. Unul din băştinaşi spunea că, după părerea lui, Dumnezeu i-a făcut mai întâiu pe albi. Diavolul, văzând aşa, voi să facă şi el la fel... dar nu putu crea decât oameni negri. De necaz îi lovi, puternic în obraz. Deaceia au negrii culoarea pământie şi nasul turtit.

In timp ce vorbea, câinii se porniră pe un lătrat teribil. Un rinocer se apropiase de lagăr, dar dispăru repede.

Peter şi cu Mooi plecară, în puterea nopţii, la pescuit şi se înapoiară cu o pradă bogată şi foarte gustoasă.

Spre marea bucurie a lui Mooi, caravana ajunse, în cele din urmă, în ţinutul lui Jan Jonker Africanul. Aşezarea era alcătuită dintr'o sumedenie de colibe. Ţarcurile de vite erau pline de capre, oi şi boi. Căpetenia părea să fie foarte bogată. Gropile pentru rinoceri erau foarte mari şi acoperite cu crengi şi frunze, pentru a nu putea fi observate. Pentru animalele mai mici, băştinaşii întinseseră fel de fel de curse. Mooi lămuri că până şi antilopele şi struţii cădeau victimă acestor curse.

Damarii, la culoare şi înfăţişare, aduceau mai mult cu negrii, dar erau mai înalţi şi mai vânjoşi decât hotentoţii.

In seara aceia, căpetenia dădu o serbare în cinstea lui Peter Holtenkamp.

Când Peter străbătu satul, văzu cum bărbaţii stau la taifas în faţa caselor, povestind despre isprăvile lor vânătoreşti. Femeile se plimbau sulemenite printre colibe, încercând să atragă privirile bărbaţilor asupra lor. Printre pontokuri se jucau copiii în pielea goală. Noaptea era fermecătoare. Luna argintie scălda satul cu razele ei strălucitoare.

Căpetenia dăduse poruncă să fie jertfite mai multe vite, iar berea de meiu fu consumată în mari cantităţi. Indărătul pontokurilor, femeile cântau cântecele lor jalnice şi ciudate.

Peste puţin apărură un cârd de fete tinere, cari începură să danseze. Fură primite de ţipetele vesele ale băştinaşilor. Cârdul de fete era condus de fiica favorită a căpeteniei, dealtfel cea mai bună dansatoare a tribului.

Peter Holtenkamp băgă de seamă că privirile ei lunecă asupra bărbaţilor, spre a se opri, în cele din urmă, asupra lui Mooi, care sta pe trunchiul unui copac. Fata era foarte frumoasă.

Tobele începură o altă melodie și fetele dansară iarăși, dar cu alte mișcări, mai mlădioase, mai sentimentale.

Peter privi în spre Mooi. Aceasta, după ce stătu, o clipă ca vrăjită, dispăru subit.

Corpul călăuzei dispăruse în întunerie. Deși era întunerie beznă, băștinașul vedea foarte bine.

Din depărtare, parveneau până la dânsul țipetele oamenilor.

Peste puțin, ajunse la pontokul fiicei șefului. Nani era singură. O cuprinse pătimaș în brațe și-i privi drăgăstos, fața ei frumoasă. Nu se sărutară, dar o sfârșeală ciudată îi cuprinse pe amândoi.

— Mooi, mă temeam că n'o să vii...și inima mea bătea la fel ca a leoaicei al cărui bărbat a căzut sub sulița vânătorului. Te-am așteptat, dar așteptarea mi s'a părut foarte lungă, nopțile iubirea din sângele meu e arzătoare ca frigurile. Zilele mi se păreau că nu se mai sfârșesc.

— O, Nani și pentru mine au fost zilele lungi.

Mână în mână ca doi copii, cei doi tineri se afundară în noapte.

Lui Peter Holtenkamp nici nu-i veni să-și creadă ochilor, a doua zi dimineața, când îl văzu pe Mr. Lewis ieșind din pontokul șefului.

— Morning, Mr. Holtenkamp. Ei, cum merge treaba ? După câte am auzit, muncești nu glumă!

Lui Peter cuvintele acestea i se părură puțin cam batjocoritoare.

— Ce cauți aici? întrebă el, în cele din urmă, fără să răspundă la întrebarea englezului.

— Am de făcut o afacere cu Jan Jonker. Nu vrei să-mi spui pentru cine ai de gând să cumperi aceste ținuturi, Mr. Holtenkamp?

Cu prefăcătoria nu mai mergea. Englezul ghicise planurile neamțului.

— Pentru o firmă germană de comerț.

— Ei, atunci noroc, Mr. Holtenkamp.

Iar i se păru lui Peter că tonul englezului e cam batjocoritor.

Când Peter întrebă de șef, i se spuse că Jan Jonker plecase cu oamenii săi la vânătoare. Purtarea aceasta i se păru puțin cam ciudată. Ba surprinse chiar câteva priviri cari nu mai prietenoase nu erau.

Ciudat, foarte ciudat. Era convins că asta-i datora englezului, deacea planul să aibă o explicație cu el.

Când Peter se înapoiă în tabără, oamenii il întâmpinară speriați.

— Stăpâne, vitele tale au fost furate!

Și hotentoții îl informară că venise o ceată de războinici cari făptuiseră treaba asta.

— Cred că asta treba o să o mulțumim englezului, îi spuse Peter lui Mooi. Altfel n'ar avea niciun rost schimbarea aceasta bruscă.

— Aflu cu îndată adevărul, îl asigură Mooi

Inapoindu-se în sat, Peter îl găsi pe Jan Jonker în mijlocul războinicilor săi. Căpetenia nu făcu nicio mișcare de a veni în întâmpinarea oaspeteluí, deși așa îi era obiceiul și Peter ghici îndată că și războinicii păreau foarte întărâtați. Toți era înarmați cu sulite și puști.

Peter Holienkamp se opri în fața șefului și-l privi țintă în ochi.

— Dece nu te-ai sculat atunci când m'ai văzut pe mine apărând? întrebă Peter, foarte liniștit.

— Sunt bolnav și nu mă pot scula de jos. Ce vrei dela mine?

— Unde-mi sunt vitele furate de oamenii tăi?

— Nu le-am furat noi, stăpâne. Cirezile noastre sunt și așa destul de mari.

— Șefule, minți. Dacă până diseară vitele mele nu vor fi în țarcul lor, te voi pedepsi ca pe un simplu hot de vite.

Și Peter părăsi pontokul.

De îndată ce fu afară, căpetenia se sculă în picioare.

— Războinici, ați auzit? Câinele acesta alb mi-a lătrat în față, arătându-mi dinții. L-a amenințat pe șeful vostru. Și voi mai stați liniștiți? Sunteți niște oi fricoase, atunci când latră un câine sau sunteți războinici?

Indărătul lui Peter, se auziră urlete înfiorătoare, dar albul nu se opri din mers.

In sat, Mooi nu văzu decât femei. Bărbații lipseau cu desăvârșire. Toate pontokurile erau goale, chiar și acela al șefului. Mooi se strecură printre colibe și curând zumzet de voci ajunse la urechile lui. Știa acum dece nu eran războinici de văzut. Se aflau la sfat împreună cu Jan Jonker.

Mooi se strecură și mai aproape și auzi cum Mr. Lewis lăuda puterea Reginei sale, beștelind pe germani.

— Ei au venit în țara asta, pentru a vă fura vitele. Și

dacă vă războiţi între voi, cine vă apără? Germanii? Unde le sunt atunci soldaţii?

Era aşa precum bănuise Peter. Englezul îi asmuţea pe războinici împotriva germanului.

— Stăpâne, e aşa precum ai spus tu, îl informă el pe Peter Holtenkamp. Mişter Lewis asmute oamenii împotriva ta. Eu însu-mi l-am auzit. Înainte însă de a pune mâna pe tine, vor dansa dansurile lor de război, apoi şeful, printr'o jertfă va chema zeii în ajutor.

Peter se înapoiă în tabără şi împărţi tuturor oamenilor săi puşti şi muniţii.

— Englezul acesta e diavolul gol, glăsui Mooi.

— Dar Jan Jonker va avea cu cine sta de vorbă, dacă se va agăţa de noi. Nădăjduiesc însă că nu vom ajunge până acolo.

După aceia el porunci oamenilor săi:

— Urmaţi-mă!

Când Peter se apropie de mijlocul satului, războinicii ţopăiau în jurul focului. Şeful se afla la mijloc şi răsucia suliţa în jurul capului.

— Ucideţi! strigă el cu o voce răsunătoare.

In timp ce vorbia încă revolverul albului scuipă foc şi braţul căpeteniei căzu, neînsufleţit.

Urletul încetă, brusc.

— Aş fi putut să te omor, pentrucă şi tu voiai să faci la fel cu noi, îi spuse Peter, rece, în timp ce armele oamenilor săi se îndreptau spre războinici. După cum vezi, zeii sunt împotriva ta.

Niciun războinic nu se mişcă. Toţi se uitau speriaţi, spre şef. Peter îl văzu pe Mr. Lewis dispărând.

— Dece ai ascultat de minciunile acestui englez? Dacă te-ai fi atins de un fir de păr din capul nostru, ai fi făcut cunoştiinţă cu puterea Kaiserului meu. Războinicii lui ţi-ar fi prefăcut satul în praf şi pulbere, iar văduvele şi-ar fi plâns soţii morţi. Acum hotărăşte-te: Vrei să ne înapoiezi vitele şi să ne laşi să plecăm în pace?

La un singur semn al şefului, războinicii lui ar fi făcut mici bucăţele pe alb şi pe oamenii lui, dar Jan Jonker nu dădu această poruncă.

— Stăpâne, nu ne-am dat seama. Englezul ne-a dus cu vorba. Dar acum a plecat. Iartă-ne. Vrem să trăim în pace cu tine. Ţi-o jurăm pe sufletele noastre.

Peter râse. Primejdia trecuse.

Jan Jonker se ţinu de cuvânt. In faptul înserării toate vitele furate se aflau îndărăt în ţarc. Mai mult, şeful făgădui

că va respecta contractul şi va preda lui Heinrich Vogelsang, atunci când acesta va veni, tot ce conveniseră.

Peste noapte, Peter puse oameni de pază, dar nu se întâmplă nimic.

A doua zi dimineaţă, reîncepu călătoria. Cireada lui Peter număra acum peste o sută de capete. Afară de aceasta mai avea o sumedenie de dinţi de elefant şi pene de struţ, şi penele la golful Luderitz.

Vitele voia să le mâna la ferma lui Pietr Kruger iar dinţii

Până ce vor veni ploile, Peter nădăjduia că toată caravana se va afla din nou în Bethania.

In drum se mai opri la o fermă. Un bur cu pălărie mare şi cu şalvari largi, îi ură bunvenit. După ce Peter îşi duse animalele şi oamenii la adăpost, îl urmă pe bur în casă. In sfârşit, iar avea un acoperiş asupra capului său, după ce atâta amar de vreme se aflase numai sub cerul liber. Peter Holtenkamp îşi aminti de «Zandvliet», de Antje şi se bucură că în curând o va revedea.

Gazda lui de acum era foarte prietenoasă. Era însurat şi avea doi fii. După masă îşi umplură pipele şi burul începu:

— Ce ai în car?

— Numai mărfuri bune, Mynheer. Tot ce vreţi puteţi căpăta eftin dela mine. O să desfac bagajele mai târziu, pentrucă să vă daţi seama.

— Să nu te osteneşti degeaba Mi-ar pare rău.

— Nu te îngriji. Asta e doar meseria mea.

Peter Holtenkamp deveni foarte curtenitor cu soţia fermierului, deoarece îşi dădea seama că fără încuviinţarea ei, omul nu va cumpăra nimic.

Intre timp, Mooi, care era foarte priceput, desfăcuse toate baloturile.

Nevasta fermierului cumpără diferite lucruri bune pentru gospodărie şi nu uită alimentele. Fireşte că-i plăcură şi câteva rochii. Se despărţiră buni prieteni

CAP. V

Pe veranda casei sale dela «Zandvliet» Pietr Kruger sta de vorbă cu Mr. Lewis. Mai bine spus, englezul vorbea, căci Pietr Kruger nu făcea altceva decât să asculte. In cele din urmă, spuse şi el:

— Mister Lewis, dela noi burii, nu te poţi aştepta ca să avem pentru voi, englezii, sentimente prea prietenoase. Nouă ne e absolut indiferent cui îi aparţine această ţară... numai a englezilor să nu fie.

— Cu alte cuvinte, ţi-ar pare bine ca nemţii să-şi vâre nasul aici?

Din tonul lui, se vedea cât de supărat e.

— Te aşteptai la altceva, Mister Lewis?

— Bine, inca n'am spus ultimul cuvânt. Noi englezii avem în această ţara drepturi mai vechi şi nu ne vom lăsa călcaţi în picioare de nimeni. Şi mai puţin de greenhornul acela de neamţ!

Peter Holtenkamp auzi cuvintele acestea. Foarte mirat că-l vede pe englez şi aici, îl măsură cu o privire lungă. Ce căuta el aici la «Zandvliet»? Un englez în casa unui bur? Burii urau pe englezi şi-i ocoleau pe cât de sta în putinţă. Văzându-l pe Peter, Kruger se înveseli, cerându-i fel de fel de veşti.

Mr. Lewis ascultă şi el o bucată de vreme, apoi coborî în grădină.

—Ce caută Mr. Lewis în Bethania? întrebă Peter, în timp ce englezul se îndepărtă. Am o socoteală cu el. L-a asmuţit pe Jan Jonkor împotriva mea.

— Acest Lewis e că e negustor, răspunse burul, privind în urma englezului. Eu îl cred însă un agent al guvernului. Cred că autorităţile au început să vă bănuiască pe voi germanii, deaceia încearcă să vă încurce treburile.

Cei doi se aflau pe verandă. Peter Holtenkamp îi povesti călătoria sa cu deamănuntul şi-l rugă pe Pietr Kruger să-i adăpostească vitele în unul din ţarcurile lui

— Cu plăcere, Mynheer Holtenkamp, răspunse fermierul prietenos. Vrei să te stabileşti prin apropiere?

— Da, Ohm Kruger, văd că e o păşune foarte bună pentru vite, pe aici. Locul îmi pare foarte prielnic pentru înfiinţarea unei ferme în care să-mi cresc vitele.

Când Peter privi în grădină, îl văzu pe Mr. Lewis stând de vorbă cu Antje. Ochii fermierului se îndreptară tot într'acolo.

— Avem vizite, strigă el fiicei sale.

Când Antje îl zări pe Peter, îl lăsă pe englez singur şi se repezi spre verandă.

O roşeaţă fericită îi îmbujoră obrajii în timp ce-i întinse mâna lui Holtenkamp.

— Bunvenit, Mynheer Holtenkamp. Cum ţi-a isbutit călătoria?

— Foarte bine, Antje. Nici nu se putea altfel, deoarece vechiile zicale au întotdeauna dreptate.

Peter Holtenkamp îi râse vesel, în ochi şi deabia acum îşi dădu seama ce dor îi fusese de fată. E drept că şi dorise

patria și casa părintească de multe ori, dar parcă tot mai puternică era dorința de a revedea pe Antje.

Urmă o seară foarte plăcută și Peter își dădu seama ce bine se simțea aici, la «Zandvliet». Mr. Lewis plecase de mult și lui Peter nu-i scăpă privirea dușmănoasă ce i-o aruncase englezul.

Când acesta ajunse în preajma focului din lagărul lui Peter, învălui totul cu o privire foarte dușmănoasă. Ce căutau nemții în țara aceasta? Și mai ales, ce căuta neamțul acela la «Zandvliet»? Se vedea cât colo că Antjei îi plăcea băiatul, dar pe fata aceasta, el o voia. Acesta îi era, doar, planul. Un plan pe care nu Hollenkamp, ci toți nemții din țară nu i l-ar fi putut zădărnici.

După ce Antje le dori noapte bună, Hollenkamp și Kruger mai rămaseră pe verandă, pentru a trage din pipă.

— Despre Agra Pequena ai mai auzit ceva? întrebă Peter după o bucată de vreme.

— S'a făcut o factorerie foarte frumoasă la golful Luderitz — cum îi spun nemții. Factoreria a fost botezată «Fortul Vogelsang».

Din grădină se urca spre cer ciripitul privighetorilor. Dinspre țarc se auzi behăitul unei oi.

— O să plec și eu într'una din zile acolo, pentru a vinde dinții de elefant, pieile de animale și penele de struț ce am. Imi pare bine că Heinrich a dus toate la bun sfârșit. Să mai poftească domnii englezi să facă peste tot pe stăpânii!

— Englezii, auzind toate astea, au trimis acolo corveta «Bordiceea», dar corveta germană «Karola» îi depășise.

— Tunete, strașnic renghiu le-am jucat! râse Peter.

— Căpitanul german i-a dat să înțeleagă celui englez că portul e german și că deci nu mai are ce căuta acolo... Așa că englezii au trebuit s'o șteargă... englezește.

— Curios sunt să văd ce vor face englezii.

— Mr. Lewis a colindat toată țara.

— Heinrich Vogelsang știe de asta?

— Nu cred.

— Atunci trebuie să plec imediat la Agra Pequena pentru a-i deschide ochii asupra primejdiei.

Multă vreme se svârcoli Peter pe așternut, neputând să doarmă. Iși dădea perfect de bine seama că planurile sale sunt pe cale de a fi zădărnicite de englez. Că englezul nu vedea cu ochi buni imixtiunea germană, era limpede. Dar, în definitiv ce-l privea pe dânsul asta? Asta era treaba lui Vogelsang. El venise doar aici să lupte pentru interesele lui. Dacă englezul voia să lupte, ci bine, va lupta. In acest scop.

trebuia să plece imediat la Agra Pequena.

Timpul secetos era pe sfârșite. Prima ploaie căzuse. Incepea vara africană. Pe moșie începură lucrările.

Când carul cu boi se apropie de golf, din depărtare Peter Hol enkamp zări fâlfâind in aer mândrele culori ale drapelului german.

La factorerie domnea multă însuflețire. Indigenii aduceau din lăuntrul țării fel de fel de mărfuri, cari se încărcau pe brickuri ce luau drumul spre Germania. Pe frontispiciul clădirei principale se vedea un steag pe care se afla emblema casei Luderitz din Brema: o ancoră mare, albă, pe un câmp albastru.

Numeroși hamali indigeni cărau baloturi în depozitele factoreriei, supravegheați de șefii germani.

— Bună ziua, Hohenkamp, îl salută Heinrich Vogelsang pe noul venit. Bine ai venit in Golful Luderitz! Ei, ce spui de factoreria noastră?

— Strașnică, Vogelsang, răspunse Peter, admirând viața ce domnea în port.

— Și cum ți-a mers întretimp?

— Am fost până departe, în Namaraland și v'aduc toate comorile Africei.

Cei doi germani își strânseră, călduros, mâinele.

Amândoi intrară in casă, la răcoare și Vogelsang ceru tânărului, la un pahar de bere, să-i povestească toate peripetiile călătoriei sale. Peter se execută, arătând prietenului său toate piedicile puse la cale de Mr. Lewis.

— Da, englezii au început să se trezească din amorțeală dar până acum am isbutit să le răstorn toate piedicile. Autoritățile au raportat, firește și la Londra și intre Germania și Anglia a avut loc un schimb de adrese. Dar n'au putut ajunge la nicio înțelegere. Acum câtva timp un oarecare Mister Spencer a vrut să pună mâna pe insulele Guano, implântând drapelul englez un departe de proprietatea noastră, dar a trebuit să l ia jos. Natural că englezii incearcă pe toate căile să ne facă greutăți... mai ales vamești, dar nouă nu ne pasă. Odată ce Bismark a spus că bine am făcut ce-am făcut, nu ne mai doare capul.

— O să pună ținutul sub ocrotirea germană?

— Așa nădăjduiesc. In tot cazul, Adolf Luderitz a primit făgăduiala lui.

Eu cred însă că englezii vor pune totul în mișcare, pentru a ne împinge inlăuntrul țării. In Bethania l-am întâlnit pe Mr. Lewis. Pare să fie intr'adevăr un agent al guvernului englez.

— Trebuie să mai aștept niscaiva ordine din Brema, după care voi încerca să obțin contracte și de la ceilalți șefi de triburi. Scopul lui Luderitz este de a obține pământ până la fluviul Orange. Intretimp, trebuie să stăm gata pentru orice!

A doua zi dimineața, Peter se înapoia la «Zandvliet». El îl rugase pe Pietr Kruger să-l lase să ajute la muncile de pe ferma lui, pentru a prinde meșteșugul și firește că burul acceptase cu plăcere.

Peter Holtenkamp se puse deci pe muncă și munci din toată inima. Prietenia lui cu Antje devenea mai trainică pe zi ce trecea. Pretutindeni, afară la câmp sau în grădină, cei doi tineri erau văzuți împreună. Și seara, pe verandă, tot împreună erau. Peter Holtenkamp povestea lucruri din patrie și orele treceau pe nesimțite.

Și veni și Crăciunul. Primul Crăciun printre străini. Era cald. Zăpușală. In ajun plouase. Nori grei anunțau alte ploi.

Gândurile lui Peter erau în patrie. Acolo era zăpadă, desigur, căci Crăciun fără zăpadă n'are niciun chichirez. Dar atmosfera de sărbătoare ce domnia în casă îl cuprinse curând și pe el. Unde mai pui mirosul de cozonac făcut de Antje!

Pietr Kruger îi chemă pe băștinașii botezați, spuse o rugăciune, apoi începu să le vorbească de Nașterea Mântuitorului. Indigenii cântară apoi câteva cântece bătrânești, de Crăciun, după care fermierul le împărți daruri. Bărbații primiră costume, lulele, tutun și cuțitașe, iar femeile, rochii, șaluri și băsmulițe. Antje le dărui cafea, făină, orez, zahăr și chibrituri.

După ce băștinașii mai cântară odată, în cor, se înapoiară pe la colibele lor și peste puțin din pontokurile lor răsunară cântece vesele.

Antje pusese masa pe verandă. Pe bradul — trimis de Vogelsang, — scânteiau sute de lumânărele.

Apoi Peter se plimbă cu Antje prin grădină. Pe acolo era răcoare. Stelele străluceau pe cer. Peter îi povesti Antjei despre Crăciunul din patria sa.

— Noapte tăcută, noapte sfântă...

In depărtare, râdea un șacal.

Mr. Lewis se mai afla încă în Bethania. Își stabilise un lagăr și pleca zilnic la vânătoare. Uneori, apărea și pe la «Zandvliet». Lui Peter, nu-i trebui multă vreme să bage de seamă că englezul făcea curte Antjei. Fata, însă, se purta

foarte rece cu el. Totuşi Mr. Lewis nu băga de seamă — sau, cel puţin, se prefacea.

Intr'o bună zi, Mooi veni să-i spună lui Holtenkamp că Mr. Lewis i-a oferit lui Josef Fredericks bani şi arme, în caz că rupe contractul făcut şi-i alungă pe nemţi de acolo.

Peter Holtenkamp trimise imediat un om la Vogelsang şi peste puţin veni dela Agra Pequena omul lui Luderitz, întovărăşit de câţiva germani.

— Englezul acesta încearcă să lucreze aici împotriva noastră, începu Peter Holtenkamp, atunci când toţi se adunară în casa misionarilor din Bethania. Vrea să-l convingă pe Josef Fredericks să rupă contractul.

— Vezi însă că n'a isbutit, îl informă misionarul Bultner. Fredericks mi-a spus că englezul ar avea drepturi mai vechi aici, dar n'a putut să le dovedească.

— Eu cred că autorităţile ştiu de toate aceste maşinaţiuni ale lui Mr. Lewis, făcu Peter.

— Deocamdată, englezii, prin Mister Spencer, n'au încercat decât să pună stăpânire pe Guano... deşi încearcă pe toate căile să ne sdruncine comerţul.

— Cu Josef Fredericks, Mr. Lewis n'a avut noroc, pentrucă misionarii au aici mare influenţă, dar cred că dacă nu vom lucra cu repeziciune în celelalte ţinuturi, vom rămâne cu buzele umflate.

— Adolf Luderitz m'a însărcinat să cumpăr şi alte ţinuturi, făcu Vogelsang. Mâine vor fi carele mele cu boi aici şi călătoria va începe de îndată. Holtenkamp, te-aş ruga foarte mult să vii cu mine.

Deabia îşi sfârşi Vogelsang cuvintele, că Mr. Lewis îşi făcu apariţia. Auzise probabil de sosirea germanilor.

— Evening, Mister Vogelsang. Iar în Bethania?

— Da, vrem să ne cunoaştem mai bine ţinutul. Am auzit că şi d-ta arăţi oarecare interes acestor pământuri?

Englezul, se uită, râzând la el.

— Mister Vogelsang, ţara asta aparţine englezilor. Am cumpărat-o încă înainte ca nemţii să-şi pună piciorul în Africa de Sud.

— Dela cine? se amestecă Buttner. Căpeteniile triburilor habar n'au de aşa ceva.

— Fireşte, odată ce ei nici nu ştiu măcar ce e aia contract. Afirmaţia noastră că pământul e al nostru, ar trebui s'ajungă.

— Dar vezi că noi, misionarii, îi cunoaştem foarte bine pe indigenii Nama. De 70 de ani suntem aici, făcu Buttner.

Englezul nu se descurajă, ci se adresă mai departe lu

Vogelsang:

— Vreau să-ți mai fac o propunere, Mr. Vogelsang. Ai putea să-ți vezi mai departe de treburile d-tale — dar, pentru asta, ar trebui să recunoști drapelul englez.

— Frumos din partea d-tale, Mr. Lewis, răspunse Vogelsang râzând, dar cred că și drapelul nostru ne poate apăra. Așa că, de voe, de nevoe, renunțăm la cel englez.

Englezul îl privi pătrunzător.

— Well, vom vedea Mr. Vogelsang, Good bye.

Se întoarce pe călcâie și dispăru.

Când, a doua zi, apărură carele, Peter se duse să și-l pregătească și pe al său.

Ca să fim sinceri, despărțirea îi era cam neplăcută, deoarece Antje și cu dânsul, în ultimul timp, deveniseră foarte buni prieteni. Peter era sigur că fata-l iubia tot atât de mult, precum o iubea și el pe ea. Cu toate acestea, nu-și destăinuiseră încă nimic. Peter era însă convins, din cauza a multor nimicuri, că fata-l iubea. Și tocmai acum să se despartă de ea!

Fără să vrea să gândi iar la Mr. Lewis care nu înceta să-i dea fetei târcoale. Își dădea perfect de bine seama că primejdia numai din partea englezului venea. Își goni însă gândurile. Datoria îi dicta să-și ajute patria și atâta timp cât îi va sta în putință, o va face.

— Am crezut c'o să rămâi aci, îi spuse Antje la despărțire. Dece mă părăsești acum?

Peter ghici îngrijorarea din tonul ei.

— Trebuie să-l însoțesc neapărat pe Vogelsang în această călătorie, Antje. Ceeace fac acum, n'o fac nici pentru el, nici pentru mine... ci pentru patria noastră, Germania. Și afară de asta mai am un motiv. Când voi veni la tatăl tău să i-o cer pe Antje, nu vreau să apar cu mâinile goale și să mă lăfăiesc apoi într'un cuib gata făcut.

Și fără să mai stea mult pe gânduri, luă blonda copila în brațe și o sărută. O lumină de fericire sclipi în ochii ei frumoși.

In clipa când Vogelsang voi să dea semnalul de plecare, apăru un trimis al consulului german din Capetown.

Plin de bucurie, Vogelsang îl chemă pe Peter lângă dânsul.

— Veste bună, Holtenkamp. Consulul nostru din Capetown a primit următoarea telegramă:

«Conform comunicărilor domnului Luderitz, cetățenii germani din colonii, au cerut protecția patriei lor. Fiți buni și comunicați-le că de azi înainte ei se află sub protecția Marelui Reich german.

VON BISMARCK

— Asta e destul de lămurit, făcu Peter vesel. Și să mai afle domnii englezii că Bismarck dacă spune ceva, e slăni.

Ei, știe el cancelarul să facă telegrame, râse Vogelsang. Nici un cuvânt în plus sau în minus.., Imi spune consulul că telegrama asta a explodat la englezi, de par'că ar fi fost o bombă.

Asta e un semn bun pentru călătoria noastră. Să nădăjduim că vom cumpăra destul pământ, până ce vor intra englezii în tratative cu căpeteniile.

La strigatele surugiilor, cele trei care se puseră în mișcare. Peter își luase indigenii și firește, pe credinciosul său Mooi. Acesta nu-și mai încăpea în piele de bucurie. Când află dela Holtenkamp că-l vor vizita și pe Jan Jonker, bucuria lui nu mai cunoscu margini. Se gândia la Nani.

Sfârcurile biciilor plescăiră puternic pe spinările boilor și carele înaintară pe malul fluviului Kosanquip.

Și zilele și nopțile trecură una după alta...

Uneori, în nopțile cu lună, pe Peter îl apuca un strașnic dor de ducă, dar a doua zi se scula cu o și mai puternică poftă de lucru.

In timpul zilei, atunci când soarele dogoria mai puternic, toată lumea se tolănea la umbra carelor, iar seara se cuibăreau în jurul focului pe care fierbea cazane cu ceai și cafea.

Uneori, din cauza căldurei, se aprindea iarba pe câmp și focul colcăia peste tot. Șerpii începeau atunci să fugă cu repeziciune, căutând scăparea în codrul des, mii de animale mici fugeau mâncând pământul și chiar și cirezile treceau în goana cea mai mare, stăpânite de cea mai vie teamă.

Boii, însă, își vedeau mai departe de drum, călcând pământul cu copitele lor despicate.

In satele din drumul lor, Peter primea boi în schimbul mărfurilor sale. Uneori pleca la vânătoare de cerbi și de antilope în tovărășia lui Vogelsang.

Lipsa de apă deveni însă din ce în ce mai mare. Toate izvoarele secaseră. Chiar și indigenii ceva mai răbdători cu lipsa apei, decât albii, erau la capătul sforțărilor. Seara când dădeau de un isvoraș, oamenii și animalele își mai potoleau setea.

Chiar Peter Holtenkamp bău atât de mult, odată, încât se înbolnăvi. Și deși se hotărî să nu mai înghită strop de apă, după câteva minute dela adăpare, întotdeauna o lua d'a capo.

Şi după multe şi lungi zile de mers anevoios, caravana ajunse, în cele din urmă, la Rehoboth.

CAP. VI.

Carele cu boi se apropiară de staţiunea Misiunei.

— Bun venit în Rehoboth, îi salută bătrânul misionar Heidmann. Mă bucur să aud iar dulcea limbă germană.

După ce vitele fură deshămate şi duse la loc de odihnă, oamenii se îngheşuiră, în casă, in jurul misionarului.

— Acesta e ţinutul Bastarzilor, îi lămuri misionarul german. Eu i-am mutat aici, aducându-i dela sud de Orange. Buşmenii au trebuit să-şi părăsească satele în flăcări.

— Şi cine e căpetenia Bastarzilor? întrebă Vogelsang.

— Hermanus van Wyk. Dacă aveţi de gând să faceţi vreun contract cu el, vă voi ajuta şi eu, dacă îngăduiţi.

— Iţi vom fi chiar foarte recunoscători. Cum merg treburile pe aici?

— Suferă din cauza războaielor dintre băştinaşi. Misiunea asta am reclădit-o cu din temelie, după ce am preluat-o dela misionarul Kleinschmidt, care a căzut victimă barbarelor năvăliri ale hoardelor lui Jonker Africanul. Multă vreme a fost Rehoboth ocolit de toată lumea.

— Sunt convins, însă, că sub ocrotirea germană, lucrurile vor lua cu totul o altă faţă, îl mângâie Heinrich Vogelsang. Trebue să procedăm astfel, încât să înceteze războaiele dintre băştinaşi.

— Asta se va putea înfăptui numai atunci când veţi organiza o trupă de poliţie care să le impună respect indigenilor. Pe vorbe şi făgădueli să nu puneţi mereu bază.

— Asta e şi părerea mea, misionare Heidmann, întări Peter Holtenkamp. Indigenii trebuie să vadă că noi avem puterea de a-i ocroti împotriva atacurilor duşmane. Altminterea, toate contractele şi legămintele, nu-şi au niciun rost.

— Aşa e domnule Holtenkamp. Mă voi bucura foarte mult dacă germanii vor isbuti s'aducă pace în ţara asta frământată, făcu misionarul, foarte vesel.

In ziua următoare, Heinrich Vogelsang încheiă cu Hermanus van Wyk, căpetenia Bastarzilor, un contract, care în schimbul unei sume, îngăduia germanilor să construiască şosele, să sape mine, fântâni şi să caute mineree.

Misionarul scrise contractul în limba olandeză. Peter

Holtenkamp făcu o bună cumpărătură de boi și capre dela bastarzi.

Pornind mai departe, Vogelsang se întâlni cu Cornelius Swartoby și Amiral, dar aceștia nu voiră să încheie contracte până ce nu se vor consulta cu Jan Jonker Africanul.

Heinrich Vogelsang își dădu întâlnire cu cei doi șefi în satul lui Jan Jonker. Acolo trebuiau să ajungă, sigur, la o înțelegere.

Apoi caravana o luă din nou în spre nord, spre Damaraland.

In timpul nopții, hienele se apropiau de lagăr, dar dispăreau mai înainte ca oamenii să le simtă. Intr'o noapte cu lună prinseră una.

Când Peter, trezit de lătratul câinilor, se năpusti afară cu arma in mână, câinii și musafirul se aflau deacum pe celălalt mal al fluviului, care în locul acela era mai puțin larg. In timp ce străbătu fluviul, hiena isbuti să se furișeze în desiș, dar în cele din urmă fu descoperită iar de câini, și Peter îi trimise un glonte sănătos, în cap.

Inapoindu-se în lagăr, Vogelsang îi eși în întâmpinare.

— Holtenkamp, în timpul nopții Damarii ne-au răpit vitele.

— Trebuie să-i fim recunoscători hienei, atunci, răspunse Peter, bine dispus. Dacă nu ne-ar fi trezit ea noaptea, din somn, deabia în zori am fi aflat noutatea.

— Văd că nu prea te-a supărat vestea asta. Departe n'au putut ajunge hoții de vite.

Mooi și doi hotentoti fură trimiși pe urmele hoților și curând reveniră pentru a anunța că la un cot al fluviului, nu departe, se află un sat damar.

Heinrich Vogelsang și Peter Holtenkamp împărțiră oamenilor puști și muniții.

— Trebuie să atacăm satul imediat... căci cred că Damarii vor voi, mai întâiu, să-și sărbătorească isprava, propuse Peter.

Heinrich Vogelsang fu de acord.

Era o noapte cu lună, răcoroasă.

Holtenkamp, întovărășit de unul din oameni săi, o luă tiptil, dealungul malului fluviului și curând zări focurile satului.

Deodată focurile deveniră mai puternice. Răsunară porunci repezi. Probabil că simțind dușmanul, câini dăduseră alarma. Holtenkamp porunci omului său să se lungească jos și trase cu urechea.

Se sculă în picioare și o luă la goană spre sat, dar găsi colibele părăsite și pe aci, pe colo, câte o femee bătrână.

Din cealaltă parte a satului se auziră împușcături. Heinrich Vogelsang avusese, probabil, mai mult noroc. Holtenkamp se grăbi, într'acolo, cu oamenii săi, cari voiau să incendieze satul. Dușmanii se retrăseseră pe un munte din apropiere.

Când Vogelsang și Holtenkamp se apropiară de acest munte, descoperiră urme proaspete de boi și capre.. dar de Damari nimic.

Iscusitul Mooi descoperi, îndată ascunzătoarea hoților și Holtenkamp deschise focul.

Impușcăturile sfârtecară liniștea dimineții. Damarii răspunseră tot cu împușcături, dar e inutil să mai spunem că toate gloanțele lor mergeau în gol.

Lupta continuă multă vreme. Gloanțele spintecau aerul. La un moment dat, un hotentot fu atins de un glonte. Treaba devenise serioasă.

In cealaltă parte a muntelui se auziră deodată împușcături puternice. Era Vogelsang. Neobositul organizator de ținuturi se depărtase de o bucată de vreme, dar auzind focurile de armă se înapoiase.

— Slavă Domnului! făcu Holtenkamp spre Mooi care se târa ca un vierme, pe jos. Singuri n'am fi scos-o la capăt înainte acum!

— Suntem încercuiți! Am căzut în cursă! se auziră țipete din rândul Damarilor, cari o rupseră la fugă lăsând îndărătul lor morți și răniți și, firește, toate animalele răpite.

Germanii nu-i mai urmăriră. Damarii căpătaseră o lecție și în definitiv și vitele erau regăsite. Peter Holtenkamp își pansă răniții apoi îngriji ca vitele să fie readuse în țarc.

In zilele următoare ajunseră într'un sat damar, complect distrus. Un bătrân care privea îngândurat rămășițele colibei sale, le povesti că acum câteva zile, un băiat care păzea vitele, venise în goană să spuie că se apropie o ceată de războinici. Oamenii lui Jan Jonker fură aceia cari distruseseră satul, răpind, apoi, vitele. Damarii, revenindu-și din prima surpriză se luară după atacatori, pe care-i respinseră, dar Jan Jonker nu se dădu bătut, deși suferise mari pierderi. A doua zi dimineața, el atacă iar și deoarece dușmanii erau superiori la număr, uciseră toți bărbații, femeile și copiii. Femeilor le tăiară mâinile și picioarele, pentru a le lua inelele, iar vitele fură duse departe.

Așadar, se aflau acum în regatul lui Jan Jonker Africanul. Peter, încă dela prima lui vizită avusese o părere proastă de această căpetenie de trib. In tot cazul, era om sincer, dar cum nu procedase deloc cinstit cu tânărul german, acesta era pregătit pentru orice.

Urmară câteva zile furtunoase care-l împiedecară să călărească, în cele din urmă, însă, cerul se mai însenină și răsări o lună plină, frumoasă, pe un cer lipsit de nori.

Carele își reluară mersul chiar în plină noapte.

Nopțile acestea africane îi plăcea lui Peter foarte mult. Aveau o vrajă de nedescris.

Peste puțină vreme, caravana ajunse în satul lui Jan Jonker Africanul. In cinstea căpeteniilor care veniseră acolo să trateze cu germanii, șeful dădu un ospăț mare.

Războinicii se adunaseră în fața celui mai mare pontok. Doi toboșari băteau de zor în tobele lor, scoțând o melodie pe care șeful, în deosebi, o prefera.

Jan Jonker veni în întâmpinarea germanilor, îi salută prietenos și-i pofti în coliba sa, servindu-i cu bere și carne.

Căpetenia primi dela Heinrich Vogelsang câteva daruri. Peste puțin, șeful african începu să-i povestească germanului necazurile sale cu Kamaherero, care-l amenințase, de curând cu războiul.

Lui Peter Holtenkamp, șeful făcu de astădată o impresie excepțională. Poate din cauza lui Kamaherero?

In ziua următoare, trebuia să înceapă tratativele între căpetenii și albi.

Bubuitul tobelor ținu până noaptea târziu.

Mooi nu se înapoiă în lagăr, ci se strecură, tăcut ca o umbră spre coliba Naniei, fiica șefului. Inima-i bătea cu putere. Știa Nani că și el venise odată cu albii? Deodată, se opri, cu răsuflarea tăiată. Deacurmezișul drumului se afla un șarpe mare, negru. Sări ușurel peste frumosul, dar primejdiosul animal și-și văzu de drum.

Nani se afla în fața colibei ei. Văzuse scena cu șarpele, așa că atunci când tânărul se apropie de casă, înfricoșată, sbură, literalmente, în brațele lui.

Mooi o îmbrățișă cu dragoste, fără să spună un cuvânt. In cele din urmă, grăi, totuși agale:

— Nani, lumina ochilor mei, ai știut că sunt aici?

— Da, Mooi, șopti ea. Te-am văzut în pontokul tatălui meu. Am crezut că inima o să mi se spargă de bucurie, atunci când te-am zărit.

Glasul ei tremura de patimă. Trecu multă vreme fără ca tinerii îndrăgostiţi să vorbească ceva, dar când Nani se desfăcu din strânsoarea lui, pentru a-i privi, plângând, în obraz, Mooi o întrebă:

— Nani, dece plângi? Nu vezi că sunt eu lângă tine? Nimic nu ne mai poate despărţi.

— O Mooi! In timp ce tu erai plecat, Kamaherero a trimis după mine, amintindu-i tatălui meu de făgăduială. Numai în urma rugăminţilor mele, s'a mai înduplecat tata să amâne căsătoria. Curând însă voi trebui să mă supun, deşi tata nu mi-a mai vorbit de asta. O, Mooi, vreau mai curând să mor decât să nu mă mărit cu tine!

— Soarta pe care ni-a menit-o zeii e aspră cu noi, Nani. Nici nu-mi pot închipui, însă, ca tu să devii soţia bătrânului Kamaherero.

El o trase spre dânsul.

— Şi nici nu se va întâmpla, rosti el. hotărât. Nani, fii curajoasă şi mai aşteaptă. Se întâmplă lucruri foarte ciudate acum, în ţară şi cred că în curând hererii îşi vor retrage războinicii din faţa noastră. Şi atunci vei fi liberă, iar oamenii albi — când se vor înapoia pe aici — te vor cere tatălui tău pentru mine.

— Asta ar însemna că zeii mi-au ascultat ruga! şopti Nani.

Speranţe noui se ghiceau acum în vocea ei. Fata îl îmbrăţişă pe Mooi cu dragoste.

— O Mooi, nu pot trăi fără tine.

Şi zeii priviră binevoitori la cei doi tineri de pe pământ.

In ziua următoare începură tratativele între şefi şi Heinrich Vogelsang şi Peter Holtenkamp. Printre şefi se aflau şi Amral şi Cornelius.

Heinrich Vogelsang căpătă dreptul de a face negustorie în ţinutul lor, apoi le povesti căpeteniilor puterea Kaiserului său.

— Dar ne poate apăra împotriva duşmanilor noştri? sună răspunsul.

Şefii păreau sătui de nesfârşitele războaie din ţara lor lipsită de legi.

— Daţi-ne o lege, pentruca năvălirile jefuitorilor să fie străvilită, spuse Cornelius Swartoby. Vrem ca toţi tâlharii să fie pedepsiţi.

Amral fu de aceeaş părere.

— Uciderile şi jafurile de vite să fie pedepsite cu asprime.

Jan Jonker Africanul nu spuse nimic, deoarece, în ultimul timp, cele mai cumplite prădăciuni le făptuiseră nu-

mai hoardele sale sălbatece. Acum îi era şi lui teamă de Kamaherero şi nădăjduia că o eventuală lege, l ar ocroti şi pe el împotriva răzbunării acesteia.

Şefii păreau să aibă încredere în Heinrich Vogelsang şi în propunerile lui, totuşi i se atrase atenţia că dacă Bastarzii sau Hotentoţii vor porni la furturi de vite, pedepsele să nu fie prea slabe, deoarece nimeni nu va mai respecta legea.

Heinrich Vogelsang încuviinţă:

Hoţul va trebui să plătească valoarea dublă a vitelor rapite. Deasemenea şi satul în care locuieşte hoţul va trebui să fie pedepsit.

Şi pentrucă certurile între triburi să fie stăvilite cu desăvârşire. Heinrich Vogelsang mai propuse ca reprezentantul triburilor, însărcinat cu aplicarea legii, să fie şi el pedepsit în caz că în unele regiuni se vor isca iar părtinieli, iar cei în drept nu vor lua măsuri imediate.

Jan Jonker, Cornelius Swartoby şi Amral acceptară imediat contractul şi legea.

Auzind de toate aceste iratative, Mooi, plin de bucurie, o şterse îndată spre draga lui Nani, spre a-i comunica veştile.

O, Mooi, cum îndrăzneşti să vii aici în plină zi! In ochii tăi văd azi sclipiri ciudate! Ce s'a întâmplat?

Foarte fericit, Mooi o informă dispre cele convenite în pontokul şefilor, între căpetenii şi germani.

— Eram sigură că zeii ne vor ajuta, Mooi!

— Da, nu se putea ca zeii să fie atât de răi şi să închidă ochii. Inima mea e plină de bucurie. Mă voi înrola în oastea tatălui tău, dacă hererii vor porni împotriva lui. Şi nimeni nu va fi mai viteaz ca mine, pentrucă numai astfel voi căpăta cu răsplata cea mare.

— Mooi, nu vorbi de războiu. Când răsună tobele de războiu, inimile bărbaţilor se împietreşte şi uită totul... chiar şi femeile pe cari le iubesc. Dar noi femeile, cari rămânem singure în colibele noastre, ziua şi noaptea, nu ne gândim decât la ei. Când vine războiul, bărbaţii mor şi femeile nu fac altceva decât să plângă. Dacă suliţa te-ar atinge şi pe tine, în războiu... cred c'aş muri...

— Nani, uite-te în ochii mei şi aibi curaj. Numai prin vitejia mea în războiu, te-aş putea câştiga. Haide, râzi acum!

O strânse pătimaş în braţe, apoi se smuci din braţele ei şi dispăru.

Caravana trecu apoi prin desişuri şi savane şi curând, înaintea călăreţilor, apăru larga vale a fluviului Swakop.

Pomii erau împânziţi de fazani, porumbei şi papagali.
Inainte de plecare, Heinrich Vogelsang aflase dela Jan Jonker că hererii vor să-l ucidă, pentrucă dăduse arme hotentoţilor. Vogelsang nu se speria. Holtenkamp se gândi însă că cel mai bun lucru de făcut, e să-l trimeată pe Mooi, iscoadă in ţara duşmanilor.
Mooi fu imediat gata de drum. Primejdia îl atrăgea. Işi dădea perfect de bine seama că hererii îl vor ucide fără milă, în caz că descoperă în el un spion, dar el nu zăbovi multă vreme cu gândurile as ea neroade şi într'o bună zi când în ţara duşmană vâna o zebră, fu descoperit de un herero. După ce amândoi mâncară pe săturate, Mooi îl întrebă pe herero:
— Când vine omul alb — Mynheer Vogelsang — la Okland?
— Dece?
In glasul omului se citia neîncredere.
— Pentrucă aş trebui să dispar, atunc. răspunse Mooi, repede. Eram în serviciul lui, dar am trebuit să fug pentru că voia să mă pedepsească din cauza unei mici găinării. De aceia sunt acum aici. Dacă mă prinde, mă împuşcă.
Mooi ştiu să povestească atât de bine, încât neîncrederea hererului se risipi.
— Cunoşti noile puşti ale albilor? Am auzit că împuşcă atât de bine, încât nici nu poţi vedea cu ochii! Tu ştii să o mânui?
— Da, răspunse Mooi, mândru. Am fost multă vreme în slujba albului şi ştiu să mânuiesc o puşcă. Pot să ucid trei oameni în timp ce tu iţi încarci vechea ta puşcă.
— Ii iubeşti pe albi?
— Să-i iubesc? Să dea dracii în ei!
— Ai auzit că neamul acela a dat hotentoţilor arme şi muniţii pentruca să aibă cu ce lupta împotriva hererilor? întrebă băştinaşul. Ce părere ai?
— Cred că hererii sunt destul de puternici pentru a-i ucide pe toţi hotentoţii şi pe albi pe deasupra.
— Tu eşti omul de care avem nevoie. Vrei să vii la noi? Kamaherero te va răsplăti bine. După ce vom ucide albii, să ne arăţi tu cum se umblă cu armele lor!
— O, aşa voi face, rosti Mooi, mai mai să explodeze de plăcere. Ei m'au gonit din patria mea... şi câtă vreme se vor afla pe aici, nu mă voi putea înapoia.
— Atunci vino cu mine la Kamaherero.
Deşi era târziu, pontokul căpeteniei duduia de muzica şi dansul războinicilor. Unii fumau, alţii beau.
Kamaherero ţinea sfat cu mai marii tribului. Din dis-

cuţia lor. Mooi înţelese că un englez, Mister Palgrave, făcuse căpeteniei oarecari propuneri.

Herero care îl adusese pe Mooi, şopti câteva cuvinte la urechea şefului, povestindu-i istoria noului venit. Ceilalţi ascultară şi ei, tăcuţi. Când aflară că Mooi cunoaşte noile puşti ale albilor şi că e gata să le lămurească întrebuinţarea, îl salutară ca pe un frate.

Consfătuirea dură încă multă vreme, dar Mooi nu putu afla nimic interesant. In cele din urmă, şeful se ridică în picioare, clătinându-se şi rosteşte cu o voce plină de sughiţuri:

— Când luna plină va fi deasupra pomilor, vom aduce zeilor o jertfă... apoi vom pleca să gonim germanii.

După ce Kamaherero plecă, dispărură şi războinicii săi, îndreptându-se spre colibe spre a-şi dormi beţia. Şi herero care-l adusese pe Mooi era beat turtă. El îl luă pe Mooi în pontokul său. Când beţivanul adormi, tânărul se strecură afară, luând-o spre lagărul albilor, pentru ca să-i informeze de cele auzite.

— Nu mi-e teamă. Să ne îndreptăm spre Okahandja, hotărî Vogelsang, şi trimise imediat un om cu o scrisoare, pentru Kamaherero, prin care îi arăta că ar proceda foarte inteligent să nu urmeze instrucţiunile lui Palgrave, până nu-i va asculta şi pe germani. Afară de asta, el se îndrepta spre el ca prieten, nu ca duşman.

In timp ce Mooi cu vitele şi două care se îndrepta spre Otjimbingue, cei doi germani cu celelalte care luară drumul Okahandjei.

La marginea satului hererilor se afla o piatră mare. Era monumentul unui războinic mare şi slăvit. Războinicii se aflau adunaţi în faţa colibei şefului. Preotul tocmai adusese o jertfă zeilor.

Vogelsang şi Holtenkamp priviră ceremonia.

— Şeful chiamă spiritele morţilor. Să dea Domnul să ne fie prielnice, făcu Heinrich Vogelsang agale.

Când căpetenia se sculă de jos, fu foarte surprinsă văzându-i pe cei doi călăreţi. Era, oare, aceasta, un semn din partea zeilor?

Ii salută pe cei doi germani cu toată prietenia şi războinicilor nu le veni să creadă atunci când văzură că noii veniţi sunt poftiţi în coliba căpeteniei lor.

Heinrich Vogelsang dădu şefului daruri bogate. Mai mult însă, îl bucură pe acesta puşca cea nouă.

— Kamaherero, am auzit că duşmăneşti pe nemţi pentrucă aceştia ar fi dăruit hotentoţilor arme cu care să vă omoare pe voi, începu Vogelsang, deschis. Nu e adevărat. Dimpotrivă, Jan Jonker Africanul, Cornelius Swartboy şi

Amiral ne-au lăudat pentru intenţiile noastre paşnice. Germanii vor pedepsi pe toţi tâlharii!

— Dar Mister Palgrave, magistratul şi judecătorul din Walfischbay ne-a făgăduit ocrotire, răspunse şeful.

— Dece nu v'au ocrotit până acum englezii împotriva duşmanilor voştri? Dece o fac acum? Vă făgăduieşte, acum, asta, pentrucă ştie că în ţară au venit germani cari au de gând să vă propună acelaş lucru. Dar dacă ei o să-şi ţină făgăduiala, asta e altă chestie! Gândeşte-te la trecut, Kamaherero.

Din cercurile războinicilor se auziră încuviinţări. Englezul nu prea părea iubit. Şeful deveni gânditor.

— Odată l-aţi gonit pe acest Palgrave de aici! Aţi uitat asta?

— Mynheer Vogelsang, răspunse Kamaherero în limba olandeză, vreau să mă mai sfătuiesc cu bătrânii din trib. Vă dau îngăduinţă să faceţi comerţ în ţinutul meu. In ce priveşte ocrotirea ce ne-o propui, vom vorbi de ea mai târziu!

Căpetenia primi darurile, dar nu se grăbi să încheie cu germanii vreun contract. Avea două propuneri şi voia s'o accepte pe cea mai bună.

Dar Kamaherero mai avea şi alte griji. Cu câteva zile mai înainte, căpătase vestea că Hendryk Witboy pornise, cu hoardele sale spre nord, având intenţia să se încorporeze regele tuturor ţinuturilor africane.

Vogelsang ar mai fi vrut să capete îngăduinţa de a săpa mine, dar căpetenia refuză să stea de vorbă în această privinţă.

— Dacă Mister Palgrave şi Lewis nu şi-ar fi băgat coada pe aici, am fi avut succes, făcu Vogelsang cu amărăciune.

— Cum? se miră Holtencamp. Lewis şi-a vârît şi aici coada?

— Fireşte. I-a servit drept tălmaciu lui Palgrave. Kamaherero mi-a spus-o chiar că Mr. Lewis a trimis la Capetow o scrisoare semnată de şef, prin care acesta cerea ocrotirea englezilor.

— Scrisoarea era falşă?

— Nu ştiu. E foarte posibil ca misionarul Hahn, care e bun prieten cu Mister Palgrave şi se bucură de mare influenţă pe aici, să-l fi convins pe şef.

— Un german să fi făcut asta? întrebă Peter, uimit.

— Da, dar acesta e căsătorit cu o englezoaică. Principalul e ca şeful să nu se pună sub ocrotire engleză .. de rest vom îngriji noi.

— Adevărat. Dacă n'om putea face acum un contract, facem sigur data viitoare. Nu trebuie, însă, să pierdem vremea.

— Sunt sigur că în curând vom primi sprijin din patrie, făcu Vogelsang cu convingere.

Kamaherero le dădu germanilor o scrisoare prin care aceştia aveau dreptul să facă negustorie pe pământurile lui. Acesta fu singurul lucru isbutit de Vogelsang.

In ziua următoare, cei doi germani călăriră spre Otjimbinque, unde se afla Mooi cu vitele şi căruţele.

Băştinaşul ridicase tabăra în apropierea staţiunei misiunei. Mooi fu foarte uimit auzind în ce condiţii prietenoase decursese vizita la Kamaherero.

Seara o petrecură germanii în societatea misionarului Bruchner şi a câtorva negustori olandezi.

Când cei doi germani se înapoiară în lagăr, veniră în goană doi hotentoţi din serviciul lor, care-i încunoştiinţară că pe celălalt mal al fluviului, un leu a ucis o girafă. Peter Holtenkamp îşi luă puşca. Băştinaşii aveau făclii. Când ajunseră la locul cu pricina, se întunecase. Leul, văzând făcliile ce se apropiau, se retrăsese, mârâind. Câţiva băştinaşi tăiară bucăţi de carne din girafă şi Peter se luă pe urmele leului. Nu făcu bine câţiva paşi că fiara şi ţâşni dintr'un desiş. Un băştinaş, care încercă să-i înfigă suliţa între umeri, fu asvârlit ca o cârpă la pământ, alegându-se cu un braţ rupt. Cu un singur glonte, însă, Peter Holtenkamp ucise fiara.

In ziua următoare, Heinrich Vogelsang şi Peter Hollenkamp se hotărîră să se urce pe podişul Erongo. Drumul era foarte anevoios şi căldura insuportabilă. Deabia seara ajunseră sus. Când coborîră în vale, a doua zi dimineaţa, nimeriră în satul unei căpetenii. Colibele erau împrejmuite cu copaci frumoşi.

Indigenii îi primiră neîncrezători. Se temeau desigur ca străinii să nu le fure vitele. Heinrich Vogelsang le dărui daruri multe şi căpătă dela şef o mare întindere de pământ dealungul fluviului Tfobis.

A doua zi seara, cei doi germani se aflau iar în lagărul lor.

Când caravana ajunse în satul Topnaarilor, hotentoţii atraseră atenţia albilor asupra acestor indigeni, al căror trib era socotit foarte sălbatec, alcătuit numai din hoţi jefuitori.

Topnaarii erau înarmaţi cu puşti vechi. Se temeau desigur de vreun atac, altfel n'ar fi arătat atât de hotărîţi. Noii veniţi nu-i pierdură pe indigeni din ochi. Orice greşală putea fi plătită cu viaţa.

Oamenii deveniră ceva mai cumsecade numai atunci când Vogelsang începu să despacheteze darurile. Pit Haibib, căpetenia, porunci să se aducă oaspeților lapte și puțină vreme după aceia. Vogelsang isbuti să capete dela aces'a un contract prin care germanii căpătau tot ținutul acela până la golful Walfisch.

Drumul spre Walfisch îl făcură dealungul râului Kuisip. In cele din urmă ajunseră și în satul Scheppmann. Un sat foarte sărăcăcios. Numai capre găsiră pe acolo.

Peste puțin, înaintea ochilor călăreților apăru întinsul pelele. In port se afla brickul «Tilly», sosit aici în urma pelele. In port se alfa brickul «Tilly», sosit aici în urma poruncei lui Vogelsang. Peter și Vogelsang încărcară oameni și material pe brick, a cărui destinație urma să fie Agra Pequena.

Heinrich și Peter se aflau pe punte, privind în zări.

— Dacă nu mă înșel, în golful nostru ancorează acum o fregată, făcu deodată Vogelsang vesel. Și parcă ar mai fi una îndărătul insulelor.

Peter Holtenkamp se uită cu benoclul.

— Da. Corvetele «Elisabetha» și «Leipzig», Patria noastră germană nu ne-a uitat!

De pe fregate răsunară urale prelungite și un cuter se apropie de «Trilly».

Pe bord se urcă căpitanul Harbing, comandantul «Leipzig»-ului. Compatrioții se salutară cu căldură.

— Vă aduc salutări și vești bune din Germania, d-le Vogelsang. Am ordin să implânt stindardul german în Agra Pequena.

Vestea asta umplu de bucurie toată lumea. Insfârșit, dorințele lor erau realizate. Acum nu mai erau singuri în țara aceasta străină, devreme ce drapelul drag al patriei îndepărtate, flutura deasupra lor. Nu luptaseră degeaba. Niciun englez nu va mai îndrăzni să le conteste proprietatea. Marele Reich german îl ocrotea acum.

A doua zi în zori se văzu mare însuflețire pe punțile fregatelor. Ofițeri în mare ținută, cadeți și marinari. Apoi, cu muzica in frunte, toată lumea defilă în fața factoreriei.

Tobele sunară, armele prezentară pentru onor și drapelul german începu să fâlfâie în aerul dimineții!

Urale lungi spintecară aerul, muzica intona imnul național german și 21 lovituri de tun salutară mândrele culori ale patriei.

Cu ochii scaldați în lacrimi, Peter citi pe drapel următoarele suvinte:

TERITORIUL LUDERITZ — 7 AUGUST 1884.

Vulturul german îşi întinsese aripile asupra Africei.

Când Peter se îndepărtă, îndreptându-se spre Bethania gândurile lui erau demult acolo.

Il aştepta o fata blonda, frumoasă. In curând o va putea strânge în braţe. Apoi va porni la muncă, va cuceri viata.

Viaţa şi dragostea!

— SFARŞIT —

CENTRALA PRESEI
Oficiu de difuzare în Capitală
şi Provincie
BUCUREŞTI, Str. BREZOIANU No. 8
— TELEFON 4.29.91 —
Of. Reg. Com. Nr. 1838/941
Cat. CEC 481

Acest volum s'a tipărit
la 19 Octombrie 1942 în
Institutul de Arte Grafice
„EMINESCU" S. A.
Str. Ing. Anghel Saligny, 2
— BUCUREŞTI —

Romannl „RĂSCOALA BURILOR" s'a tipărit pe baza „Bunului de Imprimat" al Cenzurii Militare a Presei la data de 31 August 1942

Colecția cititorului

publică în volume elegante de peste 200 pagini, romane de o ridicată valoare literară, care se pot pune în mână oricărui, prin cuprinsul lor.

Au apărut:

1. SPIOANA DIN ODESSA
de JEAN d'AGRAIVES

2. ÎNGERUL ÎNTUNERICULUI
de ȘTEFAN GHERASE

3. SCOICA DE BRONZ
de JOSEPH LOUIS VANCE

4. NOUL CAIN
de J. VERNE

5. GENIUL RĂULUI
de J. M. WALSH

6. PAPAGALUL CHINEZESC
de DAVID HUME

Va apare:

7. OMUL DIN RIO
de AXEL RUDOLPH

Institutul de Arte Grafice „Eminescu" S. A. Str. Ing. Anghel Saligny 2 — București